

*Cavalery
Mysterios*

George R.R. Martin

George R.R. Martin

Cavalerul Misterios

Poveste din
Cele Șapte Regate

Traducere din limba engleză
Laura Bocancios

Textul a fost publicat în antologia
WARRIORS-2010
George R.R. Martin and Gardner Dozois

Câștigător al Premiilor Hugo, Nebula și World Fantasy, **George R.R. Martin**, autor al seriei fantasy de referință „Cântec de gheață și foc”, care l-a plasat pe lista *New York Times* a celor mai bine vânduți scriitori, a fost supranumit „Tolkien al Americii”.

Născut în Bayonne, statul New Jersey, George R.R. Martin și-a vândut prima povestire în anul 1971 și s-a consacrat în scurt timp ca unul dintre cei mai populari scriitori SF ai anilor 1970. A devenit curând un stâlp de bază al revistei *Analog* editate de Ben Bova, cu povestiri ca „With Morning Comes Mistfall”, „De om nu te atinge”, „The Second Kind of Loneliness”, „The Storms of Windhaven” (scrisă în colaborare cu Lisa Tuttle și extinsă mai târziu de cei doi în romanul *Windhaven*), „Comandă prioritară” etc. Însă a publicat și în revistele *A mazing*, *Fantastic*, *Galaxy*, *Orbit* și altele. Una dintre povestirile publicate în *Analog*, remarcabila nuvelă „Cântec pentru Lya”, i-a adus primul Premiu Hugo, în anul 1974.

La sfârșitul anilor 1970 își câștigase deja prestigiul ca scriitor de science fiction și realiza cele mai bune lucrări ale sale din această categorie, precum „Regii nisipurilor”, cea mai cunoscută dintre povestirile lui, care i-a adus atât Premiul Nebula, cât și Premiul Hugo în anul 1980 (mai târziu, în 1985, avea să câștige alt Premiu Nebula, pentru povestirea „Portraits of His Children”), „Calea Crucii și a

Dragonului”, care i-a adus Premiul Hugo în același an (devenind astfel primul scriitor care a obținut vreodată două Premii Hugo pentru ficțiune în același an), „Flori amare”, „Orașul de piatră” și altele. Aceste povestiri aveau să fie adunate în volumul *Regii nisipurilor* (Ed. Nemira, 2010), una dintre cele mai importante colecții ale perioadei. La acea dată, se îndepărtase în mare măsură de *Analog*, deși pe parcursul anilor 1980 avea să publice în această revistă, editată acum de Stanley Schmidt, o lungă serie de povestiri despre amuzantele aventuri interstelare ale lui Haviland Tuf – reunite mai târziu în *Peregrinările lui Tuf* (Ed. Nemira, 2010) – precum și câteva remarcabile scrieri individuale, ca „Zburătorii nopții”. Cea mai mare parte a creației sale de la sfârșitul anilor 1970 și începutul anilor 1980 avea să apară însă în revista *Omni*. În această perioadă a văzut lumina tiparului memorabilul roman *Dying in the Light*, unicul lui roman SF scris de unul singur, în timp ce povestirile i-au fost grupate în *A Song for Lya*, *Regii nisipurilor*, *Songs of Stars and Shadows*, *Songs the Dead Men Sing*, *Zburătorii nopții* (Ed. Nemira, 2010) și *Portraits of His Children*. La începutul anilor 1980, trecuse de la genul SF la horror, publicând romanul *Fevre Dream* și câștigând Premiul Bram Stoker pentru povestirea „The Pear-Shaped Man” și Premiul World Fantasy pentru nuvela cu licantropi „The Skin Trade”. La sfârșitul decadei însă, prăbușirea pieței horror și eșecul comercial al romanului său *The Armageddon Rag* l-au determinat să părăsească lumea cărților și să înceapă în schimb o carieră de succes în televiziune, unde, vreme de mai bine de zece ani, a lucrat ca scenarist sau ca producător la seriale ca *Zona crepusculară* și *Frumoasa și bestia*.

După o absență de ani buni, Martin și-a făcut o revenire

triumfătoare în lumea scrisului în anul 1996, odată cu publicarea romanului fantasy de un imens succes, *Urzeala tronurilor* (Ed. Nemira, 2007), prima parte a seriei „Cântec de gheață și foc”. O nuvelă independentă desprinsă din aceasta, „Blood of the Dragon”, i-a adus lui Martin încă un Premiu Hugo, în anul 1997. Următoarele cărți, *Încleștarea regilor* (Ed. Nemira, 2008), *Iureșul săbiilor* (Ed. Nemira, 2009), *Festinul ciorilor* (Ed. Nemira, 2010) și *Dansul dragonilor* (Ed. Nemira, 2012), au făcut din „Cântec de gheață și foc” una dintre cele mai populare, elogiata și bine vândute serii din istoria modernă a literaturii fantasy. Cele mai recente cărți ale lui sunt o vastă colecție retrospectivă care cuprinde întregul spectru al carierei sale, *GRRM: A Retrospective*, o colecție de nuvele, *Starlady and Fastfriend*, un roman scris în colaborare cu Gardner Dozois și Daniel Abraham, *Hunter's Run*, iar ca editor, trei noi volume din seria „Wild Cards”: *Busted Flush*, *Suicide Kings* și *Fort Freak*.

Martin i-a introdus pentru prima oară pe Ser Duncan Vlăjganul, Cavalerul Rătăcitor de obârșie joasă, și pe scutierul său, Egg, în nuvela „The Hedge Knight”, finalistă la Premiul World Fantasy. Cele două personaje au devenit extrem de populare și au revenit pentru noi aventuri în „The Sworn Sword”. În nuvela plină de viață și extrem de amuzantă care urmează, Martin îi poartă pe Dunk și pe Egg prin noi întâmplări palpitante, cei doi participând la un turnir sinistru unde absolut nimic nu este ceea ce pare – nici măcar Dunk și Egg!

Povestirile cu Dunk și Egg au fost publicate recent ca benzi desenate, sub titlurile „The Hedge Knight” și „The Hedge Knight II: Sworn Sword”.

Uădea o ploaie mărunță de vară când Dunk și Egg părăsiră Septul de Piatră.

Dunk mergea călare pe bătrânul său cal de război, Tunetul, cu Egg alături, călare și el pe tânărul și agerul său buiestraș pe care îl numise Potopul, ducându-l de căpăstru pe Maester, catârul lor. Pe spinarea lui Maester erau legate armura lui Dunk și cărțile lui Egg, sacii lor de dormit, cortul și hainele, mai multe felii de carne de vită sărată și tare, o jumătate de carafă de mied și două burdufuri cu apă. Vechea pălărie de paie a lui Egg, cu borurile largi și pleoștite, îi

ferea de ploaie capul măgarului. Băiatul tăiase găuri pentru urechile lui Maester. Iar el purta pe cap o nouă pălărie de paie. Cu excepția găurilor pentru urechi, cele două i se păreau lui Dunk aproape la fel.

Când se apropiară de porțile orașului, Egg trase brusc de hățuri. Sus, deasupra casei porții, capul unui trădător fusese înfipt într-o țeapă de fier. Era proaspăt, după toate aparențele, cu carnea mai mult roz decât verde, dar ciorile de hoit se puseseră deja pe treabă. Buzele mortului erau sfârtecate și zdrențuite, la fel și obrajii, iar ochii erau două vâgăuni maronii, din care se prelingeau încet lacrimi roșii, pe măsură ce picăturile de ploaie se amestecau cu sângele închegat. Gura bărbatului mort atârna căscată, stând parcă să le predice drumeților care treceau prin poarta de dedesubt.

Dunk mai văzuse asemenea priveliști.

— Pe când eram copil, la Debarcaderul Regelui, am furat o dată un cap chiar din țeapă, îi povesti el lui Egg. În realitate, pe zid se cățăraseră Ferret ca să înhațe capul, după ce Rafe și Pudding i-au zis că n-are curaj, dar când au venit în goană străjerii, băiatul l-a aruncat jos și Dunk a fost cel care l-a prins. Vreun lord rebel sau vreun cavaler tâlhar, asta a fost, continuă Dunk. Sau poate doar

un criminal de rând. Un cap e un cap. Toate arată la fel, după câteva zile în țeapă.

El și cei trei prieteni ai săi folosiseră căpățâna ca să terorizeze fetele din Fundătura Puricilor. Le fugăreau pe ulițe și nu le lăsau în pace până când nu-i dădeau capului un sărut. Și căpățâna avusese parte de multe sărutări, din câte-și amintea. Nu exista fată în Debarcaderul Regelui care să alerge la fel de repede ca Rafe. Însă era de preferat ca Egg să nu audă partea aceea. *Ferret, Rafe și Pudding. Niște mici monștri, ăia trei, iar eu, cel mai afurisit dintre toți.* Dunk și amicii lui păstraseră capul până când carnea se înnegrise și începuse să cadă. Asta le-a răpit distracția cu hărțuirea fetelor, așa că, într-o seară, au dat buzna într-o cârciumă și au aruncat rămășițele în căldare.

— Ciorile se reped întotdeauna la ochi, îi explică el lui Egg. Apoi se scofălesc obrazii, carnea se înverzește... Dunk miji ochii. Ia stai! Chipul ăla mi-e cunoscut.

— Așa e, ser, zise Egg. Mai știi, acum trei zile...? E septonul ghebos care predica împotriva Corbului Sângelui.

Atunci își aminti. *Era un om sfânt, jurat Celor Șapte, chiar dacă propovăduia trădarea.*

— Are mâinile roșii de sângele propriului frate și

de-al tânărului său nepot, afirmase cocoșatul în fața mulțimii adunate în piață. O umbră a venit la porunca lui, să-i suprime pe fiii bravului Prinț Valarr în pânțelele mamei lor. Unde e Tânărul nostru Prinț acum? Unde e fratele lui, dulcele Matarys? Unde s-au dus Bunul Rege Daeron și neînfricatul Baelor Sfarmă-Lance? I-a chemat mormântul pe toți, însă el dăinuie, acest corb palid, cu ciocul mânjit de sânge, care stă cocoțat pe umărul Regelui Aerys și îi croncăne în ureche. Poartă semnul iadului pe față și în ochii pustii, ne-a adus secetă, molimă și sânge. Vă spun: ridicați-vă și amintiți-vă de adevăratul nostru rege de dincolo de apă. Șapte zei sunt pe lume și șapte regate, iar Dragonul Negru șapte fii a zămislit! Ridicați-vă, bărbați și femei de viță nobilă. Ridicați-vă, bravi cavaleri și dârzi țărani, și alungați-l pe Corbul Sângelui, odiosul vrăjitor, că de nu, blestemați vor fi pe vecie copiii și copiii copiilor voștri.

Fiecare vorbă a fost o trădare. Cu toate acestea, era un șoc să-l vadă aici, cu găuri în locul ochilor.

— El este, da, întări Dunk, alt motiv serios să lăsăm în urmă orașul ăsta.

Dădu ușor pintoni Tunetului și cei doi, Dunk și Egg, ieșiră pe porțile Septului de Piatră, ascultând sunetul molcom al ploii. *Câți ochi are Corbul*

Sângelui? suna ghicitoarea. *O mie și unul.*

Unii ziceau că Mâna Regelui era un discipol al magiei negre, care putea să-și schimbe chipul, să ia înfățișarea unui câine cu un singur ochi sau chiar să se prefacă în abur. Se spunea că haite întregi de lupi cenușii îi vâneau dușmanii și că avea ciori negre care spionau pentru el și-i șopteau secrete la ureche. Dunk era ferm convins că majoritatea acestor povești erau simple istorisiri, dar nimeni nu putea să pună la îndoială că Lordul Corbul Sângelui avea informatori peste tot.

Cândva, la Debarcaderul Regelui, Dunk îl văzuse cu ochii lui. Albe ca osul erau părul și pielea lui Brynden Rivers, iar ochiul său – avea un singur ochi, pe celălalt îl pierduse pe Câmpul Ierbii Roșii, în lupta cu fratele său vitreg, Oțelul înverșunat – era roșu ca sângele. Pe obraz și pe gât purta semnul rubiniu din naștere care-i adusese numele.

Când orașul rămase departe în urma lor, Dunk își drese glasul și spuse:

— Urâtă treabă să tai capetele septonilor. Omul n-a făcut decât să dea din gură. Vorbele sunt vânt.

— Unele vorbe sunt vânt, ser. Unele sunt trădare.

Egg era slab ca un băț, dar gură avea.

— Acum vorbești ca un adevărat prințisor.

Băiatul luă asta drept o insultă, ceea ce și era.

— O fi fost el septon, dar propovăduia minciuni, ser. Seceta n-a fost vina Corbului Sângelui. Și nici Marea Molimă a Primăverii.

— Așa o fi, dar dacă ne apucăm să le tăiem capul tuturor nebunilor și mincinoșilor, jumătate din orașele Celor Șapte Regate vor rămâne goale.

*

* *

Șase zile mai târziu, ploaia nu mai era decât o amintire.

Dunk își lepădase tunica, să-și desfete pielea în căldura soarelui. Când se stârni o dulce adiere, proaspătă, răcoroasă și înmiresmată ca răsuflarea unei fecioare, Dunk suspină.

— Apă, anunță el. Îi simți mirosul? Lacul nu poate fi departe de-acum.

— Nu simt decât mirosul lui Maester, ser. Duhnește.

Egg smuci sălbatic de căpăstrul catârului. Acesta se oprise să pască iarba de lângă drum, așa cum făcea din când în când.

— Pe malul lacului se află un vechi han. Dunk poposise acolo odată, pe când era scutierul

bătrânului. Ser Arian spunea că fac acolo o bere brună pe cinste. Poate că o s-o gustăm, până așteptăm podul plutitor.

Egg îi aruncă o privire plină de speranță.

— Ca să alunece mâncarea, ser?

— Despre ce mâncare vorbești?

— O felie de friptură? sugeră băiatul. O bucățică de rață, o strachină de tocană? Orice au, ser.

Ultima masă caldă o luaseră cu trei zile în urmă. De atunci, își potoleau foamea cu fructe căzute din pomi și fâșii de vită sărată, tari ca lemnul. *Ar fi bine să ne punem burțile la cale cu niște mâncare adevărată înainte s-o luăm spre nord. Zidul ăla e strașnic de departe.*

— O să și înnoptăm? întrebă Egg.

— Stăpânul vrea un pat de puf?

— Mă pot mulțumi cu unul de paie, ser, răspunse Egg, ofensat.

— N-avem bani pentru paturi.

— Avem douăzeci și doi de gologani, trei stele, un cerb și granatul ăla vechi și ciobit.

Dunk își scărpină urechea.

— Credeam că avem doi arginți.

— Am avut, da, până ai cumpărat cortul. Acum pe ăsta-l avem.

— N-o să mai avem nimic dacă începem să dormim pe la hanuri. Vrei să împărți patul cu cine

știe ce peticar și să te trezești cu puricii lui? mârâi Dunk. Eu nu. Am puricii mei și nu le plac străinii. Vom dormi sub cerul cu stele.

— Stelele sunt bune, fu de acord Egg, dar pământul e tare, ser, și uneori e plăcut să ai o pernă sub cap.

— Pernele sunt pentru prinți, răspunse Dunk.

Egg era cel mai bun scutier pe care și-l putea dori un cavaler, dar, din când în când, îl apucau fandoselile. *Flăcăul are sânge de dragon, nu uita!* În ceea ce-l privea, Dunk avea sânge de cerșetor... sau cel puțin așa i se spunea adesea în Fundătura Puricilor, asta când nu i se trâmbița că îl așteaptă negreșit spânzurătoarea. Se prea poate să ne permitem niște bere și o masă fierbinte, dar n-am de gând să irosesc bani frumoși pentru un pat. Trebuie să ne păstrăm banii pentru podul plutitor. Ultima oară când traversase lacul, nu-l costase decât câțiva gologani, dar asta se întâmplase cu șase ani în urmă... sau poate șapte. Totul devenise mai scump de atunci.

— Ei, bine, zise Egg, am putea să folosim cizma mea ca să trecem.

— Am putea, răspunse Dunk, dar n-o vom face. Era periculos să folosească cizma. *S-ar răspândi vestea. Veștile se răspândesc întotdeauna.* Scutierul lui nu era chel din întâmplare. Egg avea

ochii violeți ai celor din vechea Valyria și un păr care strălucea ca aurul bătut, întrețesut cu șuvițe de argint. Ar fi fost același lucru dacă purta ca broșă un dragon cu trei capete sau dacă-și lăsa părul ăla să crească. Erau vremuri primejdioase în Westeros și..., ei, bine, era de preferat să nu riște nimic. Încă o vorbă despre cizma aia a ta, continuă Dunk, și-ți trag o scatoalcă peste ureche de-o să *zbori* peste lac.

— Aș prefera să înot, ser. Egg înota bine. Dunk nu. Băiatul se răsuci în șa. Ser? Se apropie cineva pe drum, în spatele nostru. Auzi caii?

— Nu sunt surd.

Dunk vedea și praful pe care-l stârneau. Un grup mare. Și foarte grăbit.

— Crezi că ar putea fi tâlhari, ser?

Egg se ridică în scara de șa, mai mult nerăbdător decât speriat. Așa era el.

— Tâlharii ar fi mai potoliți. Doar lorzii fac atâta târăboi. Dunk agită, cu un zăngănit, mânerul săbiei, să descleșteze lama din teacă. Oricum, ne retragem din drum și-i lăsăm să treacă. Există fel și fel de lorzi.

Nu strica niciodată să fii puțin prevăzător. Drumurile nu mai erau la fel de sigure ca pe vremea când pe Tronul de Fier ședea Bunul Rege Daeron.

Dunk și Egg se ascunseră în spatele unui tufiș țepos. Dunk își dezlegă scutul și și-l vârî pe braț. Era un obiect vechi, înalt și greu, de formă alungită, făcut din lemn de pin și mărginit cu fier. Îl cumpărase în Septul de Piatră, în locul scutului pe care Longinch i-l făcuse fărâme când se luptaseră. Dunk nu avusese timp să-l dea la pictat cu însemnele sale, ulmul și steaua căzătoare, așa că scutul purta și acum blazonul ultimului său proprietar, un om cu ștreangul de gât, atârând macabru și cenușiu într-o spânzurătoare. Nu era un blazon pe care l-ar fi ales pentru sine, dar scutul îl tocmise la un preț convenabil.

Primii călăreți trecură la galop după câteva clipe, doi tineri lorzi pe o pereche de cai sprinteni. Cel care călărea murgul purta un coif fără vizieră, din oțel aurit, cu trei pene înalte: una albă, una roșie și una aurie. Apărătoarea calului pentru ceafă era împodobită cu pene identice. Armăsarul negru de lângă el purta o armură albastră cu auriu. Valtrapul se undui în aerul stârnit de goana furtunoasă a calului. Unul lângă altul, călăreții trecură cu iuțeala fulgerului, chiuind și râzând, cu mantiile lungi fluturând în urma lor.

Un al treilea lord veni după ei, mai potolit, în fruntea unei lungi coloane. Erau două duzini în

grup, grăjdari, bucătari și servitori, toți ca să slujească trei cavaleri, și li se adăugau oștenii, arbaletistii călare și o duzină de care înțesate cu armurile, corturile și proviziile lor. De șaua lordului atârna scutul lui portocaliu-închis, împodobit cu trei castele negre.

Dunk cunoștea blazonul acela, dar de unde? Lordul care-l purta era un bărbat mai în vârstă, posomorât, cu o expresie acră a gurii și o barbă sură, tunsă scurt. *S-ar putea să fi fost la turnirul de la Ashford, gândi Dunk. Sau poate am slujit în castelul său, când eram scutierul lui Ser Arian.* Bătrânul cavaler rătăcitor slujise la atâtea fortărețe și castele diferite de-a lungul anilor, încât nu-și putea aminti nici măcar jumătate.

Lordul struni dintr-odată calul, privind încruntat spre tufiș.

— Tu, din tufiș. Arată-te!

În spatele lui, doi arbaletști potriviră săgețile în arc. Ceilalți își văzură de drum.

Dunk păși prin iarba înaltă, cu scutul pe braț și mâna dreaptă odihnindu-se pe mânerul săbiei sale lungi. Fața îi era o mască roșie-maronie, din pricina prafului pe care-l stârniseră caii, și era gol de la brâu în sus. Avea un aspect soios, știa asta, însă pesemne că statura lui îi tăie celuilalt elanul.

— Nu vrem harță, stăpâne. Nu suntem decât noi

doi, eu și scutierul meu. Dunk îi făcu semn lui Egg să se apropie.

— Scutier? Pretinzi că ești cavaler?

Lui Dunk nu-i plăcea căutătura bărbatului. *Ochii ăia ar putea jupui un om.* Găsi prudent să-și ia mâna de pe sabie.

— Sunt un cavaler rătăcitor care-și caută un rost.

— Fiecare cavaler tâlhar pe care l-am spânzurat a spus același lucru. Blazonul tău poate fi profetic, ser... dacă ești, într-adevăr, un *ser*. O spânzurătoare și un om spânzurat. Astea sunt însemnele tale?

— Nu, lordul meu. Trebuie să-mi dau scutul la vopsit.

— De ce? L-ai furat de pe un cadavru?

— L-am cumpărat, cu bani frumoși. *Trei castele, negre pe fond portocaliu... unde le-am mai văzut?* Nu sunt hoț.

Ochii lordului erau așchii de cremene.

— Cum te-ai ales cu cicatricea aia de pe obraz? O urmă de bici?

— Un pumnal. Dar fața mea nu te privește, lordul meu.

— Am să stabilesc eu ce mă privește.

Cei doi tineri cavaleri se întorseseră deja la trap, să vadă de ce întârziiau tovarășii lor.

— Aici erai, Gormy! strigă călărețul de pe armăsarul negru, un tânăr suplu și mlădios, cu o față plăcută, proaspăt bărbierită, și trăsături delicate. Pletele negre îi cădeau, strălucind, până pe guler. Purta o jiletcă din mătase de un albastru-închis, tivită cu satin auriu. Pe piept, fusese brodată cu fir de aur o cruce cu marginile zimțate, cu o scripcă de aur în prima și a treia diviziune și o sabie de aur în a doua și a patra. Ochii săi oglindeau albastrul hainei și scânteiau amuzați. Alyn se temea că ai căzut de pe cal, continuă călărețul. O scuză transparentă, mi se pare. Era cât pe ce să-l las în urmă.

— Cine-s briganzii ăștia doi? întrebă călărețul de pe murg.

Egg se zburli la auzul acestei insulte.

— N-ai niciun drept să ne numești briganzi, lordul meu. Când am văzut praful pe care-l stârneați, am crezut că sunteți tâlhari. Este singurul motiv pentru care ne-am ascuns. Acesta este Ser Duncan Vlăjganul, iar eu sunt scutierul lui.

Lorzii nu se sinchisiră de aceste explicații nici cât de orăcăitul unei broaște.

— Cred că ăla e cel mai mătăhălos mocofan pe care l-am văzut vreodată, declară cavalerul celor trei pene. Avea o față rotofeie sub o claie de păr

cârlionțat de culoarea mierii brune. Aș pune rămășag că trece de doi metri. Ce-o să mai duduie pământul când o să se prăvălească de pe cal.

Dunk simți cum i se ridică roșeața în obraji. *Ai pierde rămășagul*, gândi el. Ultima oară când fusese măsurat, Aemon, fratele lui Egg, îl declarase cu două degete mai scund de doi metri.

— Ala, e calul tău, Uriașule? întrebă lordul cu pene. Cred c-o să-l căsăpim pentru carne.

— Lordul Alyn își uită adesea manierele, interveni cavalerul brunet. Ser, iartă-i, rogu-te, vorbele necioplite. Alyn, cere-i scuze lui Ser Duncan.

— Dacă trebuie. Mă vei ierta, ser? Nu așteptă răspunsul, ci își întoarse murgul și se îndepărtă pe drum la trap.

Celălalt mai zăbovi puțin.

— Vă duceți la nuntă, ser?

Ceva din tonul lui îl ispiti pe Dunk să-l tragă de ciuf. Rezistă pornirii și răspunse:

— Am venit pentru podul plutitor, lordul meu.

— Și noi la fel... dar singurii lorzi de pe-aici sunt Gormy și acel pierde-vară care tocmai ne-a părăsit, Alyn Cockshaw. Eu sunt cavaler rătăcitor, ca și voi. Ser John Scripcarul mi se spune.

Era genul de nume pe care și l-ar fi putut alege un cavaler rătăcitor, dar Dunk nu mai văzuse

niciodată vreunul care să poarte veșminte ori armură atât de strălucitoare sau călărind un asemenea cal. *Cavalerul din pădurea de aur*, gândi el.

— Numele meu îl știi. Pe scutierul meu îl cheamă Egg.

— Îmi pare bine să te cunosc, ser. Hai, vino cu noi la Zidurile Albe și rupe câteva lănci, în cinstea noii cununii a Lordului Butterwell. Sunt sigur că te-ai putea dovedi la înălțime.

Dunk nu mai luptase în niciun turnir de la Pajiștea Ashford încoace. *Dacă aș putea să câștig câteva trofee, am mânca bine în drumul spre nord*, gândi el, dar lordul cu trei castele pe scut spuse:

— Ser Duncan trebuie să-și vadă de drum. Și noi la fel.

John Scripcarul nu-l luă în seamă pe mai vârstnicul bărbat.

— Mi-ar plăcea să-mi încrucișez sabia cu tine, ser. Mi-am încercat puterile cu oameni din multe țări și seminții, dar niciodată cu unul de statura ta. Și tatăl tău a fost la fel de falnic?

— Nu mi-am cunoscut tatăl, ser.

— Îmi pare rău să aud asta. Și mie mi-a fost răpit tatăl prea curând. Scripcarul se întoarse spre lordul celor trei castele: ar trebui să-l invităm pe Ser Duncan să se alăture grupului nostru

vesel.

— N-avem nevoie de unul ca el.

Dunk nu-și găsea cuvintele. Nu adesea era poftit un cavaler rătăcitor fără o lețcaie să călătorească alături de înalții lorzi. *Aș avea mai multe în comun cu servitorii lor.* Judecând după lungimea coloanei, Lordul Cockshaw și Scripcarul luaseră cu ei grăjdari să aibă grijă de caii lor, bucătari să-i hrănească, scutieri să le curețe armurile, oșteni să-i apere. Dunk îl avea pe Egg.

— De unul ca el? Scripcarul râse. Cum adică? De unul așa mare ca el? Uită-te numai cât e! Avem nevoie de oameni puternici. Săbiile tinere prețuiesc mai mult decât numele vechi. Am auzit adesea vorba asta.

— Spusă de nătărăi. Nu știi absolut nimic despre omul ăsta. Ar putea fi un brigand sau vreun spion de-al Corbului Sângelui.

— Nu-s spionul nimănui, protestă Dunk. Și, lordul meu, n-ai dreptul să vorbești despre mine de parcă aș fi surd, mort sau departe, în Dorne.

Ochii de cremene îl scrutară.

— Departe în Dorne ar fi un loc nimerit pentru tine, ser. Din partea mea, acolo să te duci.

— Nu-l lua în seamă, interveni Scripcarul. E un bătrân ursuz... suspectează pe toată lumea. Gormy, simt că-mi place omul ăsta. Ser Duncan,

vii cu noi la Zidurile Albe?

— Stăpâne, eu... Cum putea să împartă aceeași tabără cu unii ca ei? Servitorii aveau să le ridice pavilioanele, grăjdarii să le țeșale caii, bucătarii să-i servească pe fiecare cu un clapon sau cu o halcă de vită, în vreme ce Dunk și Egg și-ar molfăi bucățile tari de carne sărată. N-aș putea, zise Dunk.

— Vezi, spuse lordul celor trei castele. Își știe locul, și locul lui nu e cu noi. Cavalerul își întoarse calul înapoi spre drum. Lordul Cockshaw o fi deja la doi kilometri înaintea noastră.

— Bănuiesc că va trebui să-l ajung iarăși din urmă. Scripcarul îi zâmbi lui Dunk, cu un aer de scuză. Poate că ne-om mai întâlni cândva. Așa sper. Mi-ar plăcea să-mi încerc lancea pe tine.

Dunk nu știa ce să răspundă la asta.

— Succes în turnir, ser, reuși el să îngaime, în cele din urmă, dar Ser John se întorsese deja s-o ia pe urmele coloanei. Mai vârstnicul lord porni după el. Dunk era bucuros să-l vadă dus. Nu-i plăcuseră ochii de cremene, nici aroganța Lordului Alyn. Scripcarul părea un om destul de plăcut, dar avea și el ceva ciudat. Două scripci și două săbii, o cruce zimțată, îi spuse Dunk lui Egg, în timp ce priveau praful stârnit în urma celor plecați. Ce casă e asta?

— Niciuna, ser. N-am văzut blazonul ăsta în niciun armorial.

Poate, până la urmă, chiar o fi un cavaler rătăcitor. Dunk își concepuse propriul blazon la Pajiștea Ashford, când o păpușară zisă Tanselle Lungana l-a întrebat ce vrea să aibă pictat pe scut.

— Să fie lordul mai vârstnic vreo rudă a Casei Frey?

Cei din Casa Frey purtau castele pe scuturi și proprietățile lor nu erau departe de locul în care se aflau.

Egg dădu ochii peste cap.

— Însemnele Casei Frey sunt două *turnuri* albastre legate între ele de un pod, pe fond gri. Acelea erau trei *castele* negre pe fond portocaliu, ser. Ai văzut vreun pod?

— Nu. *Face asta doar ca să mă sâcâie.* Și data viitoare când îți mai dai ochii peste cap în fața mea, îți trag una peste ureche de-o să-ți rămână întorși în cap pe veci.

Egg îl privi smerit:

— N-am vrut să...

— Lasă ce-ai vrut. Spune-mi numai cine era.

— Gormon Peake. Lordul de Starpike.

— Asta e în Reach, nu-i așa? Chiar are trei castele?

— Doar pe scut, ser. Într-adevăr, Casa Peake a avut cândva, trei castele, dar a pierdut două dintre ele.

— Cum să pierzi două castele?

— Luptând pentru Dragonul Negru, ser.

— Oh! Dunk se simțea ca un idiot. *Aceeași poveste.*

De două sute de ani, regatul fusese condus de urmașii lui Aegon Cuceritorul și de surorile lui, care uniseră Cele Șapte Regate și făuriseră Tronul de Fier. Stindardele lor aveau ca blazon dragonul cu trei capete al Casei Targaryen, roșu pe fond negru. Cu șaisprezece ani în urmă, un fiu bastard al Regelui Aegon al IV-lea, pe nume Daemon Blackfyre, se răzvrătise împotriva fratelui său, fiul legitim. Daemon folosise și el dragonul cu trei capete pe stindarde, dar inversase culorile, așa cum făceau mulți bastarzi. Revolta sa se sfârșise pe Câmpul Ierbii Roșii, unde Daemon și fiii săi gemeni au murit sub ploaia de săgeți a Corbului Sângelui. Rebelii supraviețuitori care au plecat genunchiul fuseseră iertați, dar unii pierduseră pământuri, alții titluri și alții aur. Cu toții au dat ostatici, ca zălog al viitoarei lor loialități.

Trei castele negre pe fond portocaliu.

— Acum îmi amintesc. Lui Ser Arian nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre Câmpul

Ierbii Roșii, însă odată, când era cherchelit, mi-a povestit cum a murit fiul surorii sale. Dunk auzea parcă și-acum glasul bătrânului, parcă-i simțea răsufierea cu miros de vin. Roger de Penneytree, așa-l chema, continuă el. Capul i-a fost zdrobit de buzduganul unui lord cu trei castele pe scut. *Lordul Gormon Peake. Bătrânul nu i-a știut niciodată numele. Sau n-a vrut să i-l știe.* Lordul Peake și John Scripcarul nu mai erau acum decât o dâră de praf roșu în depărtare. *Au trecut șaisprezece ani de-atunci. Pretendentul a murit și cei care i-au urmat au fost exilați sau iertați. Oricum, n-am eu nici-o treabă cu asta.*

Merseră alături o vreme, în tăcere, ascultând țipetele tânguitoare ale păsărilor. După vreo doi kilometri, Dunk își dresе glasul și spuse:

— Butterwell, zicea. Sunt pe-aproape pământurile lui?

— În partea cealaltă a lacului, ser. Lordul Butterwell a fost maestru trezorier pe vremea când pe Tronul de Fier ședea Regele Aegon. Daeron l-a făcut Mână a Regelui, dar nu pentru multă vreme. Blazonul lui e în dungi vălurite, verzi, albe și galbene, ser. Lui Egg îi plăcea nespun să-și etaleze cunoștințele de heraldică.

— E prieten cu tatăl tău?

Egg se strâmbă.

— Tata nu l-a agreat niciodată. În timpul Rebeliunii, cel de-al doilea născut al Lordului Butterwell a luptat de partea pretendentului, iar fiul cel mare de partea regelui. Astfel, s-a asigurat că va fi oricum de partea învingătorului. Lordul Butterwell n-a luptat de partea nimănu.

— Unii ar considera asta o dovadă de prudență.

— Tatăl meu a considerat-o o dovadă de lașitate.

Da, fără doar și poate. Lordul Maekar era un om aspru, mândru și disprețuitor.

— Trebuie să trecem pe la Zidurile Albe ca să ajungem la drumul regelui. Ce-ar fi să ne punem burțile la cale? Numai gândul îi făcea mațele să chiorăie. Poate că vreunul dintre nuntași va avea nevoie de un însoțitor ca să se întoarcă la locul lui.

— Parcă ziceai că mergem spre nord.

— Zidul dăinuie de opt mii de ani, va mai rezista încă puțin. Sunt două mii de kilometri de-aici până acolo și ne-ar prinde bine niște arginți în plus în pungă. Dunk se și vedea călare pe Tunetul, doborându-l pe acel acru lord bătrân cu trei castele pe scut. Ar fi fost plăcut. „*Te-a învins scutierul bătrânului Ser Arian*”, *i-aș putea spune, când ar veni să-și răscumpere armele și armura.* „Cel care l-a înlocuit pe băiatul pe care l-ai ucis.”

Bătrânului i-ar plăcea asta.

— Nu te gândești să intri în turnir, nu-i așa, ser?

— Poate că este timpul.

— Nu este, ser.

— Poate că este timpul să-ți trag o scatoalcă peste ureche. *N-ar trebui să câștig decât două runde. Dacă-ș putea aduna banii din două răscumpărări și aș plăti doar una, am mânca regește timp de un an.*

— Dacă ar fi vreo bătălie cavaleriească, s-ar putea să particip.

Statura și puterea lui Dunk i-ar fi slujit mai bine într-o înfruntare colectivă decât într-un duel.

— Nu e obiceiul să se organizeze o bătălie la o nuntă, ser.

— Dar e obiceiul să se organizeze un ospăț. Avem cale lungă de mers. De ce să nu plecăm la drum cu burțile pline, măcar o dată?

*

* *

Soarele cobora la apus când zăriră lacul, cu apele scânteind roșietice și aurii, strălucitoare ca o coală de aramă bătută. Când, deasupra unor sălcii, zăriră micile turnuri ale hanului, Dunk își

îmbracă din nou tunica îmbibată de sudoare și se opri să-și stropească fața cu puțină apă. Se spală de praful drumului cât putu de bine și își trecu degetele ude prin chica deasă întrețesută cu suvițe decolorate de soare. N-avea ce să facă în privința staturii sale și nici a cicatricii de pe obraz, dar nu voia să arate ca un sălbatic cavalier tâlhar.

Hanul era mai mare decât se așteptase, o construcție din lemn, cu turnuri, lăbărtată și cenușie, din care jumătate se înălța pe piloni deasupra apei. Pe țărmul mocirlos al lacului fusese așternută o cărare din scânduri grosolane, până la debarcader, dar nici podul umblător, nici podarii nu erau de zărit. De-a curmezișul drumului se înălța cu grajd cu acoperișul de stuf. Curtea era înconjurată de un zid construit din piatră brută, dar poarta era deschisă. Înăuntru, găsiră o fântână și o adăpătoare.

— Ocupă-te de animale, îi spuse Dunk lui Egg, dar vezi să nu bea prea mult. Am să întreb de niște mâncare.

O găsi pe hangiță măturând scările.

— Ați venit pentru podul umblător? îl întrebă femeia. Ați întârziat. Apune soarele, și lui Ned nu-i place să traverseze noaptea, decât dacă e lună plină. Se întoarce dis-de-diminează.

— Știi cumva cât cere?

— Trei gologani pentru fiecare dintre voi. Și zece pentru cai.

— Avem doi cai și un catâr.

— Tot zece e și pentru catâri.

Dunk făcu socoteala în cap și ajunse la treizeci și șase, mai mult decât se așteptase să cheltuiască.

— Ultima oară când am trecut pe-aici, era câte doi gologani pentru oameni și șase pentru cai.

— Discută asta cu Ned. Pe mine nu mă privește. Dacă sunteți în căutarea unui pat, n-am niciunul de oferit. Lordul Shawney și Lordul Costayne au venit cu alaiul. Suntem plini până la refuz.

— E și Lordul Peake aici? *L-a ucis pe scutierul lui Ser Arian. Era cu Lordul Cockshaw și cu John Scripcarul.*

— Ned i-a trecut apa cu ultima tură. Femeia îl cercetă pe Dunk de sus până jos. Ați făcut parte din grupul lor?

— I-am întâlnit pe drum, atâta tot. Un miros plăcut venea, dus de vânt, dinspre ferestrele hanului, un miros de-i lăsa gura apă. S-ar putea să vrem și noi din ce frigi acolo, dacă nu e prea scump.

— E mistreț, răspunse femeia, cu mult piper, servit cu ceapă, ciuperci și piure de napi.

— Ne descurcăm și fără napi. Câteva felii de

mistreț și o halbă din berea aia bună, brună, pe care-o aveți. Cât ai cere pentru asta? Și poate că s-ar găsi un loc în grajdul tău, unde să înnoptăm.

Asta fu o greșeală.

— Grajdurile sunt pentru cai. De-aia le zicem grajduri. Ești mare cât un cal, ce-i drept, dar văd că n-ai decât două picioare. Femeia balansă mătura spre el, să-l alunge. N-am cum să hrănesc toate Cele Șapte Regate. Mistrețul e pentru oaspeții mei. Berea la fel. N-am de gând să-i aud pe lorzi spunând că nu-mi ajunge mâncarea sau băutura ca să-i îndestulez. Lacul e plin de pești și veți găsi și alți vagabonzi adăpostiți pe lângă buturugi. Cavaleri rătăcitori, dacă stai să-i crezi. Din tonul ei se deslușea limpede că ea nu-i credea. Poate că au mâncare să vă dea. Mie nu-mi pasă. Acum pleacă, am treabă. Ușa se închise cu o bufnitură puternică în spatele ei, înainte ca lui Dunk să-i treacă măcar prin cap s-o întrebe unde erau buturugile alea.

Îl găsi pe Egg așezat pe marginea adăpătorii, înmuindu-și picioarele în apă și făcându-și vânt cu pălăria lui mare și pleoștită.

— Fac friptură de porc, ser? Simt miros de carne de porc.

— Mistreț, răspunse Dunk pe un ton mohorât, dar cine să vrea mistreț, când avem bunătate de

vită sărată.

Egg se strâmbă.

— Aș putea, rogu-te, să-mi mănânc mai bine cizmele, ser? O să-mi fac altă pereche din vita sărată. E mai rezistentă.

— Nu, răspunse Dunk încercând să-și stăpânească zâmbetul. Nu poți să-ți mănânci cizmele. Dar încă o vorbă și o să-mi mănânci pumnul. Scoate-ți picioarele din adăpătoarea aia. Își găsi coiful mare pe catâr și i-l azvârli lui Egg. Trage niște apă din fântână și pune la înmuiat vita sărată. Dacă nu era înmuiată destul, riscai să-ți rupi dinții cu ea. Avea cel mai bun gust când era înmuiată în bere. dar mergea și în apă. Și nu folosi adăpătoarea, adăugă Dunk. N-am de gând să-ți gust picioarele.

— Picioarele mele i-ar da mai multă savoare, ser, răspunse Egg, mișcându-și degetele.

Dar făcu așa cum i se spusese.

*

* *

Cavalerii rătăcitori n-au fost greu de găsit. Egg le zări focul licărind în pădure, pe malul lacului și se îndreptară într-acolo, trăgând animalele după ei. Băiatul ducea coiful lui Dunk sub braț,

împroșcând noroi la fiecare pas. Soarele era de-acum o amintire roșie la apus. În scurt, timp, copacii se despărțiră și cei doi se pomeniră într-un loc care trebuie să fi fost cândva un crâng de copaci ai inimii. Doar un cerc de buturugi albe și o încrengătură de rădăcini albe ca osul se mai aflau acolo unde se înălțaseră copacii pe vremea când copiii pădurii domneau în Westeros.

Printre buturugile de copaci ai inimii, găsiră doi bărbați ghemuiți lângă un foc, trecându-și un burduf cu vin de la unul la altul. Caii celor doi pășteau dincolo de crâng, iar armurile lor fuseseră ordonat stivuite. Undeva la o parte, cu spatele sprijinit de un castan, ședea un bărbat mult mai tânăr.

— Bine v-am găsit, cavalerilor! strigă Dunk cu glas voios. Nu era niciodată înțelept să iei niște oameni înarmați pe nepregătite. Mie-mi zice Ser Duncan Vlăjganul. Flăcăul ăsta este Egg. Putem să ne așezăm lângă focul vostru?

Un bărbat trupeș, de vârstă mijlocie, se ridică să-i întâmpine, îmbrăcat în veșminte nobile, dar ponosite. Avea fața încadrată de perciuni roșcați, extravaganti.

— Mă bucur să te cunosc, Ser Duncan. Da' știu că ești mare... și ești bine-venit, firește, împreună cu flăcăul tău. Egg ziceai? Ce fel de nume e ăsta,

rogu-te?

— Unul scurt, ser. Egg era prea isteț ca să le mărturisească unor necunoscuți că Egg venea de la Aegon.

— Chiar așa. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Păduchi, gândi Dunk. *Spune-i că ai avut păduchi, băiete*. Era cea mai sigură poveste, povestea pe care o spuneau cel mai adesea... deși, uneori, lui Egg îi cășuna cine știe ce ghidușie copilărească.

— Mi l-am ras, ser. Am de gând să rămân ras în cap până-mi dobândesc titlul de cavaler.

— Un legământ nobil. Eu sunt Ser Kyle, Motanul din Mlaștina Cețoasă. Sub castanul de colo stă Ser Glendon... Ball. Iar acolo-l aveți pe bunul Ser Maynard Plumm.

Egg își ciuli urechile la auzul acestui nume.

— Plumm¹... ești rudă cu Lordul Viserys Plumm, ser?

— De departe, mărturisi Ser Maynard, un bărbat înalt, subțire, cu umerii lăsați și un păr lung, drept și bălai. Deși mă îndoiesc că Nobilul Lord ar recunoaște-o. S-ar putea spune că el e o prună dulce, în timp ce eu sunt una acră. Mantia

¹ Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia cuvintelor "plumm" și „plum”; Plum-prună, în lb.eng.(n.tr.)

lui Plumm era la fel de violet ca numele cu rezonanță de prună pe care-l purta, dar era zdrențuită la margini și prost vopsită. Era prinsă pe umăr cu o broșă dintr-o piatră a lunii, mare cât un ou de găină. În rest, mai purta haine din pânză aspră, cenușie și piele maro, pătată.

— Avem vită sărată, anunță Dunk.

— Ser Maynard are un sac cu mere, zise Kyle Motanul. Iar eu am ouă murate și ceapă. Păi, împreună avem toate ingredientele unui ospăț! Ia loc, ser. Avem buturugi de tot felul, după placul inimii. Vom fi aici până dimineața târziu, dacă nu cumva am presupus greșit. Există un singur pod plutitor și nu e destul de mare să ne ia pe toți. Lorzii și suitele lor trebuie să traverseze primii.

— Ajută-mă la animale, îi spuse Dunk lui Egg. Împreună, cei doi au scos șaua de pe Tunet, pe Potop și Maester.

Abia după ce animalele fură hrănite, adăpate și priponite pentru noapte, Dunk acceptă burduful de vin pe care i-l oferi Ser Maynard.

— Până și vinul acru e mai bun decât nimic, zise Kyle Motanul. Vom bea vinuri vechi mai de soi la Zidurile Albe. Se zice că Lordul Butterwell are cele mai bune vinuri de la nord de Arbor. A fost cândva Mâna Regelui, ca și bunicul lui, mai înainte. Pe lângă asta, se spune că e un om

evlavios și foarte bogat.

— Toată bogăția îi vine de la vite, interveni Maynard Plumm. Ar trebui să-și ia un uger umflat drept blazon. Celor din Casa Butterwell le curge lapte prin vene, iar Frey nu sunt nici ei mai buni. Va fi o căsătorie între hoți de vite și strângători de biruri, o clică de zornăitori de bani unindu-se cu alta. Când s-a ridicat Dragonul Negru, acest lord al vitelor și-a trimis un fiu la Daemon și altul la Daeron, ca să se asigure că are un Butterwell de partea învingătoare. Amândoi au pierit pe Câmpul Ierbii Roșii, iar mezinul a murit în timpul primăverii. De aceea încheie această nouă căsătorie. Dacă noua lui soție nu-i dăruiește un fiu, numele Butterwell va pieri odată cu el.

— Așa cum ar trebui. Ser Glendon Ball trecu încă o dată piatra de șlefuit peste lama săbiei. Lașii sunt urâți de Războinic.

Disprețul din glasul tânărului îl făcu pe Dunk să-l cerceteze mai atent. Hainele lui Ser Glendon erau din țesătură bună, dar foarte uzate și desperecheate, de parcă ar fi fost de căpătat. De sub coifu-i de fier ieșeau smocuri de păr castaniu. Flăcăul era scund și îndesat, cu ochi mici și apropiați, umeri vâjnoși și brațe musculoase. Avea sprâncenele zburlite, ca două omizi după o primăvară umedă, nasul mare, bărbia agresivă. Și

era tânăr. *Șaisprezece ani, poate. Nu mai mult de optsprezece.* Dunk l-ar fi putut lua drept un scutier, dacă Ser Kyle nu l-ar fi numit *ser*. Flăcăul avea coșuri pe obraji în loc de barbă.

— De când ești cavaler? îl întrebă Dunk.

— De destulă vreme. Jumătate de an, luna viitoare. M-a făcut cavaler Ser Morgan Dunstable de la Cascada Saltimbancului, sub privirile a două duzini de oameni, dar mă pregătesc pentru asta de când m-am născut. Am mers în șa înainte să știu să umblu și i-am smuls dintele din gură unui bărbat în toată firea, înainte să-mi cadă mie vreunul. Am de gând să-mi câștig renumele la Zidurile Albe și să revendic oul de dragon.

— Oul de dragon? Asta e recompensa campionului? Zău? Ultimul dragon pierise acum o jumătate de secol, o femelă. Dar Ser Arian văzuse câteva ouă de-ale ei. *Erau tari ca piatra, zicea, dar frumoase la vedere,* îi spusese lui Dunk bătrânul. Cum de-a pus mâna Lordul Butterwell pe un ou de dragon? întrebă Dunk.

— Regele Aegon i l-a dăruit bunicului său, după ce acesta l-a găzduit o noapte în vechiul castel, zise Ser Maynard Plumm.

— A fost o recompensă pentru vreo faptă de vitejie? întrebă Dunk.

Ser Kyle chicoti.

— Așa ar putea zice unii. Se spune că bătrânul Lord Butterwell avea trei tinere fiice fecioare când înălțimea Sa a trecut pe-acolo. Dimineața, toate trei aveau bastarzi regali în micile lor pânțece. O noapte fierbinte, asta a fost.

Dunk mai auzise asemenea povești. Aegon cel Netrebnic se culcase cu jumătate din fecioarele regatului și zămislise bastarzi cu multe dintre ele, după cum se vorbea. Mai rău, bătrânul rege i-a recunoscut pe toți pe patul de moarte, bastarzii de obârșie joasă, născuți din fetișcane de tavernă, târfe ori păstorite, și Marii Bastarzi ale căror mame fuseseră de obârșie nobilă.

— Am fi cu toții fiii bastarzi ai bătrânului Rege Aegon, dacă jumătate din poveștile astea ar fi adevărate.

— Și cine poate spune că nu suntem? întrebă sarcastic Ser Maynard.

— Ar trebui să vii cu noi la Zidurile Albe, Ser Duncan, îl îndemnă Ser Kyle. Statura ta va atrage negreșit atenția vreunui lord. Ți-ai putea găsi o slujbă bună. Eu, unul, știu că-mi voi găsi. Va fi și Joffrey Caswell la nunta asta, Lordul de la Podul Amar. Pe când avea trei ani, i-am făcut prima sabie. I-am cioplit-o din lemn de pin, pe potriva mâinii sale. În tinerețe, mi-am pus sabia în slujba tatălui său.

— Tot cioplită din pin era și sabia aceea? întrebă Ser Maynard.

Kyle Motanul avu gentilețea să râdă.

— Sabia aceea era din oțel bun, te asigur. Aș mânui-o iarăși bucuros în slujba centaurului. Ser Duncan, chiar dacă nu hotărăști să participi la turnir, vino cu noi la ospățul de nuntă. Vor fi cântăreți și muzicanți, jongleri și saltimbanci și o trupă de pitici comici.

Dunk se încruntă.

— Egg și cu mine aveam în față o călătorie lungă. Mergem spre nord, la Winterfell. Lordul Beron Stark adună săbii ca să alunge krakenii pe vecie de pe țărmurile lui.

— E prea frig acolo pentru mine, zise Ser Maynard. Dacă vreți să ucideți krakeni, mergeți în vest. Lannisterii construiesc corăbii să-i atace din nou pe oamenii de fier, în insulele lor de baștină. Așa-i poți veni de hac lui Dagon Greyjoy. Să-l înfrunți pe uscat e zadarnic, nu face decât să se strecoare înapoi pe mare. Trebuie să-l înfrângi pe mare.

Părea verosimil, dar perspectiva de a se lupta cu oamenii de fier pe mare nu era pe placul lui Dunk. Trăise experiența asta pe *Doamna Albă*, călătorind din Dorne spre Orașul Vechi, când își îmbrăcase armura ca să ajute echipajul să respingă niște

atacatori. Fusesse o bătălie disperată și sângeroasă și, la un moment dat, fusesse cât pe ce să cadă în apă. Asta i-ar fi adus sfârșitul.

— Tronul ar trebui să învețe de la Casele Stark și Lannister, afirmă Ser Kyle Motanul. Ei luptă, cel puțin. Targaryenii ce fac? Regele Aerys se ascunde printre cărțile lui. Prințul Rhaegel țopăie despuiat prin sălile Fortăreței Roșii, iar Prințul Maekar clocește în Castelul Verii.

Egg ațâța focul cu un băț, stârnind scânteii care pluteau sus, pe cerul nopții. Dunk fu mulțumit să-l vadă ignorând felul în care fusesse pomenit numele tatălui său. *Poate că a învățat, în sfârșit, să-și țină gura aia.*

— Eu, unul, îl consider vinovat pe Corbul Sângelui, continuă Ser Kyle. E Mâna Regelui, dar nu face nimic, în timp ce krakenii răspândesc foc și teroare de-a lungul și de-a latul Mării Apusului.

Ser Maynard ridică din umeri.

— Are ochiul îndreptat spre Tyrosh, unde Oțelul înverșunat stă în exil, uneltind cu fiii lui Daemon Blackfyre. Așa că ține corăbiile regelui aproape, ca să-i împiedice dacă încearcă să treacă.

— Da, s-ar putea, zise Ser Kyle, dar mulți ar primi bucuroși întoarcerea Oțelului înverșunat. Corbul Sângelui este rădăcina tuturor nenorocirilor noastre, viermele alb care roade

inima regatului.

Dunk se încruntă, amintindu-și de septonul cocoșat de la Septul de Piatră.

— Poți să plătești cu capul pentru asemenea cuvinte. Unii ar putea spune că vorbele tale sunt trădare.

— Cum poate fi adevărul trădare? întrebă Kyle Motanul. Pe vremea Regelui Daeron, nu trebuia nimeni să se teamă când spunea ce gândește, însă acum? Pufni cu dispreț. Corbul Sângelui l-a așezat pe Regele Aerys pe Tronul de Fier, dar pentru câtă vreme? Aerys e neputincios, iar când va muri, va veni un război sângeros pentru coroană între Lordul Rivers și Prințul Maekar, Mâna împotriva moștenitorului.

— L-ai uitat pe Prințul Rhaegel, amice, obiectă Ser Maynard, pe un ton blajin. El e urmașul lui Aerys, nu Maekar, și apoi copiii lui.

— Rhaegel e slab la minte. Ei, bine, nu-i vreau răul, dar omul e ca și mort, la fel și gemenii lui, deși nu se știe dacă vor muri de buzduganul lui Maekar sau de vrăjile Corbului Sângelui...

Păzească-ne Cei Șapte, gândi Dunk, când Egg interveni, cu glas pițigăiat și sonor:

— Prințul Maekar este *fratele* Prințului Rhaegel. Ține la el. Nu i-ar face rău niciodată, nici alor lui.

— Taci din gură, băiete, mârâi Dunk. Acești

cavaleri nu vor să-ți audă părerile.

— Pot să vorbesc, dacă vreau.

— Ba nu, i-o reteză Dunk. Nu poți. *Gura aia a ta o să te bage-n mormânt într-o bună zi. Și pe mine la fel, foarte probabil.* Cred că vita sărată s-a înmuiat destul. Câte o bucățică pentru prietenii noștri. Hai, grăbește-te!

Egg se îmbujoră și, preț de o fracțiune de secundă, Dunk se temu că băiatul avea să-i întoarcă vorba. Dar puștiul îi aruncă o privire ursuză, clocotind de mânie, așa cum numai un băiat de unsprezece ani putea să clocotească.

— Da, domnule, spuse el, pescuind pe fundul coifului lui Dunk.

Țeasta rasă îi lucea roșiatică în lumina focului, când le întinse carnea de vită sărată.

Dunk își luă bucata și începu să se lupte cu ea. Pusă la înmuiat, carnea se transformase din lemn în piele, nimic altceva. Molfăi un colț, simțind gustul sării și încercând să nu se gândească la friptura de mistreț de la han, sfârâind pe frigare și picurând grăsime.

Pe măsură ce se lăsa înserarea, dinspre lac începură să mișune muște și musculițe care înțepau. Muștele preferau să le sâcăie caii, dar musculițele erau atrase de carnea de om. Singurul mod prin care se puteau feri de mușcătura lor era

să stea aproape de foc, inhalând fum. *Te prăjești sau ești devorat*, gândi mohorât Dunk. *Ai ce alege.* Își scărpină brațul și se trase mai aproape de foc.

Curând, burduful ajunse din nou la el. Vinul era acru și tare. Dunk bău cu nesaț și dădu burduful mai departe, în timp ce Motanul din Mlaștina Cețoasă începu să spună cum îi salvase viața Corbului Sângelui în timpul Rebeliunii Blackfyre.

— Când stegarul Lordului Armond a căzut, am sărit de pe cal. Eram înconjurați de trădători...

— Ser, întrebă Glandon Ball, cine erau acești trădători? Lumina focului scânteie pe sabia din mâna lui Ser Glendon. Urmele de coșuri de pe față i se înroșiră ca niște răni deschise și fiecare mușchi îi era încordat ca un arc. Tatăl meu a luptat pentru Cavalerul Dragon.

Aceași poveste. Dunk pufni. *Roșu sau Negru?* Asta nu era o întrebare pe care puteai s-o adresezi cuiva. Aducea necazuri întotdeauna.

— Sunt sigur că Ser Kyle n-a vrut să-ți insulte tatăl.

— Nicidecum, întări Ser Kyle. E o poveste veche, Dragonul Roșu și Dragonul Negru. N-are rost, flăcăule, să ne certăm pentru asta acum. Aici suntem cu toții frați ai codrului.

Ser Glendon păru să cântărească vorbele

Motanului, ca să vadă dacă era luat în batjocură.

— Daemon Blackfyre n-a fost un trădător. Bătrânul rege *lui* i-a dat sabia. A văzut în Daemon un om vrednic, deși era născut bastard. De ce altceva să fi pus sabia Blackfyre în mâna lui, și nu în a lui Daeron? Lui a vrut să-i lase și regatul. Daemon a fost mai bun.

Se așternu tăcerea. Dunk auzea cum focul trosnește domol. Simțea musculițele mișunându-i pe ceafă. Le plesni, cu ochii la Egg, dorindu-și ca băiatul să tacă mălc.

— Eram doar un copil când s-au luptat pe Câmpul Ierbii Roșii, spuse el, când nimeni altcineva nu părea că are de gând să rupă tăcerea. Dar am fost scutierul unui cavaler care a luptat alături de Dragonul Roșu, iar mai târziu am slujit un altul care a luptat de partea Dragonului Negru. Au existat bărbați viteji de ambele părți.

— Bărbați viteji, îl îngână Kyle Motanul, cu jumătate de gură.

— Eroi. Glendon Ball își întoarse scutul, ca toți să poată vedea blazonul pictat acolo, o sferă de foc ce arunca sclipiri roșii și galbene pe un fond negru ca noaptea. Îmi curge prin vene sânge de erou.

— Ești fiul Globului de Foc, spuse Egg.

Atunci îl văzură pentru prima oară pe Ser

Glendon zâmbind.

Ser Kyle Motanul îl cercetă atent pe băiat.

— Cum e cu putință? Câți ani ai? Queynton Ball a murit...

— ... înainte să mă nasc eu, îl completă Ser Glendon, dar în mine trăiește din nou. Își vâri sabia înapoi în teacă. O să vă demonstrez tuturor la Zidurile Albe, când o să-mi revendic oul de dragon.

*

* *

În ziua următoare, profeția lui Ser Kyle se adevăra. Podul plutitor al lui Ned nu era nici pe departe suficient de mare ca să-i transporte pe toți cei doritori să traverseze lacul. Lorzii Costayne și Shawney aveau prioritate, cu suitele lor. Pentru asta era nevoie de mai multe drumuri, și fiecare dura mai mult de un ceas. Aveau de luptat cu zonele mlăștinoase de la țărm, de coborât căruțele și caii, de încărcat și de descărcat pe celălalt mal al lacului. Cei doi lorzi împotmoliră lucrurile și mai mult când se luară la harță pentru întâietate. Shawney era cel mai vârstnic, dar Costayne se considera de obârșie mai nobilă.

Dunk n-avea ce face, decât să aștepte și să

asude.

— Am putea trece primii dacă m-ai lăsa să-mi folosesc cizma, sugeră Egg.

— Am putea, răspunse Dunk, dar n-o vom face. Lordul Costayne și Lordul Shawney au fost aici înaintea noastră. Pe lângă asta, sunt lorzi.

Egg se strâmbă.

— Lorzi rebeli.

Dunk coborî spre băiat o privire încruntată:

— Ce vrei să spui?

— Au fost de partea Dragonului Negru. Ei, bine, Lordul Shawney a fost, la fel și tatăl Lordului Costayne. Aemon și cu mine obișnuiam să simulăm bătălia pe masa verde a lui Maester Melauquin, cu soldați pictați și flamuri în miniatură. Blazonul lui Costayne e împărțit în patru, cu un potir de argint pe fond negru și cu un trandafir negru pe fond auriu. Stindardul acela era la stânga oștirii lui Daemon. Shawney a fost cu Oțelul înverșunat, la dreapta, și era cât pe ce să moară din pricina rănilor.

— O poveste veche și îngropată. Acum sunt aici, nu-i așa? Așadar, au plecat genunchiul și Regele Daeron le-a acordat iertarea.

— Da, dar...

Dunk strânse buzele băiatului între degete.

— Taci din gură.

Egg tăcu.

Nici nu se îndepărtă bine de țărnm ultimul grup de oameni ai lui Shawney, că Lordul și Lady Smallwood se iviră la debarcader, cu suita lor, astfel că Dunk și Egg se văzură iarăși nevoiți să aștepte.

Frăția codrului nu supraviețuise peste noapte, se vedea cu ochiul liber. Ser Glendon stătea de unul singur, țâfnos și ursuz. Kyle Motanul socotea că se va face amiază până când aveau să fie lăsați să urce pe podul plutitor, așa că se desprinsese din grup, încercând să se insinueze pe lângă Lordul Smallwood, pe care îl cunoștea vag. Ser Maynard își petrecea timpul flecărind cu hangița.

— Ține-te departe de omul ăla, îl preveni Dunk pe Egg. Ceva îl neliniștea la Plumm. Se prea poate să fie un cavaler tâlhar.

Avertismentul nu făcu decât să stârnească și mai mult interesul lui Egg față de Ser Maynard.

— N-am mai întâlnit un cavaler tâlhar. Crezi că are de gând să fure oul de dragon?

— Lordul Butterwell va avea grijă ca oul să fie bine păzit, sunt sigur de asta. Dunk se scărpină la mușcăturile de musculițe de pe gât. Crezi că s-ar putea să-l expună la ospăț? Mi-ar plăcea să arunc o privire.

— Ți l-aș arăta pe-al meu, ser, dar e la Castelul

Verii.

— Al tău? *Oul tău de dragon?* Dunk îl privi încruntat pe băiat, întrebându-se dacă glumește. De unde a apărut?

— De la un dragon, ser. Mi l-au pus în leagăn.

— Vrei o scatoalcă peste ureche? Nu există dragoni.

— Nu, dar există ouă. Ultimul dragon a lăsat cinci, iar la Piatra Dragonului există mai multe, vechi, dinaintea Dansului. Frații mei au și ei câte unul. Al lui Aerion parcă e făcut din aur și argint, străbătut de vinișoare de foc. Al meu e alb cu verde, numai vârtejuri.

— Oul tău de dragon? *Mi l-au pus în leagăn.* Dunk era atât de obișnuit cu Egg, încât uneori uita că Aegon era prinț. *Firește că i-au pus un ou de dragon în leagăn.* Ei, bine, vezi să nu te-apuci să pomenești de ou când s-ar putea să te audă cineva.

— Nu-s *prost*, ser. Egg coborî glasul: într-o bună zi, dragonii se vor întoarce. Fratele meu, Daeron, a visat asta, iar Regele Aerys a citit-o într-o profecie. Poate că tocmai din oul meu va ieși un dragon. Ar fi *minunat*.

— Zici tu?

Dunk avea îndoielile sale. Nu și Egg.

— Aemon și cu mine ne imaginam că ouăle

noastre vor scoate primele dragoni. Dacă s-ar întâmpla așa, am putea zbura în văzduh, pe spatele dragonilor, ca primul Aegon și surorile sale.

— Da, și dacă toți ceilalți cavaleri din regat ar muri, eu aș fi Lordul Comandant al Gărzii Regelui. Dacă ouăle alea afurisite sunt atât de prețioase, cum de Lordul Butterwell renunță la al lui?

— Ca să arate lumii cât e de bogat.

— Așa o fi. Dunk își scărpină din nou gâtul și aruncă o privire spre Ser Glendon Ball, care strângea chingile de șa, în așteptarea podului plutitor. *Calul ăla nu-i va fi de folos.* Calul lui Ser Glendon era deșelat, pipernicit și bătrân. Ce știi despre tatăl lui? îl întrebă el pe Egg. De ce i s-a spus Globul de Foc?

— Fiindcă avea capul înfierbântat și părul roșu. Ser Quentyn Ball a fost maestrul de arme al Fortăreței Roșii. El i-a învățat pe tatăl și pe unchii mei să lupte. Și pe Marii Bastarzi. Aegon i-a promis că-l primește în Garda Regelui, așa că Globul de Foc și-a obligat soția să intre în rândul surorilor tăcute, numai că, atunci când s-a eliberat un loc, Regele Aegon era deja mort și Regele Daeron i l-a oferit lui Ser Willam Wylde, nu lui. Tatăl meu zice că Globul de Foc, la fel ca și Oțelul înverșunat, l-a convins pe Daemon

Blackfyre să revendice coroana și l-a salvat atunci când Daeron a trimis Garda Regelui să-l aresteze. Mai târziu, Globul de Foc l-a ucis pe Lordul Lefford, la porțile Lannisportului și l-a trimis pe Leul Cenușiu să se ascundă, cu coada între picioare, la Casterly Rock. La traversarea râului Mander, i-a ucis pe fiii Doamnei Penrose, unul după altul. Se spune că l-a cruțat pe cel mai mic, într-un gest de bunăvoință față de mama sa.

— A fost un gest cavaleresc, se simți Dunk nevoit să recunoască. Ser Quentyn a murit pe Câmpul Ierbii Roșii?

— Înainte de asta, ser, răspunse Egg. Un arcaș i-a vârat o săgeată în gâtlej în timp ce descăleca lângă un pârâu, să bea apă. Un om oarecare, nimeni nu știe cine.

— Acești oameni oarecare pot fi periculoși când le cășună să se apuce de ucis lorzi și eroi. Dunk zări podul plutitor alunecând agale pe lac. Iată-l că vine.

— Înaintează încet. Ne ducem la Zidurile Albe, ser?

— De ce nu? Vreau să văd oul de dragon. Dunk zâmbi. Dacă o să câștig turnirul, vom avea *amândoi* câte un ou de dragon. Egg îi aruncă o privire neîncrezătoare. Ce-i? De ce te uiți așa la mine?

— Ți-aș putea spune, ser, răspunse băiatul solemn, dar trebuie să învăț să-mi țin gura.

*

* *

Cavalerii rătăcitori au fost așezați la masa de jos, mai aproape de uși decât de dais.

Zidurile Albe erau o construcție aproape nouă pentru un castel, înălțată cu doar patruzeci de ani în urmă, de bunicul actualului lord. Oamenii din popor de prin partea locului numeau castelul Casa de Lapte, căci avea zidurile, donjoanele și turnurile zidite din piatră albă, șlefuită cu măiestrie, scoasă din carierele din Vale și adusă peste munți, cu mare cheltuială. În interior, podelele și coloanele erau din marmură albă ca laptele, cu nervuri aurii, iar grinzile tavanelor erau sculptate din trunchiuri de copaci ai inimii, albe ca osul. Dunk nici nu-și putea imagina cât costaseră toate astea.

Sala principală nu era, însă, atât de mare precum altele pe care le văzuse. *Măcar am fost primiți sub acoperiș*, gândi Dunk, ocupându-și locul pe bancă, între Ser Maynard Plumm și Kyle Motanul. Deși neinvitați, cei trei fuseseră acceptați la ospăț destul de ușor: refuzul de a-i

oferi unui cavaler ospitalitate, în ziua nunții, aducea ghinion.

Tânărul Ser Glendon, însă, avusese ceva de furcă.

— Globul de Foc n-a avut niciun fiu, l-a auzit Dunk spunându-i tânărului, în gura mare, pe maestrul de ceremonii al Lordului Butterwell. Flăcăul i-a răspuns aprins și numele lui Ser Morgan Duskendale a fost pomenit de mai multe ori, dar maestrul de ceremonii rămăsese de neclintit. Când Ser Glendon și-a atins mânerul săbiei, o duzină de oșteni și-au făcut apariția, cu sulițe în mâini și, preț de o clipă, părea că totul avea să se lase cu vărsare de sânge. Doar intervenția unui cavaler vânjos și bălai pe nume Kirby Pimm a salvat situația. Dunk era prea departe ca să audă, dar l-a văzut pe Pimm luându-l pe maestrul de ceremonii pe după umeri și șoptindu-i ceva la ureche, râzând. Maestrul de ceremonii s-a încruntat și i-a spus lui Ser Glendon ceva care l-a făcut să se îmbujoreze ca racul. *Arată de parcă ar sta să izbucnească în plâns, a gândit Dunk, privindu-l. Sau să omoare pe cineva.* După toate astea, tânărul cavaler a fost, în cele din urmă, primit în sala castelului.

Bietul Egg nu a fost la fel de norocos.

— Sala mare e pentru lorzi și cavaleri, i-a

informat țăntoș un supraveghetor, când Dunk a încercat să-l aducă pe băiat înăuntru. Am așezat mese în curtea interioară pentru scutieri, grăjdari și oșteni.

Dacă ai avea cea mai vagă idee cine e, l-ai putea așeza direct pe dais, pe un tron moale. Lui Dunk nu-i prea plăcuse cum arătau ceilalți scutieri. Câțiva flăcăi aveau vârsta lui Egg, dar majoritatea erau mai mari, luptători căliți, care, cu multă vreme în urmă, aleseseră să slujească un cavaler în loc să devină ei înșiși cavaleri. *Sau, oare, au avut de ales?* Ca să devii cavaler, nu era de-ajuns să fii viteaz și priceput la mînuitul armelor. Aveai nevoie de un cal, de-o sabie și de-o armură și toate astea erau scumpe.

— Vezi ce vorbești, îi spuse Dunk lui Egg, înainte să-l lase în tovărășia lor. Țștia sunt oameni maturi, care n-o să fie încântați de insolența ta. Șezi, mănâncă și ascultă, poate înveți câte ceva.

În ceea ce-l privea, Dunk se bucura să fie la adăpost de soarele fierbinte, cu o cupă de vin în față și șansa de a-și umple burta. Chiar și un cavaler rătăcitor obosește să mestece fiecare îmbucătură câte o jumătate de oră. Acolo, la masa de jos, mîncarea avea să fie mai degrabă simplă decât sofisticată, dar avea să fie din belșug.

Pentru Dunk, la masa de jos era destul de bine.

Dar, vorba bătrânului Ser Arian: mândria țaranului e rușinea nobilului mărunt.

— Acesta nu poate fi locul care mi se cuvine, îi spuse Ser Glendon Ball supraveghetorului. Îmbrăcase o haină curată pentru ospăț, o tunică veche și frumoasă, cu dantelă aurie la manșete și la guler și cu blazonul Casei Ball cusut pe piept, cele trei discuri albe deasupra unui „v” roșu. Știi cine a fost tatăl meu?

— Un nobil cavaler și un lord puternic, nu mă îndoiesc, răspunse supraveghetorul, dar același lucru e valabil și pentru mulți alții de aici. Rogu-te, ia loc sau ia-ți rămas-bun, ser. Mie mi-e totuna.

În cele din urmă, băiatul se așeză îmbufnat la masa de jos, alături de ceilalți. Sala lungă și albă se umplea, pe măsură ce alți și alți cavaleri se înghesuiau pe bănci. Erau mai mulți decât anticipase Dunk și, după toate aparențele, unii dintre oaspeți bătuseră cale lungă. El și Egg nu mai fuseseră în preajma atâtor lorzi și cavaleri de la Pajiștea Ashford și n-avea cum să ghicească cine și-ar mai putea face apariția. *Ar fi trebuit să rămânem în codru, să dormim sub un copac. Dacă sunt recunoscut...*

Când un servitor așeză câte o bucată de pâine

neagră pe fața de masă, înaintea fiecăruia dintre ei, Dunk primi cu recunoștință acest prilej de a-și muta gândul. Tăie bucata de-a lungul, scobi jumătatea de jos, făcându-și din ea o strachină și mîncă partea de deasupra. Era veche, dar, în comparație cu carnea de vită sărată, părea pufoasă ca o budincă. Cel puțin nu trebuia înmuțiată în bere, lapte sau în apă ca să poată fi mestecată.

— Ser Duncan, se pare că atragi privirile, remarcă Ser Maynard Plumm, în timp ce Lordul Vyrwel și grupul lui defilau pe lângă ei, spre a-și ocupa locurile de onoare din cel mai înalt punct al sălii. Fetele de pe dais nu-și pot dezlipi ochii de la tine. Pun rămășag că n-au mai văzut în viața lor un bărbat atât de impunător. Chiar și așezat, ești cu o jumătate de cap mai înalt decât toți cei prezenți.

Dunk își aplecă umerii. Era obișnuit ca lumea să se holbeze la el, dar asta nu însemna că-i plăcea.

— N-au decât să se uite.

— Ala de colo, de lângă dais, e Bătrânul Taur, zise Ser Maynard. Se spune că-i un bărbat uriaș, dar mi se pare că la el burta e cea mai mare. Tu ești un gigant pe lângă el.

— Într-adevăr, ser, interveni unul dintre

tovarășii lor de pe bancă, un bărbat palid și posomorât, îmbrăcat în gri și verde. Avea ochii mici și vicleni, apropiați sub sprâncenele subțiri și arcuite. O barbă neagră și îngrijită îi încadra gura, ca să compenseze părul împutinat. Într-o competiție ca asta, doar statura ar fi de-ajuns ca să devii unul dintre cei mai formidabili concurenți.

— Auzisem că s-ar putea să vină Bruta din Bracken, zise un altul, așezat ceva mai departe pe bancă.

— Nu cred să vină, spuse omul în verde și gri. E un turnir mic, în cinstea nunții Nobilului Lord. O trântă în curte, care să marcheze trânta din așternuturi. Nu merită osteneala, pentru unul ca Otho Bracken.

Ser Kyle Motanul luă o gură de vin.

— Aș pune prinsoare că Lordul Butterwell nu intră nici el în arenă. Își va susține campionul din nobila sa lojă așezată la umbră.

— Atunci o să-și vadă campionul căzând, se făli Ser Garlan Ball și, în cele din urmă, o să-mi înmâneze mie oul.

— Ser Garlan e fiul Globului de Foc, îi explică Ser Kyle necunoscutului. Putem avea onoarea să-ți aflăm numele, ser?

— Ser Uthor Underleaf. Fiul unui om oarecare.

Hainele lui Underleaf erau din postav bun, curate și îngrijite, dar aveau o croială simplă. Mantia îi era prinsă cu o broșă de argint, în formă de melc. Dacă lancea ți-e pe măsura limbii, Ser Glendon, s-ar putea să-i dai de furcă până și voinicului de aici.

Ser Garlan îi aruncă lui Dunk o privire, în timp ce se turna vinul.

— Dacă ne întâlnim în luptă, o să cadă. Nu-mi pasă cât e de mare.

Dunk urmări un servitor umplându-i cupa cu vin.

— Sunt mai priceput cu sabia decât cu lancea, recunosc eu, și încă și mai priceput cu securea de război. Va fi organizată și o bătălie cavaleriească? Statura și puterea erau un avantaj pentru Dunk într-o bătălie, și știa că ar putea să dea tot ce avea mai bun. Duelul era altă socoteală.

— O bătălie cavaleriească? La o căsătorie? Ser Kyle părea șocat. Nu s-ar cuveni.

Ser Maynard chicoti.

— Mă tem că e doar duelul, dar, pe lângă oul de dragon, Lordul Butterwell a promis treizeci de dragoni de aur pentru cel care pierde ultima rundă și zece pentru fiecare dintre cavalerii înfrânți în penultima.

Zece dragoni. Nu-i chiar așa de rău. Cu zece

dragoni ar putea cumpăra un buiestraș, astfel că Dunk n-ar mai trebui să călărească Tunetul decât în luptă. Cu zece dragoni ar putea cumpăra o armură pentru Egg și un pavilion demn de un adevărat cavaler, cusut cu însemnele lui Dunk, copacul și steaua căzătoare. *Zece dragoni ar însemna găscă friptă și jambon, plus plăcintă de porumbel.*

— Se oferă și recompense pentru cei care-și câștigă rundele, zise Ser Uthor, în timp ce-și scobeia strachina, și am auzit zvonindu-se că unii pun rămășaguri. În ceea ce-l privește, Lordului Butterwell nu-i place să-și asume riscuri, dar printre oaspeții săi sunt unii care pariază din greu.

Nici nu isprăvi de vorbit, că Ambrose Butterwell își făcu intrarea, în sunet de trompete dinspre galeria menestrelilor. Dunk se ridică în picioare, alături de ceilalți, în timp ce Butterwell își conduse noua mireasă, braț la braț, spre dais, de-a lungul unui covor myrishez cu modele. Fata avea cincisprezece ani, proaspăt îmbobocită, iar nobilul ei soț avea cincizeci, proaspăt văduv. Ea era rozalie, el cenușiu. Mantia de mireasă mătura podeaua în urma ei, în valuri de verde, alb și galben. Arăta atât de călduroasă și de greoaie, încât Dunk se întrebă cum de putea s-o poarte.

Lordul Butterwell părea și el înfierbântat și greoi, cu gușa-i pronunțată și părul rar și cânepiu.

Tatăl miresei venea aproape, în urma ei, ținându-și de mână fiul cel mic. Lordul Frey de Crossing era un bărbat uscățiv, în veșminte elegante, albastre și gri, iar moștenitorul său, un băiat mucos, de patru ani, cu bărbia teșită. Le urmau lorzii Costayne și Risley, cu nobilele lor soții, fiice ale Lordului Butterwell, cu prima soție. După ei, veneau fiicele Lordului Frey, cu soții lor. Apoi lorzii Gormon Peake, Smallwood și Shawney, alți lorzi mai mărunți și cavaleri înstăriți. Printre ei, Dunk îi zări pe John Scripcarul și pe Alyn Cockshaw. Lordul Alyn părea amețit de băutură, deși ospățul nici nu începuse bine.

Când terminară de defilat cu toții înspre dais, masa de onoare era la fel de înțesată ca și băncile. Lordul Butterwell și mireasa lui se așezară pe perne moi și pufoase, pe un tron dublu din stejar poleit cu aur. Ceilalți se instalară în jilțuri cu brațe migălos sculptate. Pe peretele din spatele lor atârnavă de grinzi două flamuri imense: turnurile gemene ale Casei Frey, albastre pe fond negru, și valurile verzi, albe și galbene ale Casei Butterwell.

Lordului Frey îi reveni misiunea de a ține primul toast.

— *În cinstea Regelui!* începu el simplu.

Ser Glendon înălță cupa deasupra castronului cu apă. Dunk ciocni cu el, cu Ser Uthor și cu ceilalți. Băură.

— În cinstea Lordului Butterwell amabila noastră gazdă! vesti apoi Frey. Fie ca Tatăl să-i dăruiască viață lungă și mulți fii.

Băură din nou.

— Pentru Lady Butterwell, mireasa fecioară, scumpa mea fucă. Fie ca Mama să-i dea fertilitate. Frey îi zâmbi fetei. Vreau un nepot înainte să se sfârșească anul. Gemeni ar fi încă și mai bine, așa că bate bine untul la noapte, draga mea.

Râsetele răsunară lovindu-se de grinzi și oaspeții băură încă o dată. Vinul era greu, roșu și dulce.

Apoi, Lordul Frey spuse:

— Să bem în sănătatea Mâinii Regelui, Brynden Rivers. Fie ca felinarul Babei să-i lumineze calea înțelepciunii. Ridică sus cupa și bău, împreună cu Lordul Butterwell, cu mireasa și ceilalți de pe dais. La masa de jos, Ser Glendon își răsturnă cupa, vărsând vinul pe podea.

— Păcat de băutura bună irosită, zise Maynard Plumm.

— Nu beau în cinstea ucigașilor, zise Ser Glendon. Corbul Sângelui e un vrăjitor și un bastard.

— Născut bastard, fu de acord Ser Uthor, cu glas blajin, dar tatăl său, regele, l-a recunoscut pe patul de moarte ca fiu legitim. Bău cu nesaț, la fel cu Ser Maynard și mulți alții din sală. Aproape la fel de mulți își coborâră cupele sau le vărsară, întocmai cum făcuse Ball. Pocalul atârna greu în mâna lui Dunk. *Câți ochi are Corbul Sângelui? zicea, ghicitoarea. O mie și unul.* Urmară toast după toast, unele propuse de Lordul Frey, unele propuse de alți meseni. Băură în sănătatea Lordului Tully, vasalul Lordului Butterwell, despre care se zvonea că e bolnav. Băură în memoria vitejilor morți. *Da, gândi Dunk, amintindu-și. Beau bucurosi pentru ei.*

Ser John Scripcarul propuse ultimul toast:

— *În cinstea bravilor mei frați!* Știu că în seara asta zâmbesc. Dunk nu intenționase să bea atât de mult, având în vedere turnirul de a doua zi, dar cupele erau umplute după fiecare toast și descoperi că era însetat.

— Nu refuza niciodată o cupă de vin sau un corn de bere, îi spusese cândva Ser Arian. S-ar putea să treacă un an până mai vezi altul.

Ar fi fost o lipsă de respect să nu beau în cinstea mirelui și a miresei, își spuse Dunk, și periculos să nu beau în cinstea Regelui și a Mâinii sale, cu atâția străini în preajmă. Din fericire, toastul

Scripcarului fu ultimul. Lordul Butterwell se ridică greoi să le mulțumească pentru prezență și să promită un turnir frumos a doua zi dimineață.

— Să-nceapă ospățul!

La masa de pe dais se servi purcel de lapte, un păun fript în penajul său, o știucă uriașă acoperită cu o crustă de migdale zdrobite. Nici-o bucățică din toate acestea nu ajunse la masa de jos. În loc de purcel, primiră porc în saramură, înmuiat în lapte de migdale și plăcut condimentat. În loc de păun, mâncară claponi, bine rumeniți, umpluți cu ceapă, ierburi, ciuperci și castane prăjite. În loc de știucă, mâncară bucăți de cod alb și pufos, în aluat, cu un fel de sos maro, delicios, pe care Dunk nu-l dibui exact. În plus, fură serviți cu terci de mazăre, napi cu unt, morcovi stropiți cu miere și brânză albă, fermentată, care mirosea la fel de puternic ca Bennis Scutul Brun. Dunk mănăcă bine, dar în tot acest timp se întrebă ce primea Egg în curte. Ca să se asigure, strecură o jumătate de clapon în buzunarul mantiei, cu câteva bucăți de pâine și puțină brânză puturoasă.

În timp ce mâncau, aerul răsuna de sunetele vioaie de fluier și scripcă și discuția reveni la turnirul de a doua zi.

— Ser Franklyn e bine privit de-a lungul Furcii

Verzi, zise Uthor Underleaf, care părea să-i cunoască bine pe acești eroi locali. E cel de colo, de pe dais, unchiul miresei. Lucas Nayland a venit de la Mlaștina Cotoroaței; nu trebuie nesocotit. Nici Ser Mortimer Boggs, de la Capul Ghearei Sfărâmate. Altminteri, ăsta ar fi un turnir al cavalerilor de casă și al eroilor mărunți. Kirby Pimm și Galtry cel Verde sunt cei mai buni dintre aceștia, dar niciunul nu se poate pune cu Tom Heddle cel Negru, ginerele Lordului Butterwell. Ticălos individ! A câștigat mâna fiicei celei mari a lordului, omorându-i pe trei dintre pețitori, așa se spune, și o dată l-a doborât de pe cal pe Lordul de Casterly Rock.

— Ce? Pe tânărul Lord Tybolt? se miră Ser Maynard.

— Nu, pe bătrânul Leu Cenușiu, cel care a murit în timpul primăverii.

Așa se vorbea despre cei care pieriseră în vremea Marii Molime a Primăverii. *A murit în timpul primăverii.* Zeci de mii muriseră în timpul primăverii, printre care un rege și doi tineri prinți.

— Nu-l nesocoti pe Ser Buford Bulwer, zise Kyle Motanul. Bătrânul Taur a ucis patruzeci de oameni pe Câmpul Ierbii Roșii.

— Și numărul lor sporește cu fiecare an, remarcă ironic Ser Maynard. Vremea lui Bulwer a

apus. Uită-te la el. Trecut de șaizeci de ani, moale și gras, cu ochiul drept aproape orb.

— Nu vă osteniți să căutați campionul, se auzi un glas din spatele lui Dunk. Sunt aici, domnilor. Delectați-vă ochii!

Dunk se întoarse și zări statura impunătoare a lui Ser John Scripcarul deasupra lui, cu umbra unui zâmbet fluturând pe buze. Tunica-i albă avea mâneci largi, căptușite cu satin roșu, atât de lungi încât vârfurile lor atârnavă până mai jos de genunchi. Peste piept îi șerpuia un lanț greu de argint, împodobit cu un imens ametist negru, aidoma ochilor lui. *Lanțul ăla valorează cât tot avutul meu*, gândi Dunk.

Vinul îmbujorase obrajii lui Ser Glendon și îi inflamase coșurile.

— Cine ești tu, să te grozăvești așa?

— Mi se spune John Scripcarul.

— Ești muzicant sau luptător?

— Se face că pot cânta un cântec dulce și cu lancea, și cu arcușul. Orice nuntă are nevoie de un cântăreț și orice turnir de un cavaler misterios. Îmi permiteți să stau cu voi? Butterwell a fost destul de bun să mă așeze pe dais, dar prefer compania cavalerilor rătăcitori ca mine, în locul doamnelor grase și rozalii și al boșorogilor. Scripcarul îl bătu pe Dunk pe umăr. Fii bun, Ser

Duncan, și dă-te mai încolo.

Dunk se dădu mai încolo.

— Ai venit prea târziu pentru mâncare, ser.

— Nu contează. Știu unde sunt bucătăriile lui Butterwell. Sper c-a mai rămas niște vin.

Scripcarul mirosea a portocale și a lămâi verzi, cu izul unei ciudate mirodenii răsăritene. Nucșoară, poate. Dunk nu-și putea da seama. Ce știa el despre nucșoară?

— E necuviincios cum te fălești, îi spuse Scripcarului Ser Glendon.

— Zău? Atunci trebuie să-ți cer iertare, ser. Naș vrea nici în ruptul capului să-l offensez pe vreun fiu al Globului de Foc.

Tânărul fu luat pe nepregătite.

— Știi cine sunt?

— Fiul tatălui tău, nădăjduiesc.

— Priviți, zise Ser Kyle Motanul. Plăcinta de nuntă.

Șase ajutoare de bucătar o împingeau prin uși, pe un imens car cu roți. Plăcinta era rumenă, crocantă și uriașă, iar din interiorul ei se auzeau zgomote: țipete, cârâieli și bufnituri. Lordul și Lady Butterwell coborâră de pe dais, s-o întâmpine, cu sabia în mână. Când o tăiară, cincizeci de păsări țâșniră afară și începură să zboare prin sală. La alte ospete de nuntă la care

participase Dunk, plăcintele fuseseră umplute cu porumbei sau cu păsări cântătoare, dar înăuntrul acestora erau gaițe albastre și ciocârlani, porumbei și guguștiuci, ciocârlii, vrăbii mici și brune și un papagal mare și roșu.

— Douăzeci și unu de soiuri de păsări, zise Ser Kyle.

— Douăzeci și unu de feluri de găinaț, punctă Ser Maynard.

— N-ai pic de suflet pentru poezie, ser.

— Ai găinaț pe umăr.

— Așa se umple o plăcintă! pufni Ser Kyle, curățându-și tunica. Plăcinta e căsnicia, și o căsnicie adevărată are tot felul de lucruri: bucurie și necaz, durere și plăcere, dragoste și dorință și fidelitate. Așa că e nimerit să fie păsări de multe feluri. Nimeni nu știe ce-i va aduce o nouă soție.

— Gaura dintre picioare, zise Plumm, sau care să fie rostul?

Dunk se retrase de la masă.

— Am nevoie de o gură de aer. La drept vorbind, el avea nevoie să se ușureze, dar, într-o asemenea companie, era mai politicos să vorbească despre aer. Vă rog să mă scuzați.

— Întoarce-te repede, ser, zise Scripcarul. Mai urmează jonglerii și n-ai vrea să pierzi ritualul nupțial.

Afară, vântul nopții îl plesni pe Dunk ca limba unei fiare uriașe. Pământul bătătorit al curții părea să i se miște sub picioare... sau poate el se clătina.

Arena fusese amenajată în mijlocul curții exterioare. O tribună de lemn pe trei rânduri fusese ridicată la poalele zidurilor, ca Lordul Butterwell și oaspeții lui de viță nobilă să poată sta la umbră, pe pernele lor moi. La ambele capete ale terenului de turnir se aflau corturi, unde cavalerii să-și poată îmbrăca armurile, cu stelaje încărcate de lănci așteptându-i. Când vântul flutură flamurile, preț de o clipă, Dunk simți mirosul de var pe bariera despărțitoare. Porni în căutarea curții interioare. Trebuia să-l găsească pe Egg și să-l trimită la maestrul competiției, ca să-l înscrie în turnir. Asta era treabă de scutier.

Însă castelul îi era străin și, cumva, Dunk se rătăci. Se pomeni în fața adăposturilor pentru câini, unde dulăii de vânătoare îl adulmecară și începură să latre și să urle. *Vor să-mi sfâșie beregata, gândi el, sau poate vor claponul pe care-l am în mantie.* Făcu, așadar, cale întoarsă, pe lângă templul septim. O femeie trecu în goană pe lângă el, sufocându-se de râs, în timp ce un cavaler pleșuv se căznea s-o ajungă din urmă. Bărbatul cădea întruna, până când, în cele din

urmă, femeia fu nevoită să se întoarcă și să-l ajute să se ridice. *Ar trebui să mă strecor în templu și să mă rog la Cei Șapte ca acel cavaler să fie primul meu adversar*, gândi Dunk, dar asta ar fi fost o impietate. *Ce-mi trebuie mie cu adevărat e o privată, nu o rugăciune*. În apropiere erau niște tufișuri, lângă un șir de trepte de piatră. *Bune și astea*. Se duse pe bâjbâite în spatele lor și își desfăcu pantalonii. Bășica stătea să-i explodeze. Urina se revărsa la nesfârșit.

Undeva deasupra, o ușă se deschise. Dunk auzi sunet de pași pe scări, scrâșnet de cizme pe piatră...

— ...ospăț de cerșetori ne-ai așternut. Fără Oțelul înverșunat...

— Să nu mai aud de Oțelul înverșunat, zise apăsător un glas cunoscut. Nu te poți încrede în niciun bastard, nici măcar în el. Câteva victorii o să-l aducă peste apă cât ai clipi.

Lordul Peake. Dunk își ținu răsuflarea... și urina.

— E mai ușor să vorbești despre victorii decât să le obții. Cel care vorbea acum avea o voce mai groasă decât Peake, hodorogită, cu inflexiuni furioase. Bătrânul Papă-Lapte se aștepta să-i aparțină băiatului și la fel se vor aștepta și toți ceilalți. Vorbele meșteșugite și farmecul nu pot

înlocui asta.

— Dar un dragon, da. Prințul susține că din ou va ieși un dragon. A visat asta, întocmai cum cândva și-a visat frații morți. Un dragon viu ne va aduce toate săbiile pe care le vrem.

— Un dragon e una, un vis e alta. Te asigur, Corbul Sângelui nu visează. Avem nevoie de un luptător, nu de un visător. Seamănă băiatul cu tatăl lui?

— Tu fă-ți numai partea, așa cum ai promis, și lasă-mă pe mine să mă frământ cu asta. Odată ce ne alegem cu aurul lui Butterwell și cu săbiile Casei Frey, Harrenhalul ne va urma, apoi Casa Bracken. Otho știe că nu poate spera să reziste...

Glasurile se estompau, pe măsură ce vorbitorii se îndepărtau. Șuvoiul lui Dunk își reluă cursul. Când termină, își scutură mădularul și își legă pantalonii.

— Dacă seamănă cu tatăl său, murmură el. *Despre cine vorbeau? Despre fiul Globului de Foc?* Când ieși de sub scări, cei doi lorzi erau deja departe, traversând curtea. Îi veni să strige după ei, să-i facă să-și arate fețele, dar se răzgândi. Era singur și neînarmat și, în plus, pe jumătate beat. *Poate nu doar pe jumătate.* Rămase acolo un moment, încruntându-se, după care porni cu pași mari înapoi spre sala ospățului.

Înăuntru, se servise deja ultimul fel și începuseră momentele vesele. Una dintre fiicele Lordului Frey cânta foarte prost, la harpa mare, „Două inimi ce bat ca una”. Câțiva jongleri își aruncară o vreme torțe aprinse unul altuia și niște saltimbanci se rostogoliră în aer. Nepotul Lordului Frey începu să cânte „Ursul și frumoasa fecioară”, iar Ser Kirby Pimm bătea ritmul pe masă, cu o lingură de lemn. Alții i se alăturară, până când întreaga sală răcnea: „ *Un urs! Un Urs! Negru și brun și acoperit de păr!* Lordul Caswell își pierdu cunoștința la masă, cu fața într-o baltă de vin, iar Lady Vyrwel începu să plângă, dar nimeni nu era prea sigur care era pricina supărării ei.

În tot acest timp, vinul continua să curgă. Vinurile roșii, grele, de Arbor lăsară loc vinurilor vechi din partea locului sau, cel puțin, așa spunea Scripcarul. La drept vorbind, Dunk nu le putea deosebi. Era la masă și vin cu mirodenii, așa că trebui să încerce o cupă și din acesta. *Ar putea să treacă un an până când o să mai beau altul. Ceilalți cavaleri rătăcitori, cu toții băieți subțiri, începură să discute despre femeile pe care le cunoscuseră.* Dunk se pomeni întrebându-se unde era Tanselle în seara aceea. Știa unde era Lady Rohanne – în pat, la Castelul Șanțul Rece, cu bătrânul Ser Eustace alături, sforăind prin

mustață –, așa că încercă să nu se gândească la ea. *Oare ele se gândesc vreodată la mine?* se întrebă el.

Meditațiile melancolice îi fură întrerupte brutal când o trupă de pitici vopsiți țâșni din burta unui porc de lemn, fugărindu-l pe bufonul Lordului Butterwell printre mese și cotonogindu-l cu bășici umflate de porc, care scoteau zgomote grotești la fiecare lovitură. Era cel mai hazliu lucru pe care-l văzuse Dunk de atâția ani și râse împreună cu ceilalți. Fiul Lordului Frey fu atât de captivat de bufoneriile lor, încât li se alătură, burdușind oaspeții cu o bășică împrumutată de la un pitic. Copilul avea cel mai sâcâitor râs pe care-l auzise Dunk vreodată, un sughiț subțire, pițigăiat, de-i venea să-i dea o mamă de bătaie sau să-l arunce într-o fântână. *Dacă mă lovește cu bășica aia, s-ar putea s-o fac.*

— Țsta-i băiatul care-a provocat căsătoria asta, spuse Ser Maynard, când ștrengarul cu bărbia teșită trecu țipând pe lângă ei.

— Cum așa? Scripcarul ridică o cupă goală și un servitor care trecea i-o umplu cu vin.

Ser Maynard aruncă o privire către dais, unde mireasa îi vâra cireșe în gură soțului ei.

— Nobilul Lord n-o să fie primul care gustă din trufanda. Se spune că miresei lui i-a luat fecioria

un ajutor de bucătar, la Gemeni. Se furișă jos, în bucătărie, să-l întâlnească. Din nefericire, într-o noapte, frățiorul ăla al ei s-a strecurat după ea. Când i-a văzut unul peste altul, a scos un țipăt. Bucătarii și străjerii au năvălit și i-au găsit pe domniță și pe servitor împreunându-se pe planșeta de marmură unde bucătarul întindea aluatul, despuiati amândoi ca-n ziua în care s-au născut și plini de făină, din cap până-n picioare.

Nu poate fi adevărat, gândi Dunk. Lordul Butterwell avea pământuri întinse și ulcele întregi de aur galben. De ce s-ar însura cu o fată care fusese pângărită de un băiat de la bucătărie și ar renunța la oul de dragon, în cinstea acestei uniuni? Casa Frey de la Crossing nu era mai nobilă decât Casa Butterwell. Aveau un pod, în loc de vite, asta era singura diferență. *Lorzi. Cine să-i înțeleagă?* Dunk măncă niște nuci și cugetă la cele auzite mai devreme, în timp ce se ușura. *Dunk cherchelitul, ce crezi c-ai auzit?* Mai bău o cupă de vin cu mirodenii, dacă tot fusese atât de bună prima. Apoi își așeză capul peste brațele încrucișate și închise ochii, doar pentru o clipă, ca să-i ferească de fum.

*

* *

Când îi deschise, jumătate din nuntași erau în picioare și strigau:

— În pat! În pat! Făceau așa o hărmălaie, încât îl treziră pe Dunk dintr-un vis plăcut cu Tanselle Lungana și Văduva Roșie. În pat! În pat! răsunau strigătele.

Dunk se ridică și se frecă la ochi.

Ser Franklyn Frey ținea mireasa în brațe și o cobora de pe dais, asaltat din toate părțile de bărbați și de băieți. Doamnele de la masa de onoare îl înconjuraseră pe Lordul Butterwell. Lady Vyrwel își revenise din starea de tristețe și încerca să-l tragă pe Nobilul Lord de pe scaun, în timp ce una dintre fiicele sale îi dezlega ghetetele și o altă femeie din Casa Frey îi scotea tunică. Butterwell se zbătea fără succes și râdea. Era beat, după câte observă Dunk, iar Ser Franklyn era și mai și... atât de beat, încât a fost cât pe ce să scape mireasa. Nici nu apucă Dunk să se dumirească de-a binelea, că John Scripcarul îl și trase în picioare:

— Aici! strigă el. S-o ducă uriașul!

Până să se dezmeticească, Dunk se pomeni urcând o scară spre un turn, cu mireasa zvârcolindu-se în brațele lui. Nu știa cum de reușea să se țină pe picioare. Fata nu stătea o

clipă locului și erau înconjurați din toate părțile de bărbați care făceau glume deocheate despre cum ar trebui dată prin făină și frământată bine, în timp ce-i smulgeau hainele. Piticii erau și ei prin preajmă. Mișunau pe lângă picioarele lui Dunk, țipând și râzând și lovindu-l peste gambe cu bășicile de porc. Se străduia din răsputeri să nu se împiedice și să nu cadă peste ei.

Dunk n-avea habar unde era de găsit dormitorul Lordului Butterwell, dar ceilalți îl împinseră și-l înghiontiră până când ajunse acolo, cu mireasa chicotind, îmbujorată și aproape goală, mai purtând doar ciorapul de pe piciorul stâng, care supraviețuise cumva urcușului. Dunk era și el stacojiu la față, și nu din pricina efortului. Ațâțarea lui trupească ar fi fost vizibilă dacă cineva s-ar fi uitat, dar, din fericire, toți ochii erau îndreptați spre mireasă. Lady Butterwell nu semăna defel cu Tanselle, dar cu o femeie zvârcolindu-i-se, în brațe, Dunk începuse să se gândească la cealaltă. *Tanselle Lungana, așa i se zicea, dar pentru mine nu era prea înaltă. Se întrebă dacă avea s-o regăsească vreodată. În unele nopți, îi trecuse prin minte că Tanselle n-a fost decât un vis. Nu, idiotule, visul a fost că te place.*

Dormitorul Lordului Butterwell se dovedi mare

și somptuos, odată ce-l găsi. Covoare din Myr acopereau podelele, zeci de lumânări parfumate ardeau în toate ungherele, iar lângă ușă se afla o armură incrustată cu aur și cu pietre prețioase. Camera avea chiar și o privată proprie, plasată într-o mică nișă de piatră, în zidul exterior.

Când, în cele din urmă, Dunk o aruncă pe mireasă pe patul nupțial, un pitic sări lângă ea și o apucă de un sân, s-o dezmierde nițel. Fata scoase un scâncet, bărbații izbucniră în hohote de râs, iar Dunk îl înhăță pe pitic de guler și-l trase de lângă mireasă, în timp ce ea dădea din picioare. Îl ducea pe omuleț spre ușă, să-l azvârle afară, când văzu oul de dragon.

Lordul Butterwell îl așezase pe o pernă de catifea neagră, pe un soclu de marmură. Era mult mai mare decât un ou de găină, deși nu atât de mare cum își imaginase. Suprafața oului era acoperită de solzi roșii, delicați, ce străluceau ca nestematele în lumina lămpii și a lumânărilor. Dunk lăsă jos piticul și ridică oul, doar să-l atingă o clipă. Era mai greu decât se așteptase. *Ai putea zdrobi cu el capul unui om, fără să-i crape măcar coaja.* Solzii era netezi la atingere, iar roșul lor viu, intens, parcă scânteie atunci când Dunk răsuci oul în mâini. *Sânge și foc*, gândi el, dar avea și picățele aurii și arabescuri negre ca noaptea.

— Hei, tu! Ce faci acolo, ser? Un cavaler pe care nu-l cunoștea îl privea fioros, un bărbat impunător, cu o barbă neagră ca tăciunele și furuncule pe față, al cărui glas îl făcu să clipească; un glas pătrunzător, îngroșat de mânie. *El a fost împreună cu Peake*, își dădu seama, când bărbatul spuse: „Lasă-l jos. Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai ține degetele unsoase departe de comorile Nobilului Lord. Altfel, jur pe Cei Șapte, ai să-ți dorești s-o fi făcut”.

Cavalerul nu era nici pe departe la fel de beat ca Dunk, așa că, înțelept, a părut să-i dea ascultare. Așeză oul înapoi pe pernă, cu mare grijă și își șterse degetele de mânecă.

— N-am vrut să fac nimic rău, ser. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi*. După care își croi drum pe lângă bărbatul cu barba neagră și apoi, pe ușă afară.

Pe casa scărilor se auzea gălăgie, strigăte vesele și râsete feciorelnice. Femeile îl aduceau pe Lordul Butterwell la mireasa lui. Dunk n-avea niciun chef să dea nas în nas cu ei, așa că urcă, în loc să coboare, și se pomeni pe acoperișul turnului, sub cerul înstelat, înconjurat de sclipirea palidă a castelului în lumina lunii.

Se simțea amețit de la vin, așa că se sprijini de parapet. *Oare o să-mi fie rău?* De ce atinsese oul

de dragon? Își aminti spectacolul de marionete al lui Tanselle și dragonul de lemn care provocase toate necazurile acolo, la Ashford. Amintirea îi stârni un sentiment de vinovăție, așa cum se întâmpla întotdeauna. *Trei oameni de ispravă morți, ca să salvezi piciorul unui cavaler rătăcitor.* N-avea nici-o noimă și n-avusese niciodată. *Învață-ți lecția, nătărăule! Nu-i de nasul tău să umbli cu dragoni sau cu ouăle lor.*

— Arată aproape de parcă ar fi din zăpadă.

Dunk se întoarse. John Scripcarul stătea în spatele lui, zâmbind în veșmintele-i de mătase și brocart.

— Ce să fie din zăpadă?

— Castelul. Toată piatra aia albă, în lumina lunii. Ai fost vreodată la nord de Gât, Ser Duncan? Am auzit că acolo ninge chiar și vara. Ai văzut vreodată Zidul?

— Nu, lordul meu. *De ce vorbește despre Zid?* Acolo mergem Egg și cu mine. În nord, la Winterfell.

— Mi-ar plăcea să vă pot însoți. Ați putea să-mi arătați calea.

— Calea? Dunk se încruntă. E drept înainte pe drumul regelui. Dacă nu te abați din drum și mergi întruna spre nord, n-ai cum să-l ratezi.

Scripcarul râse.

— Bănuiesc că nu... deși te-ar surprinde ce pot unii să rateze. Se duse lângă parapet și privi peste castel. Se spune că nordicii ăștia sunt un neam sălbatic și că pădurile lor sunt pline de lupi.

— Lordul meu? De ce-ai urcat aici?

— Mă căuta Alyn și n-am vrut să mă găsească. Alyn devine obositor când bea. Te-am văzut strecurându-te din acel dormitor al ororilor și m-am furișat după tine. Am băut prea mult, recunosc, dar nu destul ca să fac față unui Butterwell despuiat. Îi oferi lui Dunk un zâmbet enigmatic. Te-am visat, Ser Duncan. Înainte chiar de a te întâlni. Când te-am văzut pe drum, ți-am recunoscut chipul imediat. Era ca și cum am fi fost vechi prieteni.

Dunk fu atunci străbătut de cele mai stranii sentimente, de parcă mai trăise toate acestea o dată. *Te-am visat, așa a spus. Visul meu nu e ca al tău, Ser Duncan. Al meu e adevărat.*

— M-ai visat? întrebă el, cu glasul îngroșat de vin. Ce fel de vis?

— Păi, răspunse Scripcarul, am visat că erai în alb din cap până-n picioare, cu o mantie lungă atârându-ți de pe umerii largi. Erai o Sabie Albă, ser, un Frate Jurat al Gărzii Regelui, cel mai mareș cavaler din Cele Șapte Regate, și nu aveai alt scop în viață decât să-l păzești, să-l slujești și

să-l mulțumești pe rege. Așeză o mână pe umărul lui Dunk: ai visat și tu același vis, știu că e așa.

Visase, era adevărat. *Prima dată când bătrânul m-a lăsat să-i țin în mână sabia.*

— Orice băiat visează să slujească în Garda Regelui.

— Însă doar șapte ajung să poarte mantia albă. Ți-ar plăcea să fii unul dintre ei?

— Eu?

Dunk a dat brusc la o parte mâna lordului care începuse să-i frământeze umărul. S-ar putea. Sau nu. Cavalerii Gărzii Regelui erau numiți pe viață și jurau să nu se căsătorească și să nu dețină pământuri. *Poate că într-o bună zi am s-o regăsesc pe Tanselle. De ce n-aș avea și eu o soție și fii?* Nu contează ce visez eu. Doar un rege poate să facă o asemenea numire, adăugă Dunk.

— Presupun, atunci, că voi fi nevoit să iau tronul. Aș prefera să te învăț să cânti la scrică.

— Ești beat. *Râde ciob de oală spartă.*

— Minunat de beat. Vinul face totul posibil, Ser Duncan. Cred că ai arăta ca un zeu în veșminte albe, dar dacă această culoare nu-ți e pe plac, ai prefera, poate, să fii lord?

Dunk îi răsă în nas:

— Nu. Mai repede mi-ar crește aripi mari și albastre și aș zbura. E la fel de posibil.

— Acum râzi de mine. Un adevărat cavaler nu-și ia niciodată regele în batjocură. Scripcarul părea jignit. Sper că vei da mai multă crezare vorbelor mele când vei vedea dragonul ieșind din ou.

— O să iasă un dragon din ou? Un dragon mare? Unde? Aici?

— Am visat asta. Acest castel alb, pe tine, un dragon țâșnind dintr-un ou. Am visat totul, întocmai cum i-am visat odinioară pe frații mei zăcând morți. Ei aveau doisprezece ani, iar eu doar șapte, așa că râdeau de mine. Și au murit. Acum am douăzeci și doi și mă încred în visele mele.

Dunk își amintea de un alt turnir, își amintea cum se plimbase prin ploile blânde de primăvară, cu un alt prințisor. *Te-am visat pe tine și un dragon mort*, i-a spus Daeron, fratele lui Egg. *O fiară uriașă, imensă, cu aripi atât de mari, încât puteau acoperi dumbrava asta. A căzut peste tine, dar tu erai viu și dragonul era mort.* Și așa a și fost, bietul Baelor. Visele erau un teren alunecos.

— Cum spui, lordul meu, îi răspunse el Scripcarului. Am să te rog să mă scuzi.

— Unde te duci, ser?

— În patul meu, să dorm. Sunt beat ca un câine.

— Fii câinele meu, ser. Noaptea are atâtea de

oferit! Putem să urlăm împreună și să trezim chiar zeii.

— Ce vrei de la mine?

— Sabia ta. Te-aș face omul meu și te-aș ridica foarte sus. Visele mele nu mint, Ser Duncan. Vei avea o mantie albă, iar eu trebuie să am oul de dragon. Trebuie! Visele mi-au arătat-o deslușit. Poate că din ou va ieși un dragon sau poate...

În spatele lor, ușa se dădu în lături cu putere.

— Iată-l aici, stăpâne.

Doi oșteni pășiră pe acoperiș. Lordul Gammon Peake era chiar în spatele lor.

— Gormy, zise cu glas tărăgănat Scripcarul. Păi, ce faci în camera mea, lordul meu?

— Suntem pe acoperiș, ser, și ai băut prea mult vin. La un semn hotărât al Lordului Gormon Peake, cei doi oșteni înaintară. Îngăduie-ne să te ajutăm să ajungi în pat. Mâine te duelezi, nu uita, rogu-te. Kirby Pimm se poate dovedi un adversar periculos.

— Sperasem să mă duelez cu bunul Ser Duncan, aici de față.

Peake îi aruncă lui Dunk o privire ostilă.

— Mai târziu, poate. Pentru prima ta rundă, l-ai tras la sorți pe Ser Kirby Pumm.

— Atunci Pimm trebuie să cadă! Toți trebuie să cadă! Cavalerul misterios triumfă în fața tuturor

adversarilor și calea îi e presărată cu minuni. Un oștean îl luă pe Scripcar de braț. Ser Duncan, se pare că trebuie să ne despărțim! strigă cavalerul, în timp ce cobora, ajutat, scările. Doar Lordul Gormon rămase pe acoperiș cu Dunk.

— Cavaler rătăcitor, mârâi el, nu te-a învățat mama ta să nu-ți vâri niciodată mâna în gura unui dragon?

— Nu mi-am cunoscut mama, lordul meu.

— Asta ar fi o explicație. Ce ți-a promis?

— Un titlu de lord. O mantie albă. Aripi mari și albastre.

— Uite ce-ți promit eu: trei picioare de oțel rece prin burtă, dacă scoți o vorbă despre ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Dunk își scutură capul, să-și limpezească mințile. Nu părea să ajute la nimic. Se aplecă până la pământ și vomită, împrôșcând cizmele lui Peake. Lordul înjură.

— Cavaleri rătăcitori! exclamă el cu dezgust. N-aveți ce căuta aici. Niciun cavaler adevărat n-ar fi atât de mitocan, încât să-și facă apariția neinvitat, dar voi, ființe ale codrului...

— Nu suntem doriți nicăieri și apărem peste tot, lordul meu.

Vinul îi dăduse curaj lui Dunk, altfel ar fi tăcut. Se șterse la gură cu dosul palmei.

— Încearcă să nu uiți ce ți-am spus. Altfel o să-ți meargă rău.

Lordul Peake își scutură voma de pe cizmă. Apoi se făcu nevăzut. Dunk se sprijini din nou de parapet. Se întreba cine era mai nebun, Lordul Gormon sau Scripcarul.

Când, în cele din urmă, ajunse înapoi în sala mare, dintre tovarășii lui mai rămăsese doar Maynard Plumm.

— Avea vreo urmă de făină pe ea când i-ai scos lenjeria? vru el să știe.

Dunk clătină din cap, își mai turnă o cupă de vin, îl gustă și hotărî că băuse destul.

*

* *

Administratorii lui Butterwell pregătiseră camere în donjon pentru lorzi și doamne și paturi în cazarmă pentru suitele lor. Ceilalți oaspeți avuseseră de ales între un pat de paie în beci și o bucată de teren sub zidurile dinspre răsărit, unde să-și ridice pavilioanele. Cortul modest din pânză de vele pe care Dunk îl cumpăraseră la Septul de Piatră era departe de a aduce a pavilion, dar îl ferea de ploaie și de soare. Câțiva dintre vecinii lui erau încă treji. Pereții de mătase ai pavilioanelor

lor străluceau în noapte ca niște lămpașe colorate. Din interiorul unui astfel de pavilion albastru, pictat cu floarea-soarelui, se auzeau râsete, iar dinăuntru unuia în dungi albe și violet, sunete de amor. Egg montase cortul lor ceva mai departe de celelalte. Maester și cei doi cai erau priponiți în apropiere, iar armele și armura lui Dunk erau ordonat stivuite lângă zidul castelului. Când se strecură în cort, își găsi scutierul așezat cu picioarele încrucișate lângă o lumânare, cu țeasta ițindu-se strălucitoare din spatele unei cărți.

— Poți să orbești, dacă citești la lumânare.

Cititul rămânea o taină pentru Dunk, deși flăcăul încercase să-l învețe.

— Am nevoie de lumânare ca să văd cuvintele, ser.

— Vrei o scatoalcă peste ureche? Ce carte-i aia? Dunk văzu pe pagină o mulțime de culori vii, mici scuturi pictate, ascunse printre litere.

— Un armorial, ser.

— Îl cauți pe Scripcar? N-ai să-l găsești. Cavalerii rătăcitori nu sunt trecuți în cărțile alea, numai lorzii și campionii.

— Nu pe el îl căutam. Am văzut un alt blazon în curte... Lordul Sunderland este aici, ser. Poartă ca însemne trei capete palide de femeie, pe un fond cu valuri verzi și albastre.

— Un om de pe Surori? Zău?

Cele Trei Surori erau insulele din Golful Mușcăturii. Dunk îl auzise pe septon zicând că insulele erau o cloacă unde domneau păcatul și avariția. Sisterton era cel mai cunoscut cuib al contrabandiștilor din tot Westerosul.

— A bătut cale lungă, adăugă Dunk. Pesemne e rudă cu noua mireasă a lui Butterwell.

— Nu este, ser.

— Atunci a venit pentru ospăț. Se mănâncă pește pe Trei Surori, nu-i așa? Omul se mai satură de pește. Ai primit destul de mâncare? Ți-am adus o jumătate de clapon și niște brânză. Dunk scotoci în buzunarul mantiei.

— Ne-au dat coaste, ser. Egg stătea cu nasul aproape lipit de carte. Lordul Sunderland a luptat pentru Dragonul Negru, ser.

— Ca bătrânul Ser Eustace? N-a fost așa de rău, nu?

— Nu, ser, răspunse Egg, dar...

— Am văzut oul de dragon. Dunk puse mâncarea deoparte, lângă pâinea lor tare și carnea de vită sărată. Era roșu, aproape în întregime. Corbul Sângelui are și el un ou de dragon?

Egg coborî cartea.

— De ce-ar avea? E de obârșie joasă.

— De obârșie păcătoasă, nu joasă. Corbul Sângelui se născuse dintr-o relație nepotrivită, dar era nobil prin ambii părinți. Dunk era gata să-i spună lui Egg despre cele auzite din întâmplare, când îi observă fața. Ce-ai pățit la buză?

— O încăierare, ser.

— Lasă-mă să văd.

— Am sângerat doar un pic. Am tamponat-o cu niște vin.

— Cu cine te-ai bătut?

— Cu niște scutieri. Ziceau...

— Lasă ce ziceau. Ce ți-am spus eu?

— Să-mi țin gura și să nu intru în belea. Băiatul își atinse buza spartă. Dar l-au făcut pe tata fratricid.

Așa și este, băiete, deși nu cred c-a făcut-o înadins. Dunk îi spusese lui Egg de zeci de ori să nu pună la inimă asemenea vorbe. *Tu știi adevărul. Asta să-ți fie de-ajuns.* Mai auziseră asemenea discuții, în crame și cârciumi sordide sau în jurul focurilor, în păduri. Tot regatul știa cum fusese doborât Baelor Sfarmă-Lance, în turnirul de pe Pajiștea Ashford, de buzduganul fratelui său, Prințul Maekar. Era de așteptat să se vorbească despre uneltiri.

— Dacă ar fi știut că Prințul Maekar este tatăl tău, n-ar fi spus asemenea lucruri. *Pe la spate,*

da, dar niciodată în față. Și ce le-ai spus acestor scutieri, în loc să-ți ții gura?

Egg părea rușinat.

— Că moartea Prințului a fost doar un accident. Numai că, atunci când am spus că Prințul Maekar l-a iubit pe fratele lui, Baelor, scutierul lui Ser Addam a zis că l-a iubit mort și scutierul lui Ser Mallor a spus că are de gând să-l iubească și pe fratele lui, Aerys, în același fel. Atunci l-am pocnit. L-am pocnit bine.

— Ar trebui să te pocnesc eu bine. Să-ți umflu urechea pe măsura buzei ăleia umflate. Asta ar face și tatăl tău, dacă ar fi aici. Crezi că Prințul Maekar are nevoie de un țângău ca să-l apere? Ce ți-a spus când te-a trimis cu mine?

— Să te slujesc cu credință, ca scutier, și să nu mă dau îndărăt de la nici-o sarcină sau încercare.

— Și mai ce?

— Să mă supun legilor regelui, regulilor cavaleriești și ție.

— Și mai ce?

— Să-mi rad sau să-mi vopsesc părul, răspunse băiatul, cu o vizibilă strângere de inimă. Și să nu dezvălui nimănui adevăratul meu nume.

Dunk clătină din cap.

— Cât vin băuse băiatul ăla?

— A băut bere de orz.

— Vezi? Berea de orz vorbea din el. Vorbele sunt vânt, Egg. Lasă-le să zboare pe lângă tine.

— Unele vorbe sunt vânt. Băiatul era încăpățânat ca un catâr. Altele sunt trădare. Țsta este un turnir de trădători, ser.

— Cum așa? Toți? Dunk scutură din cap. Și dacă ar fi adevărat, oricum, toate s-au întâmplat de mult. Dragonul Negru a murit, iar cei care au luptat alături de el fie au fugit, fie au fost iertați. Dar nu e adevărat. Fiii Lordului Butterwell au luptat de ambele părți.

— Asta îl face doar pe jumătate trădător, ser.

— Au trecut șaisprezece ani. Aburii vinului se risipiseră. Dunk era furios și aproape treaz. Administratorul Lordului Butterwell e maestrul turnirului, un om pe nume Cosgrove. Găsește-l și înscrie-mă. Nu, așteaptă... Să nu-i dezvălui numele meu. Cu atâția lorzi prin preajmă, unul dintre ei s-ar putea să-și amintească de Ser Duncan Vlăjganul de la Ashford. Înscrie-mă cu numele de Cavalerul Spânzurătorii. Oamenii din popor mor de plăcere când la un turnir își face apariția un cavaler rătăcitor.

Egg își atinse buza umflată.

— Cavalerul Spânzurătorii, ser?

— Așa cum mi-e scutul.

— Da, dar...

— Du-te și fă cum ți-am spus. Ai citit destul pentru o singură noapte. Dunk stinse lumânarea între degetul mare și arătător.

*

* *

Soarele răsări fierbinte, crud, implacabil.

Valuri de căldură se înălțau, pâl păitoare, dinspre pietrele albe ale castelului. Aerul mirosea a pământ dogorit și iarbă smulsă din rădăcini și nici-o adiere nu clintea flamurile care atârnav deasupra donjonului și a casei porții, în verde, alb și galben. Tunet era agitat, așa cum rareori îl mai văzuse Dunk. Armăsarul își smucea capul dintr-o parte într-alta, în timp ce Egg îi strângea chinga șei. La un moment dat, chiar își dezveli dinții mari și pătrați în fața băiatului. *E arșiță mare, gândi Dunk. Prea mare ca să călărești.* Un cal de război nu e pașnic din fire, nici în cele mai bune momente. *Chiar și Mama ar fi nesuferită pe dogoarea asta.*

În centrul curții, concurenții începură o nouă rundă. Ser Harbert călărea un gonaci auriu, înveșmântat în negru și împodobit cu șerpilor albi și roșii ai Casei Paege, iar Ser Franklyn un roib, al cărui veșmânt de mătase purta turnurile gemene

ale Casei Frey. Când se ciocniră, lancea roșie cu alb crăpă exact în două, iar cea albastră se făcu țandări, dar nici unul dintre călăreți nu căzu din șa. Un val de ovații izbucni din tribună și dinspre străjerii aflați pe zidurile castelului, dar scurt, firav, lipsit de vlagă.

E prea cald pentru ovații. Dunk își șterse sudoarea de pe frunte. *E prea cald pentru duel.* Capul îi bubuia ca o tobă. *Să câștig runda asta și încă una și voi fi mulțumit.*

Cavalerii își întoarseră caii la capătul terenului și azvârliră pe jos rămășițele lăncilor, cea de-a șaptea pereche pe care o distruseseră. *Cu trei în plus.* Dunk amânase să-și pună armura cât de mult îndrăznise, dar își simțea deja hainele de corp lipindu-i-se de piele, pe sub oțel. *Există și lucruri mai rele decât să fii scăldat în sudoare,* își spuse, amintindu-și bătălia de pe Doamna Albă, când oamenii de fier năvăliseră la bordul corăbiei, câtă frunză și iarbă. Doamna Albă fusese scăldată în sânge înainte de sfârșitul zilei.

Cu lănci noi în mâini, Paege și Frey dădură iarăși pinteni cailor. Bulgări din pământul uscat și crăpat țășneau de sub copitele cailor, cu fiecare pas uriaș. Pârâitul lăncilor rupându-se îl făcu pe Dunk să tresară. *Prea mult vin aseară și prea multă mâncare.* Avea o amintire vagă despre cum

purtase mireasa în brațe pe scări în sus și despre cum se întâlnise cu John Scripcarul și cu Lordul Peake pe un acoperiș. *Ce făceam pe acoperiș?* Își amintea că se vorbise despre dragoni sau ouă de dragoni, sau așa ceva, dar...

Un zgomot îl smulse din reverie, jumătate răget, jumătate geamăt. Dunk zări calul auriu trecând la trap, fără călăreț, către capătul terenului, în timp ce Ser Harbert Paege se prăbușea fără vlagă pe jos. Încă două runde, înainte de a mea. Cu cât îl doboră mai repede de pe cal pe Ser Uthor, cu atât mai repede putea să-și dezbrace armura, să bea ceva rece și să se odihnească. Ar trebui să aibă la dispoziție cel puțin o oră înainte să fie chemat din nou. Heraldul trupeș al Lordului Butterwell se urcă în vârful tribunei, să anunțe următoarea pereche de concurenți:

— Ser Argrave Sfidătorul, strigă el, un cavaler din Nunny, în slujba Lordului Butterwell de Zidurile Albe. Ser Glendon Flowers, Cavalerul Mățișorilor. Veniți și vă dovediti vitejia!

Un hohot de răs străbătu tribunele.

Ser Argrave era un bărbat uscățiv, un versat cavaler de casă, într-o armură ciobită, călare pe un cal fără veșminte. Dunk mai cunoscuse asemenea oameni; erau robuști ca rădăcinile bătrâne și-și cunoșteau bine treaba. Adversarul

său era tânărul Ser Glendon, călare pe mârtoaga lui și îmbrăcat într-o haină grea de zale și un coif de fier, fără vizieră. Scutul de pe braț înfățișa blazonul înflăcărat al tatălui său. *I-ar trebui o platoșă și un coif mai acătării*, gândi Dunk. *O lovitură în cap l-ar putea ucide, îmbrăcat așa.*

Ser Glendon era vizibil înfuriat de felul cum fusese prezentat. Își răsuci, mânios, calul și strigă:

— Sunt Glendon Ball, nu Glendon Flowers! Încearcă, numai, să-ți bați joc de mine, heraldule! Am sânge de erou, ia aminte!

Heraldul nu catadicsi să răspundă, dar alte hohote de răs întâmpinară protestul tânărului cavalier.

— De ce râde lumea de el? întrebă Dunk cu voce tare. E bastard?

Flowers era numele de familie dat în Reach bastarzilor născuți din părinți nobili. Și ce-a fost asta cu mâțișorii?

— Aș putea afla, ser, răspunse Egg.

— Nu. Nu e treaba ta. Ai coiful meu?

Ser Argrave și Ser Glendon își înclinară lăncile în fața Lordului Butterwell și a doamnei sale. Dunk îl văzu pe Butterwell aplecându-se și șoptindu-i ceva la ureche miresei. Fata începu să chicotească.

— Da, ser.

Egg își pusese pe cap pălăria-i pleoștită, să-i umbrească ochii și să-i ferească de căldură țeasta pleșuvă. Lui Dunk îi plăcea să-l șicaneze pe băiat în privința pălăriei, dar acum își dorea să fi avut și el una la fel. Mai bine o pălărie de paie decât una de fier, sub soarele ăsta. Își dădu la o parte părul din ochi, își potrivi coiful mare pe cap, cu ambele mâini, și își prinse grumăjerul. Căptușeala duhnea a transpirație veche și Dunk simțea toată povara fierului pe gât și pe umeri. Capul îi bubuia de la vinul din seara trecută.

— Ser, zise Egg, nu e prea târziu să te retragi. Dacă-l pierzi pe TUNET și armura...

Carierea mea de cavaler ar lua sfârșit.

— De ce aș pierde? întrebă Dunk. Între timp, Ser Argrave și Ser Glendon se duseseră la capetele opuse ale terenului. Nu e ca și cum l-aș înfrunța pe Uraganul Surâzător. Există pe-aici vreun cavaler care mi-ar putea da de furcă?

— Aproape toți, ser.

— Îți datorez o scatoalcă peste ureche pentru asta. Ser Uthor este cu zece ani mai bătrân și e pe jumătate cât mine.

Ser Argrave își coborî viziera. Ser Glendon n-avea ce vizieră să-și coboare.

— N-ai mai participat la un turnir de la Ashford,

ser.

Obraznic băiat.

— M-am antrenat.

Nu cu atâta zel cum ar fi trebuit, negreșit. Când putea, se antrena la țintă, dacă avea una la îndemână, iar uneori îi poruncea lui Egg să se urce într-un copac și să agațe un scut sau o doagă de butoi sub o creangă potrivită, ca amândoi să-și încerce lăncile pe ele.

— Ești mai priceput cu sabia decât cu lancea, remarcă Egg. Cu o secure sau un buzdugan, puțini pot ține piept puterii tale.

Era destul adevăr în vorbele băiatului ca Dunk să devină și mai iritat.

— Nu e nici-o luptă cu săbii și buzdugane, preciză el, în timp ce fiul Globului de Foc și Ser Argrave Sfidătorul își începură atacul. Du-te și adu-mi scutul.

Egg se strâmbă, după care se duse să-i aducă scutul.

În partea opusă a terenului, lancea lui Ser Argrave izbi scutul lui Ser Glendon și săltă într-o parte, tăind un șanț de-a curmezișul globului de foc. Dar măciulia lancei lui Ball nimeri mijlocul platoșei adversarului său cu atâta forță, încât chinga șei lui Ser Argrave plesni. Cavaler și șa se prăvăliră în praf. Dunk era impresionat peste

măsură. *Băiatul luptă aproape la fel de bine precum cum vorbește.* Se întrebă dacă acum va mai râde cineva de el.

O goarnă sună destul de tare ca să-l facă pe Dunk să tresară. Un alt herald se cățără pe platforma sa.

— Ser Jay din Casa Caswell, Lord de Podul Amar și Apărător al Vadurilor. Ser Kyle, Motanul din Mlaștina Cețoasă. Veniți și vă dovediți vitejia!

Armura lui Ser Kyle era de bună calitate, dar veche și ponosită, cu multe ciobituri și zgârieturi.

— Mama a fost milostivă cu mine, Ser Duncan, le spuse el lui Dunk și lui Egg, în drum spre terenul de turnir. Sunt trimis împotriva Lordului Caswell, tocmai omul pe care am venit să-l văd.

Dacă exista cineva prin preajmă care să se simtă mai rău decât Dunk în acea dimineață, acela trebuia să fie Lordul Caswell, care băuse la ospăț până leșinase.

— E de mirare că poate să stea pe cal, după noaptea trecută, spuse Dunk. Victoria îți aparține, ser.

— O, nu! Ser Kyle afișă un zâmbet mios. Motanul care-și vrea castronul cu smântână trebuie să știe când să toarcă și când să-și scoată ghearele, Ser Duncan. Dacă lancea Nobilului Lord îmi atinge, fie și în treacăt, scutul, am să cad la

pământ de-a berbeleacul. Pe urmă, când am să-i duc calul și armura, am să-l complimentez, spunându-i cât de viteaz a devenit de când i-am făcut prima sabie. Asta îi va aminti de mine și, până diseară, voi fi din nou omul Casei Caswell, cavaler al Podului Amar.

Nu e nici-o onoare în asta, îi veni lui Dunk să spună, dar își mușcă limba din nou. Ser Kyle n-ar fi fost primul cavaler rătăcitor care-și vinde onoarea pentru un loc călduț lângă foc.

— Cum spui tu, mormăi el. Mult noroc. Sau ghinion, dacă preferi...

Lordul Joffrey Caswell era un tânăr sfrijit, de douăzeci de ani, deși, ce-i drept, arăta ceva mai impresionant în armură decât arătase cu o seară înainte, când căzuse cu nasul într-o baltă de vin. Pe scut avea pictat un centaur de aur, trăgând cu arbaleta. Același centaur împodobește veșmântul de mătase al calului său și arunca scânteieri de aur galben din vârful coifului. *Unul care are centaurul pictat pe scut ar trebui să călărească mai bine decât.* Dunk nu știa cât de bine mânua lancea Ser Kyle, dar, după cum se ținea Lordul Caswell în șa, aveai impresia că o tuse ceva mai puternică l-ar putea doborî la pământ. *Motanul n-are altceva de făcut decât să treacă pe lângă el în mare viteză.*

Egg îl ținu pe TUNET de căpăstru, în timp ce

Dunk săltă greoi în șaua înaltă și rigidă. Stând și așteptând acolo, simțea ochii ațintiți asupra lui. *Se întrebă dacă uriașul cavaler rătăcitor e bun de ceva.* Dunk se întreba același lucru. Avea să afle cât de curând.

Motanul din Mlaștina Cețoasă era un om de cuvânt. Lancea Lordului Caswell se clătină tot drumul și îl rată pe Ser Kyle. Nici unul dintre ei nu-și zori calul. Cu toate acestea, Motanul se prăbuși de-a dura când măciulia lăncii Lordului Joffrey îi lovi din întâmplare umărul. *Credeam că toate pisicile cad grațios în picioare,* gândi Dunk, pe când cavalerul rătăcitor se rostogolea în praf. Lancea Lordului Caswell rămase întregă. Întorcându-și calul, o înălță în aer, cu mișcări repetate, de parcă l-ar fi doborât de pe cal pe Leo Ghimpe-Lung sau pe Uraganul Surâzător. Motanul își scoase coiful și o luă la goană după calul său.

— Scutul meu, îi zise Dunk lui Egg.

Băiatul i-l înmână. Dunk își strecură brațul stâng pe după curea și își închise pumnul pe mâner. Greutatea scutului alungit îi dădea siguranță, deși lungimea îl făcea greu de mănuit, iar imaginea omului spânzurat îi făcu din nou să se înfioare. *E un blazon de rău augur.* Hotărî să ducă scutul la revopsit cât de curând putea.

Fie ca Războinicul să-mi netezească drumul și să-mi aducă iute victoria, se rugă el, în timp ce heraldul lui Butterwell urca din nou scările.

— Ser Uthor Underleaf, răsună glasul. Cavalerul Spânzurătorii. Veniți și vă dovediți vitejia!

— Ai grijă, ser, îl avertiză Egg pe Dunk, dându-i lancea de turnir, o bârână conică de lemn, lungă de trei metri, având la capăt o măciulie de fier în forma unui pumn închis. Ceilalți scutieri zic că Ser Uthor se ține bine în șa. Și e sprinten.

— Sprinten! pufni Dunk. Are un melc pe scut. Cât de sprinten poate fi?

Dunk îi dădu pintoni Tunetului și îl conduse încet înainte, cu lancea ridicată. *O singură victorie, și nu stau mai rău ca la început. Două vor fi un progres însemnat. Nu e prea mult să sper la două, cu asemenea adversari.* Avusese noroc la tragerea la sorți, cel puțin. Ar fi putut foarte bine să-i nimerească pe Bătrânul Taur, pe Ser Kirby Pimm sau cine știe ce alt erou al locului. Dunk se întreba dacă maestrul turnirului potrivea intenționat cavalerii rătăcitori unii împotriva altora, ca niciun lord să nu fie nevoit să sufere rușinea de-a pierde din prima rundă, în fața unuia dintre ei. *Nu contează. Nu mai mult de un inamic o dată, așa spunea mereu bătrânul. Acum trebuie să mă preocupe numai și numai Ser Uthor.*

Se întâlnește în dreptul tribunei unde Lordul și Lady Butterwell ședea pe pernele lor, la umbra zidurilor castelului. Lordul Frey era lângă ei, legănându-și pe un genunchi fiul mucos. Un șir de servitoare le făcea vânt, dar, cu toate acestea, tunică de damasc a Lordului Butterwell era pătată de sudoare sub brațe, iar părul doamnei sale era pleoștit de transpirație. Părea încălzită, plictisită și avea aerul că nu se simte în largul ei, dar când îl văzu pe Dunk își umflă pieptul într-un fel care-l făcu să roșească sub coif. Dunk își înclină lancea în fața ei și a nobilului ei soț. Ser Uthor făcu la fel. Butterwell le ură amândurora succes. Soția lui întinse limba printre buze.

Era timpul. Dunk înaintă la trap spre capătul sudic al terenului. La o distanță de douăzeci și cinci de metri, adversarul său se îndrepta și el spre locul lui. Armăsarul sur al lui Ser Uthor era mai mic decât Tunetul, dar mai tânăr și mai sprinten. Ser Uthor purta o platoșă verde, emailată și o haină argintie de zale. Dinspre coiful lui rotunjit se revărsau fâșii de mătase verde și gri, iar pe scutul verde purta blazonul melcului argintiu. *O armură bună și un cal bun înseamnă o răscumpărare bună, dacă-l dobor.*

O goarnă sună.

Tunetul porni înainte, la trap domol. Dunk își

săltă lancea spre stânga și o coborî, îndreptând-o spre capul calului și spre bariera de lemn dintre el și inamicul său. Scutul îi proteja partea stângă a trupului. Se aplecă, încordându-și picioarele în timp ce Tunetul îl purta de-a lungul terenului. *Suntem una. Om, cal, lance, suntem o singură fiară de sânge, lemn și fier.*

Ser Uthor ataca în forță. Nori de praf se ridicau de sub copitele calului său sur. Când patruzeci de metri îi mai despărțeau, Dunk îi dădu pintoni calului, la galop, și îndreptă vârful lăncii direct spre melcul argintiu. Soarele apăsător, praful, arșița, castelul, Lordul Butterwell și mireasa lui, Scripcarul și Ser Maynard, cavaleri, scutieri, grăjdari, oameni de rând, totul dispăru. Doar inamicul rămase. Pintonii, din nou. Tunetul începu să alerge. Melcul gonea spre ei, crescând cu fiecare pas al armăsarului sur cu picioare lungi... dar în față venea lancea lui Ser Uthor, cu pumnul ei de fier. *Scutul meu e puternic, scutul meu va rezista loviturii. Doar melcul contează. Dacă lovesc melcul, victoria e a mea.*

Când mai rămaseră zece metri între ei, Ser Uthor îndreptă vârful lăncii în sus. Un pârâit răsună în urechile lui Dunk când lancea îl izbi. Simți impactul în braț și în umăr, dar nu apucă să vadă lovitura. Pumnul de fier al lui Uthor îl luă

din plin între ochi, cu toată forța omului și a calului din spatele lui.

*

* *

Dunk se trezi pe spate, privind cu ochi goi arcadele unui tavan boltit. Preț de o clipă, nu știu unde se află sau cum ajunsese acolo. În cap îi răsunau glasuri și în fața ochilor i se perindau chipuri – bătrânul Ser Arian, Tanselle Lungana, Bennis Scutul Maro, Văduva Roșie, Baelor Sfarmă-Lance, Aerion Prințul Strălucirii și nebuna Lady Vaith. Apoi, dintr-odată, turnirul îi reveni în minte: arșița, melcul, pumnul de fier venindu-i spre față. Gemu și se răsuci într-un cot. Mișcarea îi făcu țeasta să bubuie ca o monstruoasă tobă de război.

Ambii ochi păreau să-și facă treaba, cel puțin. Nici nu simțea vreo gaură în cap, ceea ce era un semn bun. Văzu că se află într-o pivniță, cu butoaie de vin și de bere de-o parte și de alta. *Măcar e răcoare aici*, gândi el, *și băutura la îndemână*. Simțea gustul sângelui în gură. Un fior de spaimă îl străbătu. Dacă-și mușcase limba, avea să fie mut, pe lângă faptul că era tolocac.

— Bună dimineața, zise el răgușit, doar ca să-și

audă glasul. Vorbele răsunară cu ecou, lovindu-se de tavan. Dunk încercă să se ridice în picioare, dar beciul începu să se învârtă, în urma acestui efort.

— Încetișor, încetișor, zise o voce tremurătoare, foarte aproape. Un bătrân gârbovit își făcu apariția lângă pat, îmbrăcat în veșminte la fel de albe ca părul lui. La gât purta un colan de maester din multe metale. Avea fața îmbătrânită și ridată, brăzdată de cute adânci de-o parte și de alta a nasului mare și coroiat. Stai liniștit și lasă-mă să-ți văd ochii, adăugă bătrânul. Cercetă ochiul stâng al lui Dunk, apoi pe dreptul, ținându-i deschiși între degetul mare și arătător.

— Mă doare capul.

Maesterul pufni.

— Fii bucuros că-l ai încă pe umeri. Ține, poate asta te-ajută nițel. Bea!

Dunk se sforță să bea scârboasa poțiune până la ultima picătură și reuși să n-o scuipe.

— Turnirul, spuse el, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

— Aceeași nebunie care se întâmplă mereu în încăierările astea. Oamenii s-au doborât unul pe altul de pe cal cu niște bețe. Nepotul Lordului Smallwood și-a rupt încheietura mâinii, iar Ser Eden Risky și-a zdrobit piciorul sub propriul cal,

dar nimeni n-a fost omorât, până acum. Deși am temerile mele în privința ta, ser.

— Am fost doborât de pe cal?

Continua să-și simtă capul de parcă ar fi fost îndesat cu lână, altfel n-ar fi pus o întrebare atât de stupidă. Dunk o regretă chiar în clipa când vorbele îi ieșiră pe gură.

— Cu o izbitură care a cutremurat cele mai înalte metereze. Cei care au pariat bani buni pe tine au fost cei mai înnebuniți, iar scutierul tău și-a ieșit din minți. Ar sta și acum lângă tine, dacă nu l-aș fi alungat. N-am nevoie de copii care să-mi stea în cale. I-am amintit care îi e datoria.

Dunk descoperi că trebuia să i se reamintească și lui.

— Ce datorie?

— Calul tău, ser. Armele și armura.

— Da, zise Dunk, amintindu-și.

Băiatul era un scutier bun, știa ce are de făcut.

Am pierdut sabia bătrânului și armura pe care mi-a făurit-o Pate Oțelarul.

— Amicul tău, scripcarul, a întrebat și el de tine. Mi-a spus că trebuie să ai parte de cele mai bune îngrijiri. L-am dat afară și pe el.

— De când te ocupi de mine? Dunk își îndoi degetele mâinii drepte. Toate păreau să funcționeze. *Doar capul mă doare, iar Ser Arian*

spunea că oricum nu-l folosesc.

— De patru ore, după cadranul solar.

Nu era așa de grav. Odată, auzise o poveste despre un cavaler lovit atât de tare, încât a dormit patruzeci de ani și s-a trezit bătrân și ofilit.

— Știi dacă Ser Uthor a câștigat cea de-a doua rundă?

Poate că Melcul avea să câștige turnirul. Dacă și-ar putea spune că a pierdut în fața celui mai bun cavaler de pe teren, Dunk s-ar simți mai puțin copleșit de înfrângere.

— Da. Împotriva lui Ser Addam Frey, un văr de-al miresei și-un tânăr promițător. Nobila doamnă a leșinat când l-a văzut căzând. A avut nevoie de ajutor ca să ajungă înapoi în apartamentele ei.

Dunk se căzni să se ridice în picioare și ameți, dar maestrul îl ajută să-și țină echilibrul.

— Unde-mi sunt hainele? Trebuie să merg. Sunt nevoit... Trebuie...

— Dacă nu-ți poți aminti, nu poate fi atât de important. Maesterul făcu un gest iritat. Ți-aș sugera să eviți mâncărurile grele, băutura tare și alte lovituri între ochi... dar am aflat de mult că toți cavalerii sunt surzi când vine vorba de rațiune. Du-te, du-te! Mai am și alți nechibzuiți de îngrijit.

Afară, Dunk zări un șoim plutind în cercuri largi pe cerul albastru al dimineții. Îl invidia. Câțiva nori se adunau spre răsărit, mohorâți ca starea lui de spirit. În timp ce-și croia drum spre terenul de turnir, soarele îl izbea în creștet ca un ciocan pe nicovală. Pământul părea să i se miște sub picioare... sau poate că el se clătina. Fusesse cât pe ce să cadă, de două ori, urcând treptele pivniței. *Ar fi trebuit să-i dau ascultare lui Egg.*

Străbătu încet curtea exterioară, dând ocol mulțimii. La marginea terenului, dolofanul Lord Alyn Cockshaw șchiopăta între doi scutieri, ultima victimă a tânărului Glendon Ball. Un al treilea scutier îi ținea coiful, cu cele trei pene semețe rupte.

— Ser John Scripcarul, strigă heraldul. Ser Franklyn din Casa Frey, un cavaler al Gemenilor, jurat Lordului de Crossing. Veniți și vă dovedeți vitejia!

Dunk rămase înmărmurit privind cum armăsarul negru al Scripcarului intră la trap pe teren, într-un vârtej de mătase albastră, săbii aurite și viori. Platoșa cavalerului era tot albastră, emailată, la fel și genunchierele, cotierele, apărătorile pentru picioare și grumăjerul. Haina de zale de dedesubt era aurită. Ser Franklyn călărea un cal sur, cu o coamă unduioasă,

argintie, care se potrivea cu griul mătăsurilor sale și argintiul armurii. Pe scut, pe bluză și pe valtrapul calului purta turnurile gemene ale Casei Frey. Atacă și atacă din nou. Dunk stătea privind, dar nu vedea nimic. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi*, se dojeni el. *Avea un melc pe scut. Cum poți să pierzi în fața unui om cu un melc pe scut?*

De jur împrejur răsunau ovații. Când Dunk ridică privirea, văzu că Franklyn Frey era la pământ. Scripcarul descălecuse, să-și ajute adversarul căzut să se ridice. *E cu un pas mai aproape de oul de dragon*, gândi Dunk, *iar eu unde sunt?*

Când se apropie de poarta din spate, Dunk dădu peste trupa de pitici de la ospățul din seara precedentă, pregătindu-se să plece. Legau ponei de porcul lor de lemn cu roți și de un al doilea car, cu o formă mai convențională. Erau șase la număr, unul mai pipernicit și mai pocit ca altul. Unii dintre ei ar fi putut fi copii, dar erau cu toții atât de scunzi, încât era greu să-i deosebești. La lumina zilei, îmbrăcați în pantaloni din piele de cal și mantii cu glugă, din țesătură aspră, păreau mai puțin nostimi decât în haine pestrițe.

— Bună dimineața vouă, spuse Dunk, ca să fie amabil. Porniți la drum? E înnorat spre est, s-ar

putea să plouă.

Singurul răspuns pe care-l căpătă fu o privire dușmănoasă de la cel mai hidos pitic. *El să fi fost cel pe care l-am smuls aseară din patul miresei?* De aproape, omulețul mirosea ca o hazna. O singură boare fu de-ajuns ca Dunk să grăbească pasul.

Drumul prin Casa de Lapte părea să-i ia lui Dunk la fel de mult timp cât le luase cândva lui și lui Egg să traverseze nisipurile din Dorne. Se ținea aproape de un zid și, din când în când, se sprijinea de el. De fiecare dată când întorcea capul, lumea se învârtea. *Să beau, gândi el, trebuie să beau niște apă, altfel s-ar putea să leșin.*

Un grăjdar care trecu pe lângă el îi spuse unde să găsească cea mai apropiată fântână. Acolo îl descoperi pe Kyle Motanul, discutând liniștit cu Maynard Plumm. Umerii lui Ser Kyle erau pleoștiți de mâhnire, dar ridică privirea când Dunk se apropie.

— Ser Duncan? Am auzit că ești mort sau pe moarte.

Dunk se frecă la tâmple.

— Mi-aș dori să fiu.

— Cunosc bine sentimentul. Ser Kyle oftă. Lordul Caswell nu m-a recunoscut. Când i-am spus cum i-am cioplit prima sabie, s-a holbat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile. A spus că

nu e loc la Podul Amar pentru cavaleri atît de nevolnici precum m-am dovedit eu. Motanul rîse cu amărăciune. Dar armele și armura mi le-a luat. Și calul. Ce-am să mă fac?

Dunk n-avea niciun răspuns pentru el. Până și un călăreț liber avea nevoie de un cal de călărit; mercenarii trebuie să aibă săbii de vîndut.

— O să găsești alt cal, spuse Dunk, trăgînd sus găleata. Cele Șapte Regate sunt pline de cai. O să găsești alt lord să te înarmeze. Dunk își făcu mâinile căuș, le umplu cu apă și bău.

— Alt lord, da. Ai auzit de vreunul? Eu nu-s la fel de tânăr și puternic ca tine. Nici la fel de voinic. Oamenii voinici au întotdeauna căutare. Lordului Butterwell, cel puțin, îi plac cavalerii vînjoși. Uită-te la acel Torn Heddle. L-ai văzut cum se duelează? A doborât fiecare om cu care s-a înfruntat. Flăcăul Globului de Foc a făcut la fel. Și Scripcarul tot așa. Mi-aș fi dorit ca el să fi fost cel care m-a doborât de pe cal. Refuză să ia trofee. Nu vrea nimic altceva decît oul de dragon, așa zice. Oul și prietenia adversarilor învinși. O floare a cavalerismului, omul ăsta!

Maynard Plumm izbucni în rîs.

— O scripcă a cavalerismului, vrei să spui. Băiatul ăla pregătește o furtună și ar fi bine să fim plecați cu toții înainte să izbucnească.

— Nu ia trofee, zise Dunk. Un gest galant.

— E ușor să faci gesturi galante, când ai punga doldora de aur, spuse Ser Maynard. Ascultă sfatul meu, dacă ai înțelepciunea să-l primești, Ser Duncan. Nu e prea târziu să pleci.

— Să plec? Unde?

Ser Maynard ridică din umeri.

— Oriunde. La Winterfell. La Castelul Verii. La Asshai de lângă Umbră. N-are importanță, atât timp cât nu ești aici. Ia-ți calul și armura și furișează-te pe poarta din spate. N-o să observe nimeni că lipsești. Melcul se gândește la următoarea lui confruntare, iar restul nu are ochi decât pentru turnir.

Preț de o clipă, Dunk se simți ispitit. Atât timp cât era înarmat și călare, ar rămâne un soi de cavalier. Fără ele, nu era mai mult decât un cerșetor. Un cerșetor voinic, dar tot cerșetor. Dar armele și armura lui îi aparțineau acum lui Ser Uthor. La fel și Tunetul. Mai bine cerșetor decât hoț. Fusesse și una, și alta, în Fundătura Puricilor, pe când hoinărea cu Ferret, Rafe și Pudding, dar bătrânul îl scăpase de viața aceea. Știa ce-ar fi spus Ser Arian din Pennytree la propunerea lui Plumm. Ser Arian fiind mort, Dunk vorbi în locul lui:

— Până și un cavalier rătăcitor are onoarea lui.

— Ai prefera să mori cu onoarea nepătată sau să trăiești cu ea mânjită? Nu, scutește-mă, știu ce-ai să spui. Ia-ți feciorul și fugi, cavaler al spânzurătorii. Până când destinul nu-ți va fi ai-doma blazonului ce-l porți.

Dunk se zburli:

— De unde-mi cunoști tu destinul? Ai visat și tu, ca John Scripcarul? Ce știi despre Egg?

— Știu că țâncii ar face bine să nu se joace cu focul, răspuse Plumm. Zidurile Albe nu sunt un loc sănătos pentru un copil.

— Cum te-ai descurcat în duelul tău? îl întrebă Dunk.

— O, n-am riscat să intru în competiție. Semnele fuseseră proaste. Cine-ți închipui că va revendica oul de dragon, rogu-te?

Nu eu, gândi Dunk.

— Cei Șapte știu, eu nu.

— Încearcă să ghicești. Ai doi ochi.

Dunk chibzui o clipă:

— Scripcarul.

— Foarte bine. Ești bun să-ți explici raționamentul?

— Eu doar... am un sentiment.

— Și eu la fel, răspuse Maynard Plumm. O presimțire neagră pentru orice bărbat sau băiat suficient de nesăbuit să stea în calea Scripcarului

nostru.

*

* *

În fața cortului, Egg peria coama Tunetului, dar privea departe, cu ochii pierduți. *Băiatul a pus la inimă înfrângerea mea.*

— Ajunge! strigă Dunk. Dacă-l mai perii mult, Tunetul o să fie la fel de chel ca tine.

— Ser? Egg lăsă peria să cadă. Știam că niciun melc idiot nu te poate ucide, ser.

Băiatul se aruncă în brațele lui. Dunk îi șterpeli pălăria pleoștită de paie și și-o puse pe cap.

— Maesterul a spus că ai șters-o cu armura mea.

Indignat, Egg înhață înapoi pălăria.

— Ți-am curățat armura și ți-am lustruit apărătoarele de picioare, grumăjerul și platoșa, ser, dar coiful ți-e crăpat și ciobit acolo unde a lovit măciulia lui Ser Uthor. Va trebui să ți-l bată un armurier.

— N-are decât să-l dea la bătut Ser Uthor. Acum îi aparține. *N-am cal, n-am sabie, n-am armură. Poate c-o să mă primească piticii ăia în trupa lor. Ar fi o apariție hazlie: șase pitici cotonogind cu bășici de porc un uriaș.* Tunetul e tot al lui. Vino! I le

ducem pe toate și-i urăm succes în continuare.

— Acum, ser? N-ai de gând să răscumperi calul?

— Cu ce, băiete? Cu pietricele și căcăreze de oaie?

— M-am gândit la asta, ser. Dacă ai putea împrumuta...

Dunk îi reteză vorba.

— Nimeni nu-mi va împrumuta atâta bănet, Egg. De ce-ar face-o? Ce altceva sunt eu decât un mare nătărău care și-a zis cavaler până când un melc cu un băț era să-i facă o gaură-n cap?

— Păi, zise Egg, ai putea lua Potopul, ser, iar eu am să-l călăresc iarăși pe Maester. Mergem la Castelul Verii. Poți să intri în slujba tatălui meu. Are grajdurile pline de cai. Ai putea avea un cal de luptă și un buiestraș.

Egg era bine intenționat, dar Dunk nu se putea întoarce, ploconindu-se, la Castelul Verii. Nu așa, lefter și înfrânt, oferindu-și serviciile fără să aibă măcar o sabie.

— Băiete, zise el, e frumos din partea ta, dar nu vreau firimiturile de la masa nobilului tău tată. Și nici din grajdurile sale. Poate că e timpul să ne despărțim. Dunk putea oricând să se plece pe furiș și să intre în Garda Orașului din Lannisport sau din Orașul Vechi. Le plăceau bărbații voinici

pentru asta. *M-am lovit la bostan de fiecare tavan din fiecare han, de la Lannisport la Debarcaderul Regelui. Poate c-a venit vremea să mă aleg și cu niște bani de pe urma staturii mele, nu doar cu niște cucuie.* Dar străjerii nu aveau scutieri. Te-am învățat ce-am putut, continuă el. Și asta a fost destul de puțin. Ai fi mai câștigat cu un maestru de arme adecvat, care să se ocupe de antrenamentul tău, un bătrân cavaler aprig, care știe de care capăt se apucă o lance.

— Nu vreau niciun maestru de arme adecvat, protestă Egg. Pe tine te vreau. Ce-ar fi dacă mi-aș folosi...

— Nu. Nici pomeneală. Să n-aud așa ceva! Du-te și adu-mi armele. I le vom oferi lui Ser Uthor, cu toate complimentele mele. Lucrurile grele devin și mai grele, dacă le tot amâni.

Egg lovi pământul cu piciorul, cu fața la fel de pleoștită ca pălăria lui mare de paie.

— Cum spui.

*

* *

De afară, cortul lui Ser Uthor era cât se poate de banal: o cutie mare și pătrată, din pânză de vele în culori mohorâte, prinsă în pământ cu funii de

cânepă. Stâlpul central era împodobit cu un melc argintiu, deasupra unui fanion lung, cenușiu, dar alte podoabe nu avea.

— Așteaptă aici, îi spuse Dunk lui Egg. Băiatul îl prinse pe Tunet de căpăstru. Murgul voinic era încărcat cu armele și armura lui Dunk, căra până și noul său scut vechi. *Cavalerul Spânzurătorii. Ce dezamăgire s-a dovedit a fi cavalerul misterios!* Nu stau mult, adăugă el, după care își plecă puțin capul și își încovoie umerii, trecând dincolo de clapa cortului.

Aspectul exterior nu-l pregătise pentru luxul pe care-l găsi înăuntru. Pământul de sub picioare era acoperit cu tot soiul de covoare myrisheze țesute într-o bogăție de culori. O masă ornamentată de lemn era înconjurată de scaune de campanie. Patul de puf era plin de perne moi, iar într-un mangal ardea tămâie parfumată.

Ser Uthor ședea la masă, cu un morman de aur și argint în față și o carafă cu vin alături, numărând monedele împreună cu scutierul său, un ins greoi, cam de vârsta lui Dunk. Din când în când, Melcul mușca o monedă sau punea o alta deoparte.

— Văd că am încă multe să te învăț, Will, îl auzi Dunk spunând. Moneda asta a fost ciuntită, cealaltă răzuită. Iar asta? O monedă de aur îi

săltă pe degete. Uită-te la monede, înainte să le iei. Ține și spune-mi ce vezi. Dragonul se răsuci în aer. Will încercă să prindă moneda, dar ea se lovi de degete și căzu pe jos. Fu nevoit să se lase pe genunchi, ca s-o caute. Când o găsi, o răsuci de două ori înainte de-a spune:

— Asta e bună, stăpâne. Are un dragon pe-o parte și un rege pe alta...

Underleaf aruncă o privire spre Dunk.

— Omul spânzurat. Mă bucur să te văd mișcându-te, ser. Mă temeam că te-am omorât. Îmi faci, te rog, favoarea să-l informezi pe scutierul meu cu privire la natura dragonilor? Will, dă-i lui Ser Duncan moneda.

Dunk n-avu încotro și o luă. *M-a doborât de pe cal. Vrea să faci și tumbe pentru el?* încruntându-se, cântări moneda în palmă, examinează ambele fețe și o vârî în gură.

— Aur, nici răzuit, nici ciuntit. Pare să aibă greutatea bună. Eu aș lua-o și pe asta, ser. Ce nu-i bine cu ea?

— Regele.

Dunk o privi mai atent. Fața de pe monedă era tânără, proaspăt bărbierită și frumoasă. Regele Aerys avea barbă pe monedele sale, la fel ca bătrânul Rege Aegon. Regele Daeron, care venise pe tron între ei, fusese proaspăt bărbierit, dar nu

era chipul lui. Moneda nu părea destul de uzată ca să fie de dinaintea lui Aegon cel Netrebnic. Dunk privi încruntat cuvântul de sub cap. Șase litere. Arătau la fel cu cele pe care le văzuse pe alți dragoni. DAERON stătea scris, dar Dunk cunoștea chipul lui Daeron cel Bun și acesta nu era el. Când se uită mai bine, văzu ceva ciudat la forma celei de-a patra litere...

— Daemon, izbucni el. Scrie Daemon. N-a existat niciodată vreun rege Daemon, deși, doar...

— ... Pretendentul, Daemon Blackfyre, și-a bătut propriile monede în timpul rebeliunii sale.

— E aur, totuși, insistă Will. Dacă e aur, ar trebui să fie la fel de bun ca toți ceilalți dragoni, stăpâne.

Melcul îi dădu o palmă peste tâmplă.

— Cretinule. Da, e aur. Aurul unui rebel. Aurul unui trădător. E o trădare să deții asemenea monede și o trădare de două ori mai mare să le dai mai departe. Va trebui s-o dau la topit. Îl lovi din nou pe bărbat. Piei din fața mea! Acest bun cavaler și cu mine avem de discutat.

Will ieși valvârtej din cort.

— Ia loc, spuse politicoș Ser Uthor. Dorești vin?

Aici, în cortul lui, Underleaf părea alt om decât la ospăț. *Melcul se ascunde în cochilia sa, își aminti Dunk.*

— Nu, mulțumesc.

Dunk îi aruncă moneda înapoi lui Ser Uthor. *Aurul unui trădător. Aurul lui Blackfyre. Mi-a spus Egg că asta e turnirul unui trădător, dar n-am vrut să-l ascult. Îi datora băiatului scuze.*

— O jumătate de cupă, insistă Underleaf. După cum vorbești, mi se pare că ai nevoie. Umplu două cupe cu vin și îi întinse una lui Dunk. Fără armură, arăta mai mult a negustor decât a cavaler. Ai venit pentru plată, presupun.

— Da. Dunk luă vinul. Poate avea să-i potolească durerea de cap. Mi-am adus calul, armele și armura. Ia-le și primește complimentele mele.

Ser Uthor zâmbi.

— Iar aici vin eu și-ți spun că ai luptat vitejește.

Dunk se întrebă dacă vitejește era un fel de-a spune „stângaci”.

— Frumos din partea ta că spui asta, dar...

— Cred că nu m-ai auzit bine, ser. Aș fi prea îndrăzneț dacă te-aș întreba cum ai devenit cavaler, ser?

— Ser Arian de Pennytree m-a găsit în Fundătura Puricilor, alergând după porci. Bătrânul lui scutier fusese ucis pe Câmpul Ierbii Roșii, așa că avea nevoie de cineva să aibă grijă de cal și să-i curețe armura. Mi-a promis c-o să mă

începe să mînuiesc sabia și lancea și să călăresc, dacă vin să-l slujesc, și așa am făcut.

— O poveste fermecătoare... deși, dacă aș fi în locul tău, n-aș pomeni partea cu porcii. Și unde e Ser Arian al tău acum, rogu-te?

— A murit. Eu l-am îngropat.

— Înțeleg. L-ai dus acasă la Pennytree?

— Nu știam unde se află. Dunk nu văzuse niciodată locul de baștină al bătrînului. Ser Arian vorbea rar despre el, nu mai mult decît era dornic Dunk să vorbească despre Fundătura Puricilor. L-am îngropat pe un deal, cu fața spre apus, ca să poată vedea soarele asfințind.

Scaunul de campanie scârțâi din toate încheieturile sub greutatea lui Dunk.

Ser Uthor se așeză la loc.

— Am armura mea și un cal mai bun decît al tău. Ce să fac cu o mârțoagă bătrînă, o platoșă zobită și o armură ruginită?

— Pate Oțelarul a făcut armura aia, zise Dunk, cu o undă de furie în glas. Egg a avut mare grijă de ea. Armura mea n-are nici-o pată de rugină, iar oțelul e bun și rezistent.

— Rezistent și greu, se plânse Ser Uthor, și prea mare pentru un om de talie normală. Ești neobișnuit de mare, Duncan Vlăjganule. Cât despre calul tău, e prea bătrîn ca să-l poți călări

și prea ațos ca să-l poți mânca.

— Tunetul nu mai e așa de tânăr cum era, recunosc Dunk, iar armura mea e mare, așa cum spui. Dar ai putea s-o vinzi. La Lannisport și la Debarcaderul Regelui, sunt o grămadă de fierari care te-ar scăpa de ea.

— Pentru a zecea parte din cât valorează, probabil, remarcă Ser Uthor, și doar ca s-o topească pentru metal. Nu. De argint dulce am eu nevoie, nu de fier vechi. Moneda regatului. Acum, vrei să-ți răscumperi armele sau nu?

Dunk răsuci cupa de vin în mâini, încruntându-se. Era din argint masiv, cu un șir de melci de aur încrustați în jurul gurii. Vinul era tot auriu și înfocat pe limbă. Dacă tot ce-ar zbura s-ar mânca, da, aș plăti. Bucuros. Numai că...

— N-ai nici-o lețcaie.

— Dacă mi-ai... mi-ai da înapoi calul și armura, aș putea plăti răscumpărarea mai târziu. Îndată ce-aș găsi bani.

Melcul părea amuzat.

— Unde ai găsi, rogu-te?

— Aș putea să intru în slujba unui lord sau... Îi era greu să rostească vorbele. Îl făceau să se simtă ca un cerșetor. S-ar putea să dureze câțiva ani, dar ți-aș plăti, îți jur.

— Pe onoarea ta de cavaler?

Dunk roși.

— Aș putea să mă iscălesc pe un pergament.

— Mâzgăleala unui cavaler rătăcitor pe o bucată de hârtie. Ser Uthor dădu ochii peste cap. Bună de șters la fund. Nimic altceva.

— Ești și tu cavaler rătăcitor.

— Acum mă jignești. Merg unde vreau și nu slujesc pe nimeni, în afară de mine însumi, e adevărat, dar au trecut mulți ani de când am dormit ultima oară într-un tufiș. Găsesc că hanurile sunt mult mai confortabile. Eu sunt cavaler de turniruri, cel mai bun pe care vei avea ocazia vreodată să-l întâlnești.

— Cel mai bun? Aroganța aceea îl înfurie pe Dunk. Uraganul Surâzător s-ar putea să nu fie de acord, ser. Nici Leo Ghimpe-Lung, nici Bruta din Bracken. La Asford, nimeni nu vorbea de melci. De ce oare dacă ești un campion de turniruri atât de renumit?

— M-ai auzit tu pe mine să-mi spun „campion”? Asta înseamnă să ai renume. Aș prefera mai degrabă să am sifilis. Nu, mulțumesc. Am să câștig următorul duel, da, dar, la sfârșit, am să pierd. Butterwell are treizeci de dragoni pentru cavalerul care iese al doilea, asta-mi va fi de ajuns... dimpreună cu niște răscumpărări și câștigul din rămășaguri. Arată către mormanele

de cerbi de argint și dragoni de aur de pe masă. Pari un bărbat sănătos și foarte mare. Statura îi impresionează întotdeauna pe nătărăi, deși nu înseamnă mai nimic în duel. Will a fost în stare să parieze trei la unu împotriva mea. Lordul Shawney a pariat cinci la unu, negliobul. Luă în mână un cerb de argint și îl făcu să se învârtă, dându-i un bobârnac cu degetele-i lungi. Bătrânul Taur va cădea următorul. Apoi Cavalerul Mățișorilor, dacă supraviețuiește până atunci. Dată fiind starea de spirit, o să am un câștig frumușel din pariuri, împotriva amândurora. Oamenii de rând își iubesc eroii din partea locului.

— Ser Glendon are sânge de erou! se repezi Dunk.

— O, sper sincer. Sângele de erou ar trebui să fie bun pentru doi la unu. Sângele de târfă atrage șanse mai slabe. Ser Glendon nu scapă nici-o ocazie să vorbească despre pretinsul său tată, dar n-ai observat că nu pomenește niciodată despre mama sa? Are motive întemeiate. E născut dintr-o vivandieră. Penny Jenny i se spunea, până la Bătălia de pe Câmpul Ierbii Roșii. În noaptea de dinaintea bătăliei, s-a culcat cu atâția bărbați, încât, după aceea, i s-a spus Jenny Iarbă-Roșie. Globul de Foc a avut-o înaintea de asta, nu mă

îndoiesc, dar au avut-o și alții o sută. Amicul nostru Glendon merge cam departe cu presupunerile, pare-mi-se. Nici măcar nu are părul roșu.

Sânge de erou, gândi Dunk.

— Spune că e cavaler.

— O, atâta lucru e adevărat. Băiatul și sora lui au crescut într-un bordel numit Mâțișorul. După ce Penny Jenny a murit, celelalte târfe au avut grijă de ei și l-au hrănit pe băiat cu povestea născocită de mama lui, cum că era din sămânța Globului de Foc. Un scutier bătrân care locuia prin preajmă i-a dat băiatului instrucția, așa cum a fost, în schimbul berii și al plăcerilor, dar, fiind doar scutier, acesta nu putea să-l facă pe micul bastard cavaler. Acum o jumătate de an, însă, un grup de cavaleri s-a nimerit la bordel și un anume Ser Morgan Dunstable a făcut o pasiune, printre aburii beției, pentru sora lui Ser Glendon. Întâmplarea a făcut ca sora să fie încă fecioară, iar Dunstable nu avea destui bani să plătească prețul virginității ei. Așadar, s-a făcut un târg. Ser Morgan l-a făcut pe fratele ei cavaler, chiar acolo, în bordel, în fața a douăzeci de martori, iar apoi surioara lui l-a dus sus și l-a lăsat să-i culeagă floarea fecioriei. Și cu asta, basta.

Orice cavaler putea să facă pe altul cavaler. Pe

când îi era scutier lui Ser Arian, Dunk auzise povești despre bărbați care-și cumpăraseră titlul de cavaler cu o favoare sau cu o amenințare, ori cu un sac de arginți, dar niciodată cu fecioria propriei surori.

— E doar o poveste, se auzi Dunk zicând. Nu poate fi adevărat.

— Am auzit-o de la Kirby Pimm, care susține că a fost de față, martor la ceremonie. Ser Uthor ridică din umeri. Fiu de erou, fiu de târfă sau amândouă, când mă va înfrunta, băiatul o să cadă.

— Poate că sorții o să-ți dea alt adversar.

Ser Uthor arcui o sprânceană.

— Cosgrove e al fel de disperat după argint ca oricare altul. Te asigur, am să nimeresc cu Bătrânul Taur data viitoare, apoi cu băiatul. N-ai vrea să pariezi pe asta?

— Nu mai am cu ce să pariez. Dunk nu știa ce anume îl tulbura mai mult: faptul că Melcul îl mituia pe maestrul de turnir ca să aibă adversarul pe care-l dorea sau faptul că omul îl dorise pe el în duel. Se ridică în picioare: am spus ce-am venit să spun. Calul și sabia mea îți aparțin, la fel și toată armura.

Melcul își împreună vârfulurile degetelor.

— Poate că rezolvăm altfel. Nu ești complet lipsit

de talent. Știi să cazi minunat. Buzele lui Ser Uthor sclipiră când zâmbi. Îți înapoiez armele și armura... dacă te pui în slujba mea.

— În slujba ta? Dunk nu înțelegea. Ce fel de slujbă? Ai scutier. Ai vreun castel de păzit?

— S-ar putea, dacă aș avea un castel. La drept vorbind, prefer un han bun. Costă prea mult să întreții un castel. Nu, serviciul pe care ți l-aș cere ar fi să mă înfrunți în alte câteva turniruri.

Douăzeci ar fi de-ajuns. Poți face asta, nu-i așa? Vei avea a zecea parte din câștigurile mele și, pe viitor, îți promit că am să te lovesc în pieptul ăla mare, nu în cap.

— Vrei să umblu de colo-colo cu tine ca să mă dobori de pe cal?

Ser Uthor chicoti încântat.

— Ești un individ atât de robust, încât nimeni n-ar crede vreodată că un bătrân gârbovit cu un melc pe scut ar putea să te doboare. Ser Uthor își frecă bărbia. Ai nevoie de un nou blazon, dacă tot veni vorba. Omul spânzurat e destul de înfiorător, recunosc, dar... e cam prea spânzurat, nu? Mort și înfrânt. E nevoie de ceva feroce. Un cap de urs, poate. Un craniu. Sau, și mai bine, trei cranii. Un prunc înfipt într-o suliță. Și ar trebui să-ți lași părul lung și barbă, cu cât mai sălbatică și mai neîngrijită, cu atât mai bine. Există mai multe

asemenea mici turniruri decât știi. Cu ce m-aș alege din rămășaguri, am putea câștiga destul ca să cumpărăm un ou de dragon, până nu...

— ...se află că nu am nici-o șansă? Mi-am pierdut armura, nu onoarea. Ai să primești calul și armura mea. Nimic altceva.

— Mândria nu-i șade bine cerșetorului, ser. Ai putea să ajungi mult mai rău decât să călătorești cu mine. Cel puțin eu te-aș putea învăța câte ceva despre turniruri, în privința cărora ești total neștiutor în momentul de față.

— M-ai face de râsul lumii.

— Ceea ce am și făcut mai devreme. Până și un măscărici trebuie să mănânce.

Lui Dunk îi venea să-i strivească zâmbetul pe față.

— Înțeleg de ce ai un melc pe scut. Nu ești un cavaler adevărat.

— Vorbești ca un adevărat mocofan. Ești atât de orb încât nu poți vedea în ce pericol te afli? Ser Uthor lăsă jos cupa. Știi de ce te-am lovit unde te-am lovit, ser? Se ridică în picioare și îl atinse pe Dunk ușor pe piept: o măciulie plasată aici te-ar fi doborât la pământ la fel de repede. Capul e o țintă mai mică, lovitura e mai dificil de dat... deși e mai probabil să fie mortală. Am fost plătit să te lovesc acolo.

— Plătit? Dunk se dădu înapoi. Ce vrei să spui?

— Șase dragoni oferți în avans, alți patru promiși la moartea ta. O sumă meschină pentru viața unui cavaler. Fii recunoscător pentru asta. Dacă mi s-ar fi oferit mai mult, poate că ți-aș fi înfipt vârful lăncii în ochi.

Pe Dunk îl cuprinse din nou amețeala.

— De ce-ar plăti cineva ca să mă vadă mort? N-am făcut niciun rău nimănui la Zidurile Albe. Dunk era convins că nimeni nu-l ura într-atât, în afară de fratele lui Egg, Aerion, iar Prințul Strălucirii era în exil, dincolo de marea îngustă. Cine te-a plătit? întrebă el.

— Un slujitor mi-a adus aurul în zori, la scurt timp după ce maestrul turnirului a bătut în cuie perechile. Avea fața ascunsă de glugă și n-a rostit numele stăpânului său.

— Dar de ce? făcu Dunk.

— N-am întrebat. Ser Uthor umplu cupa din nou. Cred că ai mai mulți dușmani decât știi, Ser Duncan. Cum să nu? Unii ar zice că ești cauza tuturor nenorocirilor noastre.

Dunk simți o mână rece strângându-i inima.

— Spune la ce te referi.

Melcul ridică din umeri.

— N-oi fi fost eu la Ashford, dar turnirurile sunt pâinea mea. Le urmăresc de departe, așa cum un

maester urmărește stelele. Știu cum un anume cavaler rătăcitor a provocat un Duel Judiciar de Șapte, care a condus la moartea lui Baelor Sfarmă-Lance de mâna fratelui său, Maekar. Ser Uthor se așeză și-și întinse picioarele: Prințul Baelor era foarte iubit. Prințul Strălucirii avea și el prieteni, care nu vor fi uitat cauza exilului său. Gândește-te la oferta mea, ser. Poate că melcul lasă o dâră murdară în urma lui, dar puțină murdărie nu face niciun rău... în timp ce, dacă dansezi cu dragonii, te poți aștepta să te arzi.

*

* *

Ziua părea mai întunecoasă când Dunk ieși din cortul Melcului. Norii de la răsărit deveniseră mai mari și mai întunecați, iar soarele cobora spre apus, proiectând umbre lungi peste curte. Dunk îl găsi pe scutierul Will examinând picioarele Tunetului.

— Unde-i Egg? îl întrebă.

— Băiatul chel? De unde să știu eu? A fugit undeva.

Nu poate suporta despărțirea de Tunet, hotărî Dunk. Trebuie să fie la cort, cu cărțile.

Însă nu era acolo. Cărțile erau acolo, legate

ordonat într-un teanc, lângă sacul de dormit al lui Egg, dar nici urmă de băiat. Ceva nu era în regulă. Dunk simțea asta. Egg n-ar fi plecat fără permisiunea lui.

La câțiva pași, în fața unui pavilion vărgat, doi oșteni cărunți beau bere de orz.

— ... la naiba, o dată mi-a fost de-ajuns, bodogăni unul. Iarba a fost verde când a răsărit soarele, da... Se întrerupse când celălalt îl coti și abia atunci îl observă pe Dunk. Ser?

— Mi-ai văzut scutierul? Egg îl cheamă.

Bărbatul își scărpină miriștea albă de sub ureche.

— Îl țin minte. Cu păr mai puțin ca mine și o gură de trei ori cât el. Câțiva dintre ceilalți flăcăi l-au îmbrâncit puținel, dar asta a fost aseară. Nu l-am mai văzut de-atunci, ser.

— L-au speriat, zise tovarășul său.

Dunk îi aruncă o privire aspră.

— Dacă se întoarce, spuneți-i să mă aștepte aici.

— Da, ser. Așa vom face.

Poate că s-a dus doar să privească luptele. Dunk porni înapoi către terenurile de turnir. Trecând pe lângă grajduri, dădu peste Ser Glendon Ball, care-și peria frumosul cal murg.

— L-ai văzut pe Egg? îl întrebă.

— A trecut în goană acum câteva clipe. Ser Glendon scoase un morcov din buzunar și i-l dădu murgului. Ți place noua mea iapă? Lordul Costayne și-a trimis scutierul s-o răscumpere, dar i-am spus să-și păstreze banii. Am de gând s-o păstrez pentru mine.

— Nobilului Lord n-o să-i placă asta.

— Nobilul Lord a zis că n-am dreptul să-mi pun un astru de foc pe scut. Mi-a spus că blazonul meu ar trebui să fie un mănunchi de mățișori. Nobilul Lord poate să se ducă la naiba.

Dunk nu-și putu stăpâni un zâmbet. Mâncase și el la masa asta, înghițind aceleași mâncăruri amare servite de unii ca Prințul Strălucirii sau Ser Steffon Fossoway. Simți o anumită apropiere față de țâfnosul tânăr cavaler. *Din câte știu, și mama mea a fost tot târfă.*

— Câți cai ai câștigat?

Ser Glendon ridică din umeri.

— Le-am pierdut șirul. Mortimer Boggs încă îmi datorează o iapă. A zis că mai bine-o mănâncă decât s-o călărească bastardul unei târfe. Și și-a ciopârțit armura cu toporul, înainte să mi-o trimită. E plină de găuri. Presupun că mai pot căpăta ceva pentru metal. Părea mai mult trist decât furios. Exista un grajd lângă... lângă hanul unde am crescut. Am lucrat acolo pe când eram

copil și, când puteam, șterpeleam caii când stăpânii lor erau ocupați. M-am priceput întotdeauna la cai, mârtoage, armăsari, buiestrași, cai de tracțiune, cai de plug, cai de luptă... pe toți i-am călărit. Până și un bidiviu de nisip dornishean. Am cunoscut un bătrân care m-a învățat cum să-mi fac o lance. Credeam că, dacă le arăt tuturor cât sunt de bun, n-o să aibă întotdeauna și o să mă recunoască drept fiu al tatălui meu. Dar nu vor. Nici acum. Pur și simplu nu vor.

— Unii n-o să vrea niciodată, îi spuse Dunk. Orice-ai face. Alții însă... Nu sunt toți la fel. Am întâlnit câțiva oameni de treabă. Rămase pe gânduri o clipă. Când turnirul se termină, Egg și cu mine avem de gând s-o luăm spre nord. Să ne punem în slujba Casei Stark, la Winterfell, și să luptăm împotriva oamenilor de fier. Ai putea veni cu noi.

Nordul era o lume în sine, după cum spunea mereu Ser Arian. Nimeni de-acolo n-avea să știe povestea lui Penny Jenny și a Cavalerului Mățisorilor. *Nimeni n-o să rîdă de tine acolo. Te vor cunoaște doar după sabia ta și te vor judeca doar după valoarea ta.*

Ser Glendon îi aruncă o privire bănuitoare:

— De ce-aș vrea eu să fac asta? Vrei să-mi spui că e nevoie să fug și să mă ascund?

— Nu, doar mă gândeam... două săbii în loc de una. Drumurile nu mai sunt atât de sigure ca odinioară.

— E-adevărat, zise băiatul, fără tragere de inimă, dar tatălui meu i s-a promis cândva un loc în Garda Regelui. Am de gând să revendic mantia albă pe care el n-a apucat s-o poarte.

Ai tot atâtea șanse să porți mantia albă ca și mine, îi veni lui Dunk să spună. Mama ta a fost o vivandieră, iar eu am ieșit din canalele Fundăturii Puricilor. Regii nu-i copleșesc cu onoruri pe cei de teapa mea și-a ta. Dar băiatul n-ar fi fost încântat să audă acest adevăr. Așadar, Dunk se mulțumi să spună.

— Braț puternic, atunci!

Făcuse doar câțiva pași, când Ser Glendon strigă după el:

— Ser Duncan, așteaptă! Eu... eu n-ar fi trebuit să fiu atât de tăios. Un cavaler trebuie să fie curtenitor, spunea mama. Băiatul părea că nu-și găsește cuvintele. Lordul Peake a venit să mă vadă după primul meu duel. Mi-a oferit un loc la Starpike. Spunea că se apropie o furtună cum n-a mai văzut Westerosul de generații, că va avea nevoie de săbii și de oameni care să le mânuiască. Oameni loiali, care știu să se supună.

Lui Dunk îi venea greu să creadă. Gormon

Peake își exprimase limpede disprețul față de cavalerii rătăcitori, atât pe drum, cât și pe acoperiș, dar oferta era generoasă.

— Peake e un lord mare, spuse el cu prudență, dar... dar nu un om în care aș avea încredere.

— Nu. Băiatul roși. A fost un prinț. Zicea că are să mă ia în slujba lui... dar mai întâi trebuia să-i dovedesc loialitatea. Avea să aibă grijă ca următorul meu adversar să fie prietenul lui, Scripcarul, și voia să jur că am să pierd.

Dunk îl credea. Își dădea seama că ar fi trebuit să fie șocat, dar, cumva, nu era.

— Și ce-ai răspuns?

— Am spus că s-ar putea să nu reușesc să pierd în fața Scripcarului nici dacă încerc. Și că deja am doborât de pe cal adversari mai buni ca el, iar oul de dragon va fi al meu până diseară. Ball zâmbi firav. N-a fost răspunsul pe care-l voia. M-a făcut nătărău și mi-a spus că mai bine mi-aș păzi spatele. Scripcarul are mulți prieteni, așa a zis, iar eu n-am nici măcar unul.

Dunk își așeză o mână pe umărul lui și-l strânse.

— Ai unul, ser. Doi, după ce-l găsesc pe Egg.

Băiatul îl privi în ochi și clătină din cap.

— E plăcut să știi că încă mai există cavaleri adevărați.

*

* *

Dunk apucă să-l vadă bine pentru prima oară pe Ser Tommard Heddle în timp ce-l căuta pe Egg prin mulțimea din preajma terenului de turnir. Îndesat și vânjos, cu pieptul bombat, ginerele Lordului Butterwell purta o platoșă neagră, peste hainele de piele fiartă, și un coif împodobit, de forma unui demon bălos, acoperit de solzi. Calul lui era cu trei palme mai înalt decât Tunetul și cu peste zece kilograme mai greu, un animal monstruos în armură de zale. Toată acea povară de fier îi încetinea mișcările, așa că, până la sfârșitul rundei, Heddle rămase într-un galop mic, dar asta nu-l împiedică să isprăvească repede cu Ser Clarence Charlton. Pe când Charlton era scos pe targă de pe teren, Heddle își scoase coiful demonic. Avea capul mare și pleșuv, barba neagră și rară. Buboaiie roșii, umflate, îi supurau pe obraji și pe gât.

Dunk cunoștea acel chip. Heddle era cavalerul care-l amenințase în dormitor, când a atins oul de dragon, omul cu vocea groasă pe care-l auzise vorbind cu Lordul Peake.

Un vălmășag de vorbe îi năvăli în minte: *ospăț*

de cerșetori ne-ai așternut... seamănă băiatul cu tatăl lui?... Oțelul înverșunat... nevoie de o sabie... Bătrânul Papă-Lapte se aștepta... seamănă băiatul cu tatăl lui... te asigur, Corbul Sângelui nu visează... seamănă băiatul cu tatăl lui?...

Privi încordat în tribune, întrebându-se dacă nu cumva Egg izbutise să-și ocupe locul cuvenit printre oamenii de vază. Însă băiatul nu era de zărit. Butterwell și Frey lipseau și ei, deși soția lui Butterwell era tot pe locul ei, cu un aer plictisit și iritat. *Straniu*, cugetă Dunk. Era castelul lui Butterwell, nunta lui, iar Frey era tatăl miresei sale. Acest turnir era în onoarea lor. Unde să se fi dus?

— Ser Uthor Underleaf! bubui heraldul. O umbră trecu peste fața lui Dunk, când soarele a fost înghițit de un nor. Ser Theomore din Casa Bulwer, Bătrânul Taur, un cavaler de la Coroana Neagră. Veniți și vă dovediți vitejia!

Bătrânul Taur era o apariție firoasă, în armura-i roșie ca sângele și cu coarnele negre de taur ce se înălțau din coif. Dar a avut nevoie de ajutorul unui scutier vânjos ca să se urce pe cal, iar felul în care-și întorcea mereu capul în timp ce înainta sugera că Ser Maynard avusese dreptate în privința ochiului său.

Cu toate astea, bărbatul a fost întâmpinat cu

puternice urale când a intrat pe teren.

Nu de aceeași primire avu parte Melcul, ceea ce, fără doar și poate, își și dorea. La prima ciocnire, ambii cavaleri loviră pieziș. La cea de-a doua, Bătrânul Taur își rupse lancea de scutul lui Ser Uthor, în timp ce lovitura Melcului rată ținta complet. Același lucru se întâmplă la cea de-a treia și, de data asta, Ser Uthor se clătină ca și cum ar fi fost gata să cadă. *Se preface*, își dădu seama Dunk. *Trage de timp, ca să-și sporească șansele pentru data viitoare.* Nu trebuia decât să arunce o privire împrejur ca să-l vadă pe Will la treabă, încheind pariuri pentru stăpânul lui. Abia atunci și-a dat seama că și-ar fi putut îngroșa punga și el de pe urma Melcului, cu un gologan, doi. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.*

Bătrânul Taur căzu la cea de-a cincea ciocnire, doborât într-o parte de o măciulie care îi alunecă abil peste scut, izbindu-l în piept. În cădere, piciorul i se agăță în scărița șei și bărbatul a fost târât vreo patruzeci de metri până când oamenii lui au reușit să-i potolească armăsarul. Targa își făcu din nou apariția, să-l ducă pe Bătrânul Taur la maester. Câteva picături de ploaie începură să cadă, în timp ce Bulwer era scos de pe teren, întunecându-i tunica acolo unde picau. Dunk îl privi cu fața împietrită. Se gândea la Egg. *Dacă acest*

dușman secret al meu a pus mâna pe el? Era o posibilitate demnă de luat în calcul. Băiatul n-are nici-o vină. Dacă are cineva o socoteală cu mine, n-ar trebui să plătească el pentru asta.

*

* *

Dunk îl găsi pe Ser John Scripcarul în toiul pregătirilor pentru următoarea confruntare. De el se ocupau nu mai puțin de trei scutieri, prinzându-i în cataramă armura și îngrijindu-se de valtrapul calului, în timp ce Lordul Alyn Cockshaw stătea în apropiere, bând vin îndoit cu apă, cu un aer chinuit și arțăgos. Când a dat cu ochii de Dunk, Lordul Alyn scuipă, vărsându-și vin pe piept.

— Cum de mai ești pe picioarele tale? Melcul ți-a strivit fața.

— Pate Oțelarul mi-a făcut un coif zdravăn, lordul meu. Și am capul tare ca un bolovan, cum obișnuia să spună Ser Arian.

Scripcarul râse.

— Nu-l lua în seamă pe Alyn. Bastardul Globului de Foc l-a doborât de pe cal, de a căzut direct pe dosul ăla dolofan. Așa că acum a hotărât că urăște toți cavalerii rătăcitori.

— Bubosul ăla nenorocit nu e fiul lui Quentyn Ball, zise apăsător Alyn Cockshaw. Nici n-ar fi trebuit să-l lase să concureze. Dacă asta ar fi fost nunta mea, aş fi pus să fie biciuit pentru aroganță.

— Ce fată s-ar mărita cu tine? făcu Ser John. Iar aroganța lui Ball e mult mai puțin sâcâitoare decât aerul tău morocănos. Ser Duncan, ești cumva prieten cu Galtry cel Verde? Trebuie să-l despart curând de calul său.

Dunk nu se îndoia de asta.

— Nu-l cunosc, lordul meu.

— Vrei o cupă de vin? Niște pâine cu măslin?

— Doar o vorbă, lordul meu.

— Poți avea toate vorbele pe care le dorești. Hai să ne retragem în pavilionul meu. Scripcarul îi ținu clapa de la intrare, lăsându-l să treacă. Tu nu, Alyn. Ți-ar prinde bine ceva mai puține măslin, la drept vorbind.

Înăuntru, Scripcarul i se adresă din nou lui Dunk:

— Știam că Ser Uthor nu te-a ucis. Visele nu mă înșală niciodată. Iar Melcul trebuie să mă înfrunte destul de curând. După ce-l dobor de pe cal, am să-i cer armele tale și armura înapoi. Și calul, cu toate că meriți unul mai bun. Accepți unul în dar din partea mea?

— Eu... nu... n-aș putea face asta. Gândul îl stânjeni pe Dunk. Nu vreau să fiu nerecunoscător, dar...

— Dacă te neliniștește gândul datoriei, lasă-l deoparte. N-am nevoie de argintul tău, ser. Doar de prietenia ta. Cum să te numeri printre cavalerii mei, fără cal?

Ser John își puse mânușile de zale și își îndoi degetele.

— Scutierul meu a dispărut.

— Poate c-a fugit cu vreo fată.

— Egg e prea tânăr pentru fete, lordul meu. Nu m-ar fi părăsit niciodată de bunăvoie. Iar dacă aș muri, ar sta lângă mine până când mi s-ar răci trupul. Calul lui e tot aici. La fel și catârul.

— Dacă vrei, le-aș putea cere oamenilor mei să-l caute.

Oamenii mei. Lui Dunk nu-i plăcea cum sună. *Un turnir pentru trădători,* gândi el.

— Tu nu ești cavaler rătăcitor.

— Nu. Zâmbetul Scripcarului era plin de un farmec copilăresc. Dar știai asta de la bun început. Mi-ai spus întruna „lordul meu” de când ne-am întâlnit pe drum. De ce?

— Felul cum vorbești. Felul cum arăți. Felul cum te porți. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.*

Azi-noapte, sus, pe acoperiș, ai spus unele

lucruri...

— Vinul mă face să vorbesc prea mult, dar e adevărat tot ce-am spus. Suntem făcuți unul pentru altul, tu și cu mine. Visele mele nu mint.

— Visele tale nu mint, zise Dunk, însă tu, da. John nu este numele tău adevărat, nu-i așa?

— Nu. Ochii Scripcarului scânteiară poznaș.
Are ochii lui Egg.

— Numele lui adevărat va fi dezvăluit, cât de curând, celor care trebuie să-l afle. Lordul Gormon Peake se strecurase în pavilion, privind încruntat. Cavaler rătăcitor, te previn...

— O, încetează, Gormy, zise Scripcarul. Ser Duncan e de-al nostru sau va fi în curând. Ți-am spus, l-am visat. Afară, goarna heraldului sună. Scripcarul întoarse capul: mă cheamă pe teren. Te rog să mă scuzi, Ser Duncan. Putem să ne reluăm discuția după ce isprăvesc cu Ser Galtry cel Verde.

— Braț puternic! îi ură Dunk. Așa era politicos...

Lordul Gormon mai zăbovi după plecarea lui Ser John.

— Visele lui o să ne omoare pe toți.

— Cum l-ați cumpărat pe Ser Galtry? se pomeni Dunk întrebând. A ajuns argintul sau pretinde aur?

— Văd că cineva a vorbit. Peake se așeză pe un scaun de campanie. Am o duzină de oameni afară. Ar trebui să-i chem înăuntru și să le cer să-ți taie beregata, ser.

— De ce n-o faci?

— Alteța Sa s-ar supăra.

Alteța Sa. Dunk se simți de parcă ar fi primit un pumn în burtă. *Alt dragon negru*, gândi el. *Altă Rebeliune Blackfyre. Și, în curând, alt Câmp al Ierbii Roșii. Iarba n-a fost roșie când a răsărit soarele.*

— De ce această nuntă?

— Lordul Butterwell a vrut o soție tânără, să-i încălzească patul, iar Lordul Frey avea o fiică oarecum pângărită. Nunta lor a oferit un pretext plauzibil pentru întrunirea câtorva lorzi care împărtășesc aceleași opinii. Majoritatea celor invitați aici au luptat cândva pentru Dragonul Negru. Ceilalți au motive să deteste domnia Corbului Sângelui ori să aibă propriile nemulțumiri sau ambiții. Mulți dintre noi au avut fii sau fiice duse la Debarcaderul Regelui, ca zălog al viitoarei noastre loialități, dar majoritatea ostaticilor au pierit în timpul Marii Molime a Primăverii. Nu mai avem mâinile legate. Vremea noastră a sosit. Aerys e slab. E un om al cărților, nu un războinic. Oamenii din popor abia dacă-l

cunosc, iar ceea ce știu despre el nu le place. Lorzii lui nu-l iubesc nici atât. Tatăl său a fost slab și el, e adevărat, dar când i-a fost amenințat tronul, și-a trimis fiii la luptă în locul lui. Baelor și Maekar, ciocanul și nicovala... Dar Baelor Sfarmă-Lance nu mai e, iar Prințul Maekar stă îmbufnat la Castelul Verii, certat și cu regele, și cu Mâna.

Da, gândi Dunk, iar acum un cavaler rătăcitor nesăbuit i-a dat fiul preferat pe mana dușmanilor săi. Ce cale mai bună să te asiguri că prințul nu se clintește din Castelul Verii?

— Mai e și Corbul Sângelui, spuse Dunk. El nu e slab.

— Nu e, fu de acord Lordul Peake, dar nimeni nu iubește un vrăjitor, iar fratricizii sunt blestemați în ochii zeilor și ai oamenilor. La primul semn de slăbiciune sau înfrângere, oamenii Corbului Sângelui se vor topi ca ninsorile verii. Iar dacă visul prințului se adevărește, și aici, la Zidurile Albe, se naște un dragon...

Dunk termină fraza în locul lui:

— ... tronul este al tău.

— Al lui, punctă Lordul Gormon Peake. Eu nu sunt decât un umil servitor. Se ridică. Să nu încerci să părăsești castelul, ser. Dacă o faci, am s-o iau drept o dovadă de trădare și vei răspunde cu viața. Am mers prea departe ca să mai dăm

înapoi.

*

* *

Cerul plumburiu revărsa șiroaie de ploaie când John Scripcarul și Ser Galtry cel Verde își luară în mâini lăncile noi, la capetele opuse ale terenului. Unii dintre oaspeți se retrăgeau către sala mare, cuibăriți sub mantii.

Ser Galtry călărea un armăsar alb. O pană verde, pleoștită, îi împodobește coiful, aidoma celei de la grumăjerul calului său. Mantia pe care-o purta era un amestec de multe bucăți de material, fiecare având altă nuanță de verde. Apărătorile pentru picioare și mânușile de zale scânteiau, încrustate cu aur, iar pe scut erau înfățișați nouă chefalii de jad, pe un fond verde-praz.

Până și barba îi era vopsită verde, după moda bărbaților din Tyrosh, de dincolo de marea îngustă.

De nouă ori atacară cu lăncile înclinate Ser Galtry și Scripcarul, cavalerul verde al peticelor și tânărul lord al săbiilor și al scripcilor de aur, și de nouă ori li se sfărâmară lăncile. La cea de-a opta înfruntare, pământul începuse deja să se înmoaie și armăsarii imenși săltau prin bălți, improșcând

apa de ploaie. La cea de-a noua, Scripcarul se dezechilibără, dar se redresă înainte să cadă de pe cal.

— Bine lovit! strigă el, râzând. Aproape că m-ai doborât, ser.

— Încă puțin! strigă prin ploaie cavalerul verde.

— Nu, nu cred. Scripcarul își azvârli cât colo lancea sfărâmată și un scutier îi dădu o alta în loc.

Următoarea înfruntare a fost și ultima. Lancea lui Ser Galtry trecu fără efect peste scutul Scripcarului, iar Ser John îl izbi pe cavalerul verde direct în piept, doborându-l din șa. Un imens val mocirlos se stârni când Ser Galtry atinse pământul. Spre răsărit, Dunk zări scânteierea îndepărtată a unui fulger.

Tribunele se goleau cu repeziciune, oameni de rând și lorzi deopotrivă alergând de-a valma din calea ploii.

— Uite-i cum fug, șopti Alyn Cockshaw, strecurându-se în sus, pe lângă Dunk. Câțiva stropi de ploaie și toți lorzii viteji se duc scheunând să-și caute adăpost. Mă-ntreb ce-o să facă atunci când o să izbucnească adevărata furtună.

Adevărata furtună. Dunk știa că Lordul Alyn nu vorbea despre vreme. *Ce vrea omul ăsta? S-a*

hotărât dintr-odată să-mi devină prieten?

Heraldul se urcă din nou pe platforma sa.

— Ser Tommard Heddle, un cavaler de la Zidurile Albe, în slujba Lordului Butterwell! strigă el, în timp ce un tunet bubuia în depărtare. Ser Uthor Underleaf. Veniți și vă dovediti vitejia!

Dunk aruncă o privire către Ser Uthor, tocmai la timp ca să-i vadă zâmbetul acrindu-se. *Nu e adversarul pentru care a plătit. Maestrul turnirului l-a înșelat, dar de ce? Altcineva și-a vârât coada, cineva pe care Cosgrove îl prețuiește mai mult decât pe Uthor Underleaf.* Dunk rumegă ideea o clipă. *Ceilalți nu știu că Uthor n-are de gând să câștige, înțelese el dintr-odată. Îl văd ca pe o amenințare, așa că vor ca Tom cel Negru să-l îndepărteze din calea Scripcarului.* Heddle însuși făcea parte din conspirația lui Peake; puteau conta pe faptul că va pierde la nevoie. Așadar, mai rămânea doar...

Și, dintr-odată, Lordul Peake însuși traversă năvalnic terenul noroios, cu mantia fluturând în urmă-i, să urce treptele spre platforma heraldului.

— Suntem trădați! strigă el. Corbul Sângelui are un spion printre noi. Oul de dragon a fost furat!

Ser John Scripcarul își întoarse calul.

— Oul meu? Cum e posibil așa ceva? Lordul Butterwell are străjeri în fața dormitorului, zi și

noapte.

— Uciși, declară Lordul Peake, dar unul a rostit numele ucigașului, înainte de-a muri.

Are de gând să mă acuze pe mine? se întrebă Dunk. O mulțime de oameni îl văzuseră atingând oul de dragon, în seara precedentă, când o urcase în brațe pe Lady Butterwell în patul soțului său. Degetul Lordului Gormon coborî acuzator.

— Uitați-l acolo. Fiul târfei. Puneți mâna pe el!

În celălalt capăt al terenului de turnir, Ser Glendon Ball ridică privirea nedumerit. Preț de o clipă, lăsă impresia că nu înțelege ce se întâmplă, până când văzu oameni alergând înspre el din toate direcțiile. Atunci, băiatul se mișcă mai repede decât și-ar fi putut imagina Dunk. Avea sabia pe jumătate scoasă din teacă în clipa când primul om își aruncă brațul în jurul gâtului său. Ball se smuci din strânsoare, dar deja alți doi se năpusteau asupra lui. Se izbiră în el și-l traseră jos, în noroi. Alții se învălmășeau deasupra lor, răcnind și lovind cu picioarele. *În locul lui aș putea fi eu*, își dădu seama Dunk. Se simțea la fel de neajutorat ca la Ashford, în ziua când i s-a spus că trebuie să-și piardă o mână sau un picior.

Alyn Cockshaw îl trase îndărăt.

— Nu te amesteca, dacă vrei să-l găsești pe scutierul ăla al tău.

Dunk se întoarse spre el:

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea să știu unde poate fi găsit băiatul.

— Unde? Dunk n-avea poftă de glume.

În capătul opus al terenului, Ser Glendon era tras cu brutalitate în picioare și imobilizat între doi oșteni cu zale și coifuri. Era mânjit de noroi din cap până-n picioare, iar pe obraji îi șiroiau sângele și ploaia. *Sânge de erou*, gândi Dunk, în timp ce Tom cel Negru descăleca în fața prizonierului.

— Unde e oul?

Din gura lui Ball picura sânge.

— De ce-aș fi furat oul? Eram pe cale să-l câștig.

Da, gândi Dunk, și asta nu putea fi îngăduit.

Tom cel Negru îi creștă obrazul lui Ball cu un pumn înmănușat în zale.

— Scotociți în desagele de șa! porunci Lordul Peake. Pun rămășag că vom găsi oul de dragon bine înfășurat și ascuns.

Lordul Alyn coborî glasul:

— Și așa va fi! Vino cu mine, dacă vrei să-ți găsești scutierul. E momentul cel mai potrivit, cât timp sunt ocupați cu toții.

Lordul nu așteptă răspunsul. Dunk se văzu nevoit să-l urmeze. Din trei pași mari ajunse lângă

el.

— Dacă te-ai atins de Egg...

— Băieții nu-s pe gustul meu. Pe-aici. Iuțește pasul acum.

Pe sub o galerie acoperită, în josul unui șir de trepte pline de noroi, pe după un colț, Dunk îl urma cu pași mari, călcând prin băltoace, în timp ce ploaia cădea în jurul lor. Se ținură aproape de ziduri, la adăpostul umbrelor, până când, în cele din urmă, se opriră într-o curte închisă, pavată cu pietre netede și lucioase. Din toate părțile erau înconjurați de clădiri. Deasupra se aflau ferestre, toate închise și oblonite. În mijlocul curții era o fântână înconjurată de un zid scund de piatră.

Un loc pustiu, gândi Dunk. Nu-i plăcea senzația. Un vechi instinct îl făcu să întindă mâna după mânerul săbiei, uitând că Melcul îi câștigase arma. În timp ce își atingea pe băjbâite șoldul, acolo unde ar fi trebuit să atârne teaca, Dunk simți înțepătura unui vârf de cuțit în șale.

— Dacă te întorci, îți scot rinichiul și i-l dau bucătarului lui Butterwell să-l frigă pentru ospăț. Cuțitul împunse insistent spatele tunicii lui Dunk. La fântână! Fără mișcări bruște, ser.

Dacă l-a aruncat pe Egg în fântâna aia, n-o să-l salveze de mânia mea un cuțitaș de jucărie.

Dunk păși încet înainte. Simțea furia

crescându-i în viscere.

Lama de la spate dispăru.

— Acum te poți întoarce să mă vezi, cavaler rătăcitor.

Dunk se întoarce.

— Lordul meu! Au legătură toate astea cu oul de dragon?

— Nu. Cu dragonul. Credeai c-am să stau cu mâinile în sân și-am să te las să-l furi? Ser Alyn se strâmbă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu mă pot bizui pe Melcul ăla nenorocit să te omoare. Îmi vreau aurul înapoi, fiecare monedă.

El? se miră Dunk. *Acest lord dolofan, palid și parfumat e dușmanul meu secret?* Nu știa dacă să râdă sau să plângă.

— Ser Uthor și-a meritat aurul. Sunt tare de cap, atâta tot.

— Așa se pare. Dă-te înapoi.

Dunk făcu un pas în spate.

— Mai. Mai. Încă puțin.

Încă un pas și Dunk era lipit de fântână. Pietrele îi apăsau șalele.

— Așază-te pe margine. Nu te sperii de-o mică scaldă, nu? Nu poți să te uzi mai tare decât ești acum.

— Nu știu să înot. Dunk așeză o mână pe fântână. Pietrele erau ude. Una se mișcă sub

apăsarea palmei sale.

— Ce păcat! Sari singur sau trebuie să-ți dau brânci?

Dunk privi în jos. Vedeă stropii de ploaie ciupind suprafața apei, la șapte metri dedesubt. Pereții fântânii erau acoperiți de un strat vâscos de alge.

— Nu ți-am făcut niciun rău.

— Și nu-mi vei face niciodată. Daemon este al meu. Am să fiu la comanda gărzii sale regale. Nu ești demn de o mantie albă.

— N-am susținut vreodată că sunt.

Daemon. Numele răsună în capul lui Dunk. *Nu John. Daemon, după tatăl său. Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.*

— Daemon Blackfyre a zămislit șapte fii. Doi au murit pe Câmpul Ierbii Roșii, gemenii... Aegon și Aemon. Niște fanfaroni nenorociți fără minte, întocmai ca tine. Când eram copii, le plăcea să ne chinuiască și pe mine, și pe Daemon. Am plâns când Oțelul înverșunat l-a dus pe Daemon în exil și, din nou, când Lordul Peake mi-a spus că vine acasă. Dar pe urmă te-a văzut *pe tine* pe drum și a uitat de existența mea. Cockshaw flutură cuțitul amenințător: poți să intri în apă așa cum ești sau poți să intri sângerând. Ce preferi?

Dunk închise palma în jurul pietrei desprinse.

Se dovedi mai puțin desprinsă decât sperase... înainte să reușească s-o smulgă, Ser Alyn se năpusti. Dunk se răsuci într-o parte, astfel că vârful cuțitului tăie prin carnea brațului său stâng. Și apoi piatra se smulse dintr-odată. Dunk o vârî în gura Nobilului Lord și îi simți dinții pârâind sub lovitură.

— Fântâna, așa-i? îl lovi din nou pe lord în gură, apoi aruncă piatra, îl înhăță pe Cochskaw de încheietură și răsuci, până când osul trosni și pumnalul zăngăni pe pietre. După tine, stăpâne. Cu un pas lateral, Dunk smuci brațul lordului și îi înfipse un picior în șale. Lordul Alyn se prăvăli cu capul în jos în fântână. Urmă un pleoscăit.

— Bună treabă, ser.

Dunk se răsuci valvârtej. Prin ploaie, nu reuși să deslușească decât o siluetă învăluită în mantie și un singur ochi alb. Abia când bărbatul se apropie, fața umbrită de glugă căpătă trăsăturile cunoscute ale lui Ser Maynard Plumm și ochiul palid se dovedi a fi nimic altceva decât broșa din piatra lunii care-i prindea mantia pe umăr.

Jos, în fântână, Lordul Alyn se zbătea și striga după ajutor.

— *Crimă!* Ajutor!

— A încercat să mă omoare, spuse Dunk.

— Asta explică tot sângele.

— Sânge? Dunk privi în jos. Brațul stâng îi era roșu de la umăr până la cot, iar tunica îi era lipită de piele. Oh!

Dunk nu-și amintea cum căzuse, dar se pomeni dintr-odată pe jos, cu picăturile de ploaie șiroindu-i pe față. Îl auzea pe Lordul Alyn scâncind din fântână, dar zbaterea lui era acum mai lipsită de vlagă.

— Trebuie să-ți legăm mâna. Ser Maynard își strecură brațul pe sub trupul lui Dunk. Sus, acum. Nu te pot ridica de unul singur. Folosește-ți picioarele.

Dunk a făcut cum i s-a spus.

— Lordul Alyn. O să se înece.

— N-o să-i ducă nimeni dorul. Cu atât mai puțin Scripcarul.

— Nu e... găfâi Dunk, palid de durere,... scripcar.

— Nu. E Daemon din Casa Blackfyre, Al Doilea pe Numele Său. Sau așa își va spune, dacă va ajunge vreodată pe Tronul de Fier. Ai fi surprins să afli câți lorzi preferă să aibă regi curajoși și nătărăi. Daemon e tânăr și neînfricat și îi stă bine pe cal.

Sunetele din fântână abia se mai auzeau.

— N-ar trebui să-i aruncăm Nobilului Lord o frânghie?

— Să-l salvezi acum ca să-l execuți mai târziu? Nu cred. Lasă-l să guste din mâncarea pe care ți-a pregătit-o ție. Hai, sprijină-te de mine!

Plumm îl ajută pe Dunk să străbată curtea. Văzute de aproape, trăsăturile lui Ser Maynard aveau ceva ciudat. Cu cât Dunk îl privea mai mult, cu atât părea să deslușească mai puțin.

— Te-am îndemnat să fugi, adu-ți aminte, dar ți-ai prețuit onoarea mai mult decât viața. O moarte onorabilă e bună și frumoasă, dar ce te faci dacă viața care e-n pericol nu-ți aparține? Răspunsul tău ar fi același, ser?

— A cui viață? Dinspre fântână se auzi un ultim pleoscăit. A lui Egg? La Egg te referi? Dunk strânse cu putere brațul lui Plumm. Unde-i băiatul?

— La zei. Și cred că știi de ce.

Durerea care-i sfârtecă trupul în clipa aceea îl făcu pe Dunk să uite de brațu-i rănit. Gemu.

— A încercat să folosească cizma.

— Așa bănuiesc. I-a arătat inelul lui Maester Lothar, care i l-a dat lui Butterwell care, fără îndoială, s-a scăpat în nădragi la vederea lui și a început să se întrebe dacă nu cumva s-a alăturat cui nu trebuia și cât de multe știe Corbul Sângelui despre conspirația lui. Răspunsul la această întrebare este „*multișor*”, chicoti Plumm.

— Cine ești?

— Un prieten, răspunse Maynard Plumm. Unul care te-a urmărit și s-a întrebat ce cauți în cuibul năpârcilor. Acum taci din gură și te facem bine.

Ținându-se în umbră, cei doi își croiră drum înapoi spre micul cort al lui Dunk. Odată ajunși înăuntru, Ser Maynard aprinse un foc, umplu un vas cu vin și îl așeză pe flacără, la fiert.

— O tăietură curată și, cel puțin, nu e la mâna dreaptă, spuse el, sfâșiind mâneca tunicii pătate de sânge a lui Dunk. Se pare că n-a atins osul. Totuși, va trebui s-o spălăm, altfel s-ar putea să-ți pierzi brațul.

— Nu contează. Dunk era amețit și avea senzația c-o să vomite în orice clipă. Dacă Egg e mort...

— ... vina îți aparține. Ar fi trebuit să-l ții departe de locul ăsta. Dar n-am spus nici-o clipă că băiatul e mort. Am spus că e cu zeii. Ai pânză curată? Mătase?

— Tunica mea. Cea bună, pe care o am din Dorne. Cum adică e cu zeii?

— Toate la timpul potrivit. Mai întâi brațul.

Vinul începu în scurt timp să răspândească aburi. Ser Maynard găsi tunica bună a lui Dunk, o mirosi neîncrezător, apoi scoase un pumnal și începu s-o taie. Dunk își înăbuși protestul.

— Ambrose Butterwell n-a fost niciodată ceea ce s-ar putea numi un om hotărât, spuse Ser Maynard, făcând ghemotoc trei bucăți de mătase și înmuindu-le în vin. A avut îndoieli în privința acestui complot încă de la început, îndoieli care i-au fost ațâțate în clipa când a aflat că băiatul nu poartă sabia. Iar azi-dimineață, oul lui de dragon a dispărut și, odată cu el, ultimele sale rămășițe de curaj.

— Ser Glendon n-a furat oul, spuse Dunk. A fost în curte toată ziua, luptând în turnir sau privindu-i pe alții cum luptă.

— Cu toate astea, Peake va găsi oul în desaga lui de șa. Vinul fierbea. Plumm scoase o mănușă de piele și spuse: încearcă să nu țipi. Apoi scoase o fâșie de mătase din vinul clocotit și începu să spele tăietura.

Dunk nu țipă. Scrâșni din dinți, își mușcă limba și își izbi șoldul cu pumnul atât de tare, încât îl învineți, dar nu țipă. Ser Maynard folosi restul tunicii bune ca să facă un bandaj pe care i-l legă strâns în jurul brațului.

— Cum e? îl întrebă Plumm când isprăvi.

— Îngrozitor. Dunk tremura. Unde-i Egg?

— Cu zeii, ți-am spus.

Dunk ridică mâna sănătoasă și-l apucă pe Plumm de gât.

— Vorbește limpede. M-am săturat de aluzii și șarade. Spune-mi unde-l găesc pe băiat sau îți frâng gâtul, așa prieten cum îmi ești.

— În Templul Septim. Ai face bine să mergi înarmat. Ser Maynard zâmbi. E destul de limpede pentru tine, Dunk?

*

* *

Prima oprire a lui Dunk a fost în pavilionul lui Ser Uthor Underleaf.

Strecurându-se înăuntru, nu-l găsi decât pe scutierul Will, aplecat peste o covată și frecând hainele de corp ale stăpânului său.

— Iarăși tu? Ser Uthor e la ospăț. Ce vrei?

— Îmi vreau sabia și scutul.

— Ai adus răscumpărarea?

— Nu.

— Atunci de ce te-aș lăsa să-ți iei armele?

— Am nevoie de ele.

— Asta nu-i un motiv.

— Dar dacă ți-aș spune că te omor dacă încerci să mă împiedici?

Will gâfâi.

— Sunt acolo.

Dunk se opri în fața templului septim al

castelului. *Zei să m-ajute să nu fi ajuns prea târziu!* Avea centura săbiei la locul obișnuit, strânsă la brâu. Își legase scutul de brațul rănit și povara lui îi provoca junghiuri de durere la fiecare pas. Se temea că ar putea să țipe, la cea mai mică atingere. Dădu ușile în lături cu mâna sănătoasă.

Înăuntru, templul era întunecat și tăcut, luminat doar de flăcările lumânărilor care pâlpâiau pe altarele Celor Șapte. În dreptul Războinicului ardeau cele mai multe lumânări, cum era și de așteptat în timpul unui turnir. Mulți cavaleri veneau aici să se roage pentru putere și curaj, înainte să intre în luptă. Altarul Străinului era învăluit în umbră, cu o singură lumânare aprinsă. Mama și Tatăl aveau cu zecile fiecare, Fierarul și Fecioara ceva mai puține. Iar sub felinarul strălucitor al Babei era îngenuncheat Lordul Ambrose Butterwell, rugându-se în tăcere, cu capul plecat, pentru înțelepciune.

Nu era singur. De îndată ce Dunk porni spre el, doi oșteni înaintară să-i taie calea, cu fețele aspre sub coifurile fără vizieră. Amândoi purtau veșminte de zale pe sub cămășile cu dungi vălurite, verzi, albe și galbene, ale Casei Butterwell.

— Stai pe loc, ser. N-ai ce căuta aici.

— Ba da, are. V-am prevenit c-o să mă

găsească.

Glasul era al lui Egg.

Când băiatul ieși din umbrele de la picioarele Tatălui, cu țeasta rasă lucind în lumina lumânărilor, lui Dunk îi veni să alerge spre el, să-l ia pe sus cu un țipăt de bucurie și să-l strivească în brațe. Dar ceva din tonul lui Egg îl făcu să ezite. *Pare mai degrabă furios decât speriat și nu l-am văzut niciodată atât de serios. Și Butterwell în genunchi. Ceva e ciudat aici.*

Lordul Butterwell se ridică în picioare. Chiar și în lumina difuză a lumânărilor, carnea lui avea un aspect palid și lipicios.

— Lăsați-l să treacă, le spuse el străjerilor. Când aceștia se retraseră, îi făcu semn lui Dunk să se apropie. Nu i-am făcut băiatului niciun rău. L-am cunoscut bine pe tatăl său, pe când eram Mâna Regelui. Prințul Maekar trebuie să știe, nimic din toate acestea n-a fost ideea mea.

— Va ști, promise Dunk. Ce se petrece aici?

— Peake. Totul a fost pus la cale de el, jur pe Cei Șapte. Lordul Butterwell așeză o mână pe altar. Să mă doboare zeii dacă mint. Mi-a spus pe cine trebuie să invit și pe cine nu și l-a adus aici pe acest tânăr pretendent. N-am vrut să iau parte la această trădare, trebuie să mă crezi. Tom Heddle, el m-a îndemnat, n-am să tăgăduiesc

asta. Ginerele meu, căsătorit cu fiica mea cea mare, dar n-am să mint, a fost părtaș la toate acestea.

— E campionul tău, spuse Egg. Dacă a fost părtaș, atunci ai fost și tu.

Taci din gură! îi venea lui Dunk să răcnească. *Gura aia slobodă a ta o să ne bage-n mormânt pe amândoi.* Însă Butterwell părea să tremure de frică.

— Lordul meu, nu înțelegi. Heddle e la comanda garnizoanei mele.

— Trebuie să ai câțiva oșteni credincioși, spuse Egg.

— Cei de-aici, răspunse Lordul Butterwell. Alți câțiva. Am fost prea moale, recunosc, dar n-am fost trădător niciodată. Frey și cu mine am avut îndoieli încă de la bun început în privința pretendentului Lordului Peake. Nu poartă sabia! Dacă ar fi fost fiul tatălui său, Oțelul înverșunat l-ar fi înarmat cu sabia Blackfyre. Și toată vorbăria lui despre un dragon... o nebunie. Nebunie și prostie. Nobilul Lord își șterse cu mâneca sudoarea de pe față și continuă: Iar acum mi-au luat oul, oul de dragon pe care bunicul l-a primit de la însuși regele, ca recompensă pentru loialitatea sa. Era acolo azi-dimineață, când m-am trezit și străjerii mei jură că nimeni n-a intrat și n-

a ieșit din dormitor. S-ar putea să-i fi cumpărat Lordul Peake, nu știi, dar oul a dispărut. Trebuie să fie la ei sau...

Sau oul a făcut pui, gândi Dunk. Dacă în Westeros și-ar face din nou apariția un dragon viu, lorzii și oamenii de rând s-ar înghesui lângă prințul care l-ar putea revendica.

— Lordul meu, spuse el, aș dori să am o vorbă cu... scutierul meu, dacă ești atât de bun.

— Cum ți-e voia, ser. Lordul Butterwell îngenunche să se roage din nou.

Dunk îl trase pe Egg deoparte și se lăsă pe un genunchi, să-i vorbească față în față.

— Îți trag o scatoalcă peste ureche de-ți întorc ochii la ceafă și-o să-ți petreci tot restul zilelor privind în spate.

— Ar trebui, ser. Egg avea grația să pară rușinat. Îmi pare rău. N-am vrut decât să trimit un corb la tatăl meu.

Ca să pot rămâne eu cavaler. Băiatul avusese intenții bune. Dunk aruncă iute o privire spre locul unde se ruga Lordul Butterwell.

— Ce i-ai făcut?

— L-am speriat, ser.

— Da, asta văd și eu. O să aibă bătăturei la genunchi până mâine-dimineață.

— N-am știut ce altceva să fac, ser. Maesterul

m-a adus la ei, după ce a văzut inelul tatălui meu.

— La ei?

— La Lordul Butterwell și la Lordul Frey, ser. Mai erau acolo și câțiva străjeri. Toată lumea era supărată. Cineva a furat oul de dragon.

— Sper că nu tu.

Egg clătină din cap.

— Nu, ser. Am știut că am intrat în bucluc din clipa când maesterul i-a arătat Lordului Butterwell inelul meu. Mi-a trecut prin minte să zic că l-am furat, dar mi-am zis că n-o să mă creadă. Apoi mi-am amintit că l-am auzit odată pe tata pomenind despre ceva ce-a spus Corbul Sângelui, cum că e mai bine să fii înfricoșător decât înfricoșat, așa că le-am zis că tata ne-a trimis aici să spionăm pentru el, că e pe drum încoace, cu o armată, că Nobilul Lord ar face mai bine să mă elibereze și să renunțe la trădare, dacă nu vrea să-și piardă capul. Băiatul a fișă un zâmbet sfios: A mers mai bine decât mă așteptam, ser.

Lui Dunk îi venea să-l ia pe băiat de umeri și să-l scuture până-i clănțâne dinții. *Asta nu e un joc!* ar fi vrut să urle. *E pe viață și pe moarte:*

— Lordul Frey a auzit și el toate astea?

— Da. I-a urat Lordului Butterwell casă de piatră și a anunțat că se întoarce la Gemeni numaidecât. Atunci Nobilul Lord ne-a adus aici să

ne rugăm.

Frey a putut să fugă, gândi Dunk, dar Butterwell n-are unde și, mai devreme sau mai târziu, va începe să se întrebe de ce Prințul Maekar și oastea lui nu și-au făcut apariția.

— Dacă Lordul Peake află că ești în castel...

Ușa principală a templului se deschise cu zgomot. Dunk se întoarse și-l văzu pe Tom Heddle cel Negru, privind mânios, în zale și platoșă, cu ploaia șiroindu-i de pe mantia udă și băltind la picioarele lui. Alături de el avea o duzină de oșteni înarmați cu sulite și topoare. Cerul din spatele lor fu străbătut de strălucirea albastră și albă a unui fulger care proiectă umbre trecătoare pe podeaua albă de piatră. O pală de vânt stârni toate lumânările din sept într-un dans.

O, șapte iaduri afurisite! Atât avu Dunk timp să gândească, înainte ca Heddle să spună:

— Iată băiatul. Luați-l!

Lordul Butterwell se ridicase în picioare.

— Nu. Stați pe loc. Băiatul nu va fi molestat. Tommard, ce-nseamnă toate astea?

Fața lui Heddle se strâmbă cu dispreț.

— Nu tuturor ne curge lapte prin vene, Nobile Lord. Îl vreau pe băiat.

— Nu înțelegi. Glasul lui Butterwell devenise un tremolo pițigăiat. S-a isprăvit cu noi. Lordul Frey a

plecat și îl vor urma și alții. Prințul Maekar se apropie cu o oștire.

— Un motiv în plus să-l luăm ostatic pe băiat.

— Nu, nu, zise Butterwell. Nu mai vreau să am de-a face cu Lordul Peake și pretendentul lui. Nu vreau să lupt.

Tom cel Negru își privi stăpânul cu răceală.

— Lașule. Tom scuipe. Spune ce vrei. Lupti sau mori, lordul meu? Arată spre Egg. Un cerb pentru primul om care scoate sabia.

— Nu, nu. Butterwell se întoarse către străjerii lui. Opriți-i, mă auziți? Vă poruncesc. Opriți-i!

Dar toți străjerii stăteau înmărmuriți, neștiind cui să dea ascultare.

— Trebuie s-o fac eu însumi, așadar? Tom cel Negru scoase din teacă sabia lungă.

Dunk făcu la fel.

— Treci în spatele meu, Egg.

— Lăsați armele, amândoi! țipă Butterwell. Nu vreau vărsare de sânge în templu! Ser Tommard, acesta este scutul jurat al prințului. Te va ucide!

— Numai dacă se prăbușește peste mine. Tom cel Negru își dezveli dinții într-un rânjet aspru. L-am văzut încercând să lupte în turnir.

— Sunt mai priceput cu sabia, îl preveni Dunk.

Heddle răspunse cu un fornăit și atacă. Dunk îl îmbrânci pe Egg în spate și se întoarse să-i

întâmpine sabia. A parat destul de bine prima lovitură, dar sabia lui Tom cel Negru i-a zdruncinat scutul și rana bandajată din spatele lui, trimițându-i un spasm de durere de-a lungul brațului. Încercă apoi să lovească spre capul lui Heddle, dar Tom cel Negru alunecă într-o parte și îl izbi din nou. Dunk abia reuși să pareze cu scutul la timp. Așchii de pin zburară și Heddle izbucni în răs, întețindu-și atacul, jos, sus și iarăși jos. Dunk preluă toate loviturile în scut, dar fiecare era o tortură și se pomeni pierzând teren.

— Vino-i de hac, ser! îl auzi pe Egg strigând. Vino-i de hac, vino-i de hac, e chiar acolo.

Dunk simțea gustul sângelui în gură și, mai rău, rana i se deschisese la loc. Il cuprinse un val de amețală. Sabia lui Tom cel Negru făcea fărâme scutul alungit. *Stejar și fier, păziți-mă cu strășnicie, astfel sunt mort și osândit pentru vecie*, gândi Dunk, înainte să-și aducă aminte că scutul său era din pin. Când se izbi cu spatele de altar, se împletici, căzu pe-un genunchi și își dădu seama că nu mai are unde să se retragă.

— Nu ești cavaler, zise Tom cel Negru. Ai lacrimi în ochi, mocofane?

Lacrimi de durere. Dunk își forță genunchiul și se izbi, cu scutul înainte, de dușmanul său.

Tom cel Negru păși înapoi, clătinându-se, dar

reuși să-și păstreze echilibrul. Dunk năvăli după el, lovindu-l cu scutul, iar și iar, folosindu-și statura și puterea ca să-l împingă pe Heddle cu spatele, până la jumătatea templului. Apoi, cu o mișcare bruscă, dădu scutul la o parte și lovi cu sabia-i lungă, iar Heddle țipă când oțelul mușcă prin lână și mușchi, adânc în coapsă. Sabia lui zvâcni sălbatic, dar lovitura fu disperată și stângace. Dunk își lăsă scutul să preia o ultimă lovitură, pe care o contracară cu toată greutatea lui.

Tom cel Negru făcu un pas înapoi, clătinându-se și privi în jos, cu oroare, la antebrațul care-i cădea pe podea, lângă altarul Străinului.

— Tu! găfâi el. Tu, tu...

— Ți-am spus eu. Dunk îi înjunghie beregata. Sunt mai priceput cu sabia.

Doi dintre oșteni ieșiră alergând în ploaie, când un lac de sânge se revărsă din trupul lui Tom cel Negru. Ceilalți își apucară sulilele și ezitară, aruncându-i lui Dunk priviri precaute și așteptând ca stăpânul lor să vorbească.

— A fost... a fost o nelegiuire, articulă, în cele din urmă, Butterwell. Se întoarse către Dunk și Egg: Trebuie să plecăm de la Zidurile Albe înainte ca Gormon Peake să fie înștiințat de cei doi. Are mai mulți prieteni printre oaspeți decât mine.

Poarta din spate din zidul nordic, ne strecurăm pe-acolo... veniți, trebuie să ne grăbim.

Dunk își trânti sabia în teacă.

— Egg, du-te cu Lordul Butterwell. Își trecu un braț pe după umerii băiatului și coborî glasul: Nu rămâne cu el mai mult decât ai nevoie. Ia-o înainte, cu Potopul, și dispari înainte ca Nobilul Lord să treacă din nou de partea cealaltă. Ia-o spre Iazul Fecioarelor, e mai aproape decât Debarcaderul Regelui.

— Dar tu, ser?

— Nu-ți fă griji în privința mea.

— Sunt scutierul tău.

— Da, încuviință Dunk, și vei face așa cum îți spun, altfel te alegi cu o scatoalcă peste ureche.

*

* *

Un grup de oameni părăsea sala mare a castelului, oprindu-se cât să-și tragă glugile pe cap, înainte să se aventureze prin ploaie. Printre ei erau Bătrânul Taur, sfrijitul Lord Caswell, din nou cherchelit. Amândoi îl ocoliră de departe pe Dunk. Ser Mortimer Boggs îi aruncă o privire curioasă, dar nu îndrăzni să-i vorbească. Uthor Underleaf nu era la fel de sfios.

— Ai întârziat la ospăț, ser, zise el, scoțându-și mânușile. Și văd că porți iarăși sabie.

— O să-ți primești plata pentru ea, dacă asta te preocupă. Dunk își abandonase scutul sfărâmat și își acoperise brațul rănit cu mantia, să-și ascundă sângele. Dacă nu mor cumva, adăugă el. Atunci ai permisiunea să-mi jefuiești cadavrul.

Ser Uthor râse.

— Să fie curaj sau prostie? Ambele au cam același miros, din câte-mi amintesc. Nu e prea târziu să-mi accepți propunerea, ser.

— E mai târziu decât crezi, îl înștiință Dunk.

Nu așteptă răspunsul lui Underleaf, ci trecu pe lângă el, prin ușile duble. Sala mare duhnea a bere, a fum și a lână udă. În balconul de deasupra, câțiva muzicanți cântau încetisor. Râsete răsunau dinspre mesele de onoare, acolo unde Ser Kirby Pimm și Ser Lucas Nayland jucau un joc pe băute. Sus, pe dais, Lordul Peake vorbea pătruns cu Lordul Costayne, în timp ce proaspăta mireasă a Lordului Butterwell ședea părăsită în jilțul ei.

Jos, la mesele de rând, Dunk îl găsi pe Ser Kyle încându-și amarul în berea Lordului Butterwell. Talerul său de lemn era plin de tocană vârtoasă, făcută din mâncarea rămasă după seara precedentă. „O strachină brună”, așa era numită

această mâncare în bodegile de la Debarcaderul Regelui. Era limpede că Ser Kyle n-avusese stomac pentru ea. Neatinsă, tocana se răcise și o peliculă de grăsime sclipea deasupra conținutului maro.

Dunk se strecură pe bancă, lângă el.

— Ser Kyle.

Motanul clătină din cap.

— Ser Duncan. Vrei niște bere?

— Nu. Berea era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Nu te simți bine, ser? Iartă-mă, dar arăți...

— ...mai bine decât mă simt. Ce s-a întâmplat cu Glendon Ball?

— L-au dus în temniță. Ser Kyle își scutură capul. Odraslă de târfă sau nu, băiatul nu mi s-a părut niciodată hoț.

— Nici nu este.

Ser Kyle îl privi printre gene:

— Brațul tău... cum s-a...

— Un pumnal. Dunk se întoarse cu fața spre dais, încruntându-se. Scăpase de moarte de două ori în ziua aceea. Știa că așa ceva ar fi de-ajuns pentru cei mai mulți oameni. *Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.* Se ridică în picioare: Alteță! strigă el. Câțiva oameni de pe băncile din apropiere lăsară jos lingurile, își întrerupseră conversațiile și

se întoarseră să-l privească. Alteță! repetă Dunk, mai tare. Se îndreptă spre dais, pășind apăsător pe covorul myrishez. Daemon!

Acum, jumătate de sală amuți. La masa de onoare, bărbatul care își zicea Scripcarul se întoarse și-i zâmbi. Dunk observă că-și îmbrăcase tunică violet pentru ospăț. *Violet, ca să-i pună în evidență culoarea ochilor.*

— Ser Duncan, sunt încântat că te afli printre noi. Ce dorești de la mine?

— Dreptate, răspuse Dunk. Pentru Glendon Ball.

Numele răsună, lovindu-se de ziduri și, preț de o clipă, fiecare bărbat, femeie și copil din sală parcă a împietrit. Lordul Costayne izbi cu pumnul în masă și strigă:

— Moarte merită, nu dreptate!

Alte glasuri i se făcură ecou, iar Ser Harbert Paegge declară:

— E născut bastard. Toți bastarzii sunt hoți sau mai rău. Sângele își spune cuvântul.

În primul moment, Dunk fu cuprins de disperare. *Sunt singur aici.* Dar Ser Kyle Motanul se ridică în picioare, clătinându-se doar puțin.

— O fi băiatul bastard, lorzii mei, dar e bastardul Globului de Foc. E întocmai cum a spus Ser Harbert: sângele își spune cuvântul.

Daemon se încruntă:

— Nimeni nu-l prețuiește pe Globul de Foc mai mult decât mine, spuse el. N-am să cred că acest fals prinț e din sămânța lui. A furat oul de dragon și a ucis trei oameni de ispravă pentru asta.

— N-a furat nimic și n-a ucis pe nimeni, insistă Dunk. Dacă au fost omorâți trei oameni, căutați-le ucigașul în altă parte. Alteța Ta știe la fel de bine ca mine că Ser Glendon a fost toată ziua în curte și a participat la o luptă după alta.

— Da, recunosc Daemon. M-a surprins asta și pe mine. Dar oul de dragon a fost găsit printre lucrurile lui.

— Chiar așa? Unde e oul acum?

Lordul Gormon Peake se ridică în picioare, cu privirea rece și poruncitoare.

— La loc sigur și bine păzit. Și de ce te preocupă asta pe tine, ser?

— Adu-l aici, îi ceru Dunk. Aș vrea să-l mai privesc o dată, lordul meu. Aseară l-am văzut doar o clipă.

Ochii lui Peake se îngustară.

— Alteță, i se adresă el lui Daemon, pare-mi-se că acest cavaler rătăcitor a venit la Zidurile Albe cu Ser Glendon, neinvitat. S-ar putea să fie părtaș la toate astea.

Dunk ignoră această remarcă.

— Alteță, oul de dragon pe care Lordul Peake l-a găsit printre lucrurile lui Ser Glendon a fost cel pe care l-a pus el însuși acolo. Cere-i să-l aducă, dacă poate. Cercetează-l cu ochii tăi. Pun rămășag că nu e decât o piatră vopsită.

În sală se iscă un adevărat vacarm. O sută de glasuri începură să vorbească deodată și mulți cavaleri săriră în picioare. Daemon arăta aproape la fel de mic și de neajutorat cum arătase Ser Glendon când fusese acuzat.

— Ești beat, prietene?

Aș vrea să fiu.

— Am pierdut niște sânge, recunosc Dunk, dar nu mi-am pierdut mințile. Ser Glendon a fost acuzat pe nedrept.

— De ce? întrebă Daemon, nedumerit. Dacă Ball n-a făcut niciun rău, așa cum susții, de ce ar insista Nobilul Lord că a furat și ar încerca să-i dovedească vinovăția cu o piatră vopsită?

— Ca să-l înlătore din calea ta. Nobilul Lord ți-a cumpărat alți adversari, cu aur și promisiuni, dar Ball n-a fost de vânzare.

Scripcarul roși.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Trimite după Ser Glendon și întreabă-l chiar tu.

— Asta am să și fac. Lord Peake, cere să-mi fie

adus bastardul numaidecât. Și adu-mi și oul de dragon. Vreau să-l văd mai bine.

Gormon Peake îi aruncă lui Dunk o privire plină de dezgust.

— Alteță, bastardul este supus unui interogatoriu. În câteva ore vom avea o mărturisire completă, nu mă îndoiesc.

— Prin interogatoriu, lordul vrea să spună tortură, interveni Dunk. În câteva ore, Ser Glendon va mărturisi că ți-a ucis tatăl, Alteță, și ambii frați.

— Ajunge! Fața Lordului Peake era aproape stacojie. Încă o vorbă și-ți smulg limba din rădăcini.

— Ești mincinos, răspunse Dunk. Iată, am spus două vorbe.

— Și le vei regreta pe amândouă, îi promise Peake. Luați-l pe omul acesta și întemnițați-l în lanțuri.

— Nu! Glasul lui Daemon era periculos de potolit. Vreau adevărul. Sunderland, Vyrwel, Smallwood, luați-vă oameni și mergeți să-l aduceți pe Ser Glendon din temniță. Aduceți-l aici și aveți grijă să nu pățească nimic. Dacă încearcă cineva să vă împiedice, spuneți-i că aveți misiune de la rege.

— Cum poruncești, răspunse Lordul Vyrwel.

— Voi rezolva această problemă așa cum ar face tatăl meu, zise Scripcarul. Ser Glendon e acuzat de crime abominabile. În calitate de cavaler, are dreptul să se apere cu puterea armelor. Am să-l înfrunt pe terenul de turnir și am să las zeii să hotărască dacă e vinovat sau nevinovat.

Sânge de erou sau sânge de târfă, gândi Dunk, când doi dintre oamenii Lordului Vyrwel îl aruncară pe Ser Glendon, gol, la picioarele lui, *are, oricum, mult mai puțin decât înainte.*

Băiatul fusese bătut cu sălbăticie. Avea fața umflată și plină de vânătăi, avea mai mulți dinți spărți sau lipsă, din ochiul drept îi șiroia sânge, iar pe piept carnea îi era roșie și crăpată, acolo unde fusese ars cu fierul înroșit.

— Ești în siguranță acum, murmură Ser Kyle. Aici suntem doar cavaleri rătăcitori și zeii știu că suntem oameni pașnici.

Daemon le dăduse apartamentele maesterului și le poruncise să bandajeze toate rănilile pe care le putea avea Ser Glendon și să-l pregătească pentru duel.

În timp ce spăla sângele de pe fața și mâinile băiatului, Dunk observă că trei unghii de la mâna stângă îi fuseseră smulse. Asta îl îngrijora mai mult decât celelalte răni.

— Poți ține lancea în mână?

— Lancea? Când încercă să vorbească, din gura lui Ser Glendon se scurse sânge amestecat cu salivă. Am toate degetele?

— Zece, zise Dunk, însă doar șapte unghii.

Ball clătină din cap.

— Tom cel Negru avea de gând să-mi taie toate degetele, dar a fost chemat în altă parte. Cu el trebuie să mă lupt?

— Nu. L-am omorât.

Asta îl făcu pe băiat să zâmbească.

— Trebuia s-o facă cineva.

— Vei lupta împotriva Scripcarului, dar numele lui adevărat este...

— ...Daemon, da. Mi-au spus. Dragonul Negru. Ser Glendon râse. Tatăl meu a murit pentru el, aș fi fost bucuros omul lui. Aș fi luptat pentru el, aș fi ucis pentru el, aș fi murit pentru el, dar nu pot pierde pentru el. Întoarse capul și scuipă un dinte spart. Pot să capăt o cupă cu vin?

— Ser Kyle, adu plosca.

Băiatul bău cu nesaț, apoi se șterse la gură.

— Uită-te la mine. Tremur ca o fată.

Dunk se încruntă.

— Mai poți să te ții pe cal?

— Ajută-mă să mă spăl și adu-mi scutul, lancea și șaua, spuse Ser Glendon, și vei vedea ce pot să fac.

*

* *

Era aproape dimineață când ploaia se domoli îndeajuns ca duelul să aibă loc. Curtea castelului era o mocirlă moale care sclipea udă în lumina sutelor de torțe. În spatele terenului de turnir, o ceață alburie se ridica, înălțând pe zidurile de piatră degete fantomatice, ca să înhațe meterezele castelului. Mulți dintre nuntași dispăruseră în orele scurse între timp, dar cei rămași urcau din nou în tribune și se așezau pe scândurile de pin îmbibate de ploaie. Printre ei se afla Ser Gormon Peake, înconjurat de un grup de lorzi mai mărunți și cavaleri de casă.

Doar câțiva ani trecuseră de când Dunk fusese scutierul bătrânului Ser Arian. Nu uitase ce are de făcut. Încheie cataramele armurii ce nu-i era pe măsură lui Ser Glendon, îi prinse coiful de grumăjer, îl ajută să încalece și îi dădu scutul. Turnirurile anterioare lăsaseră scobituri adânci în lemn, dar globul strălucitor de foc se mai vedea și acum. Arată la fel de tânăr ca Egg, gândi Dunk. Un băiețel speriat și înverșunat. O fi roibul mai bine antrenat și mai ager, dar un călăreț se descurcă mai bine pe calul pe care-l cunoaște, iar

acesta îi e străin.

— Voi avea nevoie de o lance, spuse Ser Glendon. O lance de război.

Dunk se duse la stativ. Lăncile de război erau mai scurte și mai grele decât cele de turnir pe care le folosisese în duelurile anterioare, doi metri și jumătate de frasin masiv, cu un vârf ascuțit de fier. Dunk alegea una și o scoase, trecându-și mâna pe toată lungimea ei, să se asigure că nu are crăpături.

La capătul opus al terenului, unul dintre scutierii lui Daemon îi oferea acestuia o lance identică. Era un scripcar, nimic mai mult. În loc de săbii și scripci, veșmintele calului său de război înfățișau acum dragonul cu trei capete al Casei Blackfyre, negru pe fond roșu. Prințul își spălase și vopseaua neagră din părul care acum i se revărsa pe umeri într-o cascadă de argint și aur, scânteind ca metalul bătut în lumina torțelor. *Tot așa ar fi și părul lui Egg, dacă l-ar lăsa vreodată să crească*, își dădu seama Dunk. Îi venea greu să și-l imagineze așa, dar știa că, într-o bună zi, va trebui, dacă vor trăi amândoi până atunci.

Heraldul urcă din nou pe platforma lui.

— Ser Glendon, Bastardul e acuzat de furt și de crimă, vesti el, iar acum vine să-și dovedească nevinovăția cu prețul trupului său. Daemon din

Casa Blackfyre, Al Doilea pe Numele Său, Rege de drept al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, Stăpân al Celor Șapte Regate și Apărător al Regatului, vine să dovedească adevărul acuzațiilor sale împotriva bastardului Glendon.

Și, dintr-odată, anii se risipiră și Dunk se afla din nou pe Pajiștea Ashford, ascultându-l pe Baelor Sfarmă-Lance chiar înainte de a porni în bătălia pentru propria viață. Vârî lancea de război înapoi, luă o lance de turnir din următorul rastel, o lance lungă de patru metri, suplă și elegantă.

— Folosește-o pe asta, îi spuse lui Ser Glendon. E ceea ce am folosit la Ashford, la Duelul Judiciar de Șapte.

— Scripcarul a ales o lance de război. Are de gând să mă omoare.

— Pentru asta trebuie mai întâi să te nimerească. Dacă țintești bine, vârful lui nu te va atinge niciodată.

— Nu știu.

— Eu știu.

Ser Glendon îi smulse lancea din mână, se răsuci și porni la trap către teren.

— Cei Șapte să ne apere pe amândoi, așadar.

Undeva, la răsărit, un fulger brăzdă cerul rozaliu. Daemon lovi cu pintenii de aur în trupul armăsarului său și țâșni ca un fulger, coborându-

și lancea de război cu vârful ei ucigaș de fier. Ser Glendon ridică scutul și alergă să-l întâmpine, legănându-și lancea mai lungă peste capul iepei, s-o izbească în pieptul tânărului pretendent. De sub copitele cailor țâșnea noroi, iar flăcările torțelor păreau mai strălucitoare când cei doi cavaleri trecură bubuind unul pe lângă altul.

Dunk închise ochii. Auzi un pârâit, un țipăt, o bufnitură.

— Nu! îl auzi el pe Lordul Peake strigând cu durere. Nuuuuuuu! Preț de o fracțiune de secundă, lui Dunk aproape i se făcu milă de el. Deschise ochii. Fără călăreț, armăsarul mare și negru încetinea pasul, la trap. Dunk sări și-l apucă de căpăstru. La celălalt capăt al terenului, Ser Glendon Ball își întoarse iapa și își înălță lancea zdrobită. Oamenii năvăliră pe teren, acolo unde Scripcarul zăcea neclintit, cu fața în jos, într-o bălță. Când îl ajutară să se ridice, era plin de noroi din cap până-n picioare.

— Dragonul Maro! strigă cineva. Un val de râsete străbătu curtea, în timp ce zorile se revărsau peste Zidurile Albe.

Abia câteva clipe mai târziu, pe când Dunk și Ser Kyle îl ajutau pe Glendon Ball să coboare de pe cal, sună prima goarnă și santinelele de pe ziduri dădură alarma. O oaste își făcuse apariția

dincolo de zidurile castelului, ivindu-se din
cețurile dimineții.

— Până la urmă, Egg n-a mințit, îi spuse Dunk,
ului, lui Ser Kyle.

*

* *

De la Iazul Fecioarelor venise Lordul Mooton, de
la Raventree Lordul Blackwood, de la Duskendale
Lordul Darklyn.

Domeniile regale din preajma Debarcaderului
Regelui trimiseseră Casele Hayford, Rosby,
Stokeworth, Massey și chiar săbiile jurate ale
regelui, în frunte cu trei cavaleri ai Gărzii, spri-
jiniți de trei sute de Dinți ai Corbului, cu arcuri
înalte din lemn alb de copac al inimii. Însăși
smintita Danelle Lothston plecase cu oaste din
turnurile ei bântuite de la Harrenhal, cu părul
roșu în vânt și cu armura-i neagră, care-i venea
ca o mănușă de fier.

Lumina soarelui care răsărea scânteia pe
vârfurile a cinci sute de lănci și de zece ori mai
multe sulițe. Flamurile cenușii ale nopții
renășteau în zeci de culori țipătoare. Iar deasupra
tuturor fluturau doi dragoni regali, pe fundaluri
negre ca noaptea: bestia cu trei capete a Regelui

Aerys I Targaryen, roșie ca focul, și o fiară albă, înaripată, care scotea flăcări stacojii.

Până la urmă, nu e Maekar, își dădu seama Dunk, atunci când văzu acele stindarde. Stindardele Prințului de la Castelul Verii înfățișau patru dragoni cu trei capete, doi câte doi, blazonul celui de-al patrulea fiu al răposatului Rege Daeron II Targaryen. Un singur dragon alb vestea prezența Mâinii Regelui, Lordul Brynden Rivers.

Corbul Sângelui în persoană venise la Zidurile Albe.

Prima Rebeliune Blackfyre se sfârșise pe Câmpul Ierbii Roșii în sânge și în glorie. Cea de-a doua se sfârșise cu un scâncet.

— Nu ne pot intimida, declară Tânărul Daemon de pe meterezele castelului, după ce văzuse cercul de fier care-i înconjura, căci cauza noastră este dreaptă. Vom trece cu sabia prin ei și vom merge neabătut la Debarcaderul Regelui! Să sune goarneau!

Însă cavalerii, lorzii și oștenii murmurară între ei și câțiva începură să dea înapoi, îndreptându-se către grajduri sau spre câte-o ușă lăturalnică ori vreo ascunzătoare unde sperau că pot rămâne în siguranță. Iar când Daemon a scos sabia și a ridicat-o deasupra capului, toată suflarea a putut vedea că nu era Blackfyre.

— Astăzi va fi din nou ca pe Câmpul Ierbii Roșii, promise pretendentul.

— Las-o baltă, scripcarule! îi strigă un scutier cărunt. Prefer să trăiesc.

În cele din urmă, cel de-al doilea Daemon Blackfyre înaintă singur, struni calul în fața oștirii regale și îl provocă pe Corbul Sângelui la duel.

— Am să vă înfrunt, pe tine ori pe lașul Aerys sau pe oricare campion vei voi să numești.

Dar oamenii Corbului Sângelui îl înconjurară, îl traseră jos de pe cal și-l puseră în lanțuri de aur. Împlântară în pământul mocirlos stindardul pe care-l purtase și îi dădură foc. Flamura arse multă vreme, înălțând o dără șerpuitoare de fum ce se făcea văzută până-n depărtări.

În ziua aceea n-a curs alt sânge decât al unui om aflat în slujba Lordului Vyrwel, care s-a lăudat că el fusese unul dintre spionii Corbului Sângelui și că în curând avea să fie bine răsplătit.

— Încă puțin și-am să mă desfăt cu târfe și cu vin roșu dornishean, se pare că ar fi fost auzit spunând, chiar înainte ca unul dintre cavalerii Lordului Costayne să-i taie beregata.

— Bea asta, spuse el, când omul lui Vyrwel se îneacă de propriul sânge. Nu e dornishean, dar e roșu.

Altminteri, era o coloană tăcută, posomorâtă, de

oameni care ieșeau, târându-și picioarele, pe porțile castelului Zidurile Albe, ca să-și arunce armele într-un morman scânteietor înainte de-a fi legați și conduși să aștepte judecata Lordului Corb al Sângelui. Dunk ieși alături de ceilalți, împreună cu Ser Kyle Motanul și Glendon Ball. Îl căutaseră pe Ser Maynard, să-l ia cu ei, dar Plumm se făcuse nevăzut cândva în timpul nopții.

Abia târziu, în după-amiaza aceea, Ser Roland Crakehall din Garda Regelui îl găsi pe Dunk printre ceilalți prizonieri.

— Ser Duncan! Unde în șapte iaduri te-ai ascuns? Lordul Rivers întreabă de tine de ore în șir. Vino cu mine, rogu-te!

Dunk porni alături de el. Mantia lungă a Lordului Crakehall flutura la fiecare pală de vânt, albă ca lumina lunii pe zăpadă. La vederea ei, Dunk își aminti cuvintele pe care le rostise Scripcarul, sus, pe acoperiș: *Am visat că erai înveșmântat în alb, din cap până-n picioare, cu o mantie lungă și albă fluturând de pe umerii tăi largi. Dunk pufni. Da, și ai visat dragoni ieșind din ouă de piatră. La fel de verosimile amândouă.*

Pavilionul Mâinii se afla la câteva sute de metri de castel, în umbra unui ulm cu coroana lăbărțată. Câteva vaci pășteau iarba prin preajmă. *Regii se ridică și cad, gândi Dunk, iar vacile și*

oamenii de rând își văd de treburile lor. Era o vorbă de-a bătrânului.

— Ce se va alege de ei? îl întrebă pe Ser Roland când trecură pe lângă un grup de ostatici așezați pe iarbă.

— Vor fi duși la Debarcaderul Regelui, la judecată. Cavalerii și oștenii ar trebui să scape destul de ușor. Ei n-au făcut decât să-și urmeze suveranii.

— Și lorzii?

— Unii vor fi iertați, dacă spun adevărul despre ceea ce știu și dacă cedează un fiu sau o fiică drept zălog al loialității lor. Le va fi mai greu celor care au primit iertarea după Câmpul Ierbii Roșii. Aceștia vor fi întemnițați sau dezonorați. Cei mai ticăloși își vor pierde capul.

Corbul Sângelui trecuse deja la fapte. Dunk observă asta în drum spre pavilionul lui. Flancând intrarea, capetele schilodite ale lui Gormon Peake și ale lui Tom Heddle cel Negru fuseseră înfipte în țepe, cu scuturile etalate dedesubt. *Trei castele, negre pe fond portocaliu. Omul care l-a ucis pe Roger de Penny tree.*

Chiar și în moarte, ochii Lordului Gormon erau duri, ca de cremene. Dunk i-i închise cu degetele.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă unul dintre străjeri. Oricum o să-i scoată ciorile curând.

— Îi datoram măcar atât.

Dacă Roger n-ar fi murit în ziua aceea, bătrânul nici nu s-ar fi uitat la Dunk, când l-a zărit alergând după porci pe ulițele Debarcaderului Regelui. *Un rege mort de mult i-a dat o sabie unui fiu în locul celui alt, asta a fost începutul. Iar acum sunt aici și bietul Roger e în mormânt.*

— Mâna așteaptă, porunci Roland Crakehall.

Dunk trecu pe lângă el, prezentându-se în fața Lordului Brynden Rivers, vrăjitorul, și a Mâinii Regelui. Egg stătea în fața lui, proaspăt îmbăiat și îmbrăcat în veșminte princiare, așa cum îi ședea bine unui nepot al regelui. În apropiere, Lordul Frey era așezat pe un scaun de campanie, cu o cupă de vin în mână și cu micuțul lui moștenitor hidos foindu-i-se în poală. Lordul Butterwell era prezent și el... în genunchi, palid la față și tremurând.

— Trădarea nu e mai puțin mârșavă dacă trădătorul se dovedește un laș, spuse Lordul Rivers. Ți-am auzit scâncelile, Lord Ambrose, și cred un cuvânt din zece. Ținând seama de asta, am să-ți îngădui să păstrezi a zecea parte din averea ta. Îți poți păstra și soția. Îți doresc să te bucuri de ea.

— Și Zidurile Albe? întrebă Butterwell, cu glas tremurător.

— Confiscate pentru Tronul de Fier. Am de gând să dărâm castelul piatră cu piatră și să împrăștii sare pe pământul pe care se află. În douăzeci de ani, nimerii nu-și va mai aminti că a existat. Bătrâni nebuni și tineri răzvrătiți fac și acum pelerinaje la Câmpul Ierbii Roșii, să planteze flori pe locul unde a căzut Daemon Blackfyre. Nu voi îngădui ca Zidurile Albe să devină un alt monument al Dragonului Negru. Lordul Rivers flutură o mână palidă: Acum fugi de-aici, gândacule.

— Mâna Regelui e milostivă.

Butterwell plecă împleticindu-se, atât de orb de durere, încât nici măcar nu a părut să-l recunoască pe Dunk când a trecut pe lângă el.

— Ai permisiunea mea să pleci și tu, Lord Frey, porunci Rivers. Vom vorbi mai târziu.

— Cum poruncește stăpânul meu.

Frey își conduse fiul afară din pavilion.

De-abia atunci Mâna Regelui se întoarse spre Dunk. Era mai bătrân decât și-l amintea, cu fața aspră și ridată, însă avea pielea albă ca osul, iar obrazii și gâtul încă purtau semnul dizgrațios din naștere, ca o pată de sânge despre care unii oameni ziceau că seamănă cu un corb. Avea cizmele nerge, tunica stacojie. Peste ea purta o mantie fumurie, prinsă cu o broșă în forma unei

mâini de fier. Părul îi cădea pe umeri, lung, alb și drept, pieptănat în față, ca să-i ascundă ochiul lipsă, cel pe care Oțelul înverșunat i-l răpise pe Câmpul Ierbii Roșii. Ochiul rămas era foarte roșu.

Câți ochi are Corbul Sângelui? O mie și unul.

— Prințul Maekar are, fără îndoială, un motiv întemeiat să-și lase fiul să fie scutier în slujba unui cavaler rătăcitor, spuse el, deși nu cred că asta însemna să fie adus într-un castel plin de trădători care pun la cale o rebeliune. Cum se face că mi-am găsit vărul într-un cuib de năpârci ca acesta, ser? Lordul Putinică vrea să mă facă să cred că Prințul Maekar te-a trimis aici, să adulmeci rebeliunea deghizat în cavaler misterios. Acesta-i adevărul?

Dunk plecă un genunchi.

— Nu, stăpâne. Adică, da, stăpâne. Asta i-a spus Egg. Aegon, adică. Prințul Aegon. Așadar, partea aceea este adevărată. Nu este, însă, ceea ce s-ar numi adevărul adevărat.

— Înțeleg. Așadar, voi doi ați aflat despre această conspirație împotriva coroanei și v-ați hotărât s-o dejucați singuri. Așa stau lucrurile?

— Nici așa. Noi doar... într-un fel, am nimerit din întâmplare, cum s-ar zice.

Egg își încrucișa brațele.

— Iar Ser Duncan și cu mine aveam situația

sub control înainte de-a apărea tu cu oastea ta.

— Am avut ajutoare, stăpâne, adăugă Dunk.

— Cavaleri rătăcitori.

— Da, stăpâne. Ser Kyle Motanul și Maynard Plumm. Și Ser Glendon Ball. El l-a doborât de pe cal pe Scripc... pe pretendent.

— Da, am auzit povestea asta deja de pe zeci de buze. Bastardul Mâțișorilor. Născut dintr-o târfă și-un trădător.

— Născut din eroi, zise Egg apăsător. Dacă e printre ostatici, vreau să fie găsit și eliberat. Și răsplătit.

— Și cine ești tu să-i spui Mâinii Regelui ce să facă?

Egg nici nu clipi.

— Știi cine sunt, vere.

— Scutierul tău e insolent, ser, îi zise lui Dunk Lordul Rivers. Ar trebui să-i tragi o mamă de bătaie să se lecuiască.

— Am încercat, stăpâne. Dar e prinț.

— E un dragon, zise Corbul Sângelui, asta e. Ridică-te, ser.

Dunk se ridică.

— Au existat întotdeauna Targaryeni care au visat lucrurile ce vor veni, încă dinainte de Cucerire, spuse Corbul Sângelui, așa că n-ar trebui să ne mire, din când în când, dacă și un

Blackfyre dovedește acest dar. Daemon a visat că dragonul se va naște la Zidurile Albe și așa a fost. Numai că nătărăul a greșit culoarea.

Dunk se uită la Egg. Văzu inelul. *Inelul tatălui său. E pe degetul lui, nu vârât în cizmă.*

— Aproape că-mi vine să te iau cu noi la Debarcaderul Regelui, îi zise lui Egg Lordul Rivers, și să te țin la curtea mea, ca... oaspete.

— Tata n-ar vedea asta cu ochi buni.

— Bănuiesc că nu. Prințul Maekar are o... fire... arțăgoasă. Poate c-ar trebui să te trimit înapoi la Castelul Verii...

— Locul meu e cu Ser Duncan. Sunt scutierul lui.

— Cei Șapte să ne apere pe amândoi. Cum poștești. Ești liber să pleci.

— Vom pleca, răspunse Egg, dar mai întâi avem nevoie de niște aur. Ser Duncan trebuie să-i plătească Melcului răscumpărarea.

Corbul Sângelui râse.

— Unde e băiatul umil pe care l-am întâlnit cândva la Debarcaderul Regelui? Cum spui, prințe. Am să-l însărcinez pe vistierul meu să-ți dea cât aur dorești. În limite rezonabile.

— Doar un împrumut, preciză Dunk. Am să-l plătesc înapoi.

— Când înveți să lupți în turnir, fără îndoială.

Lordul Rivers pocni din degete, concediindu-i, desfășură un pergament și începu să bifeze nume cu un condei.

Însemnează oamenii care trebuie să moară, își dădu seama Dunk.

— Stăpâne, spuse el, am văzut capetele afară. Asta înseamnă... Scripcarul... Daemon... ai să-i iei și lui capul?

Corbul Sângelui ridică privirea de pe pergament.

— Asta hotărăște Regele Aerys... dar Daemon are patru frați mai mici. Și surori. Dacă aș fi atât de nesăbuit să-i tai frumosul cap, mama lui ar jeli, prietenii lui m-ar blestema și m-ar numi „ucigaș”, iar Oțelul înverșunat l-ar încorona pe fratele său, Haegon. Mort, tânărul Daemon e un erou. Viu, e un obstacol în calea fratelui meu vitreg. N-are cum să-l facă rege pe un al treilea Blackfyre, atât timp cât cel de-al doilea rămâne, atât de supărător, în viață. În plus, un ostatic așa de nobil va fi o podoabă la curtea noastră și o mărturie vie a milosteniei și bunăvoinței înălțimii Sale, Regele Aerys.

— Am și eu o întrebare, interveni Egg.

— Încep să pricep de ce era tatăl tău atât de dornic să scape de tine. Ce mai vrei de la mine, vere?

— Cine-a luat oul de dragon? La ușă erau

străjeri și alții pe scări, n-avea cum să pătrundă nimeni neobservat în dormitorul Lordului Butterwell.

Lordul Rivers zâmbi:

— Dac-ar fi să ghicesc, aș spune că cineva a urcat prin puțul privatei.

— Puțul privatei e prea mic să poată fi urcat.

— Pentru un om. Un copil s-ar descurca.

— Sau un pitic! izbucni Dunk.

O mie și unul de ochi. De ce n-ar face parte câțiva dintr-o trupă de pitici comici?

